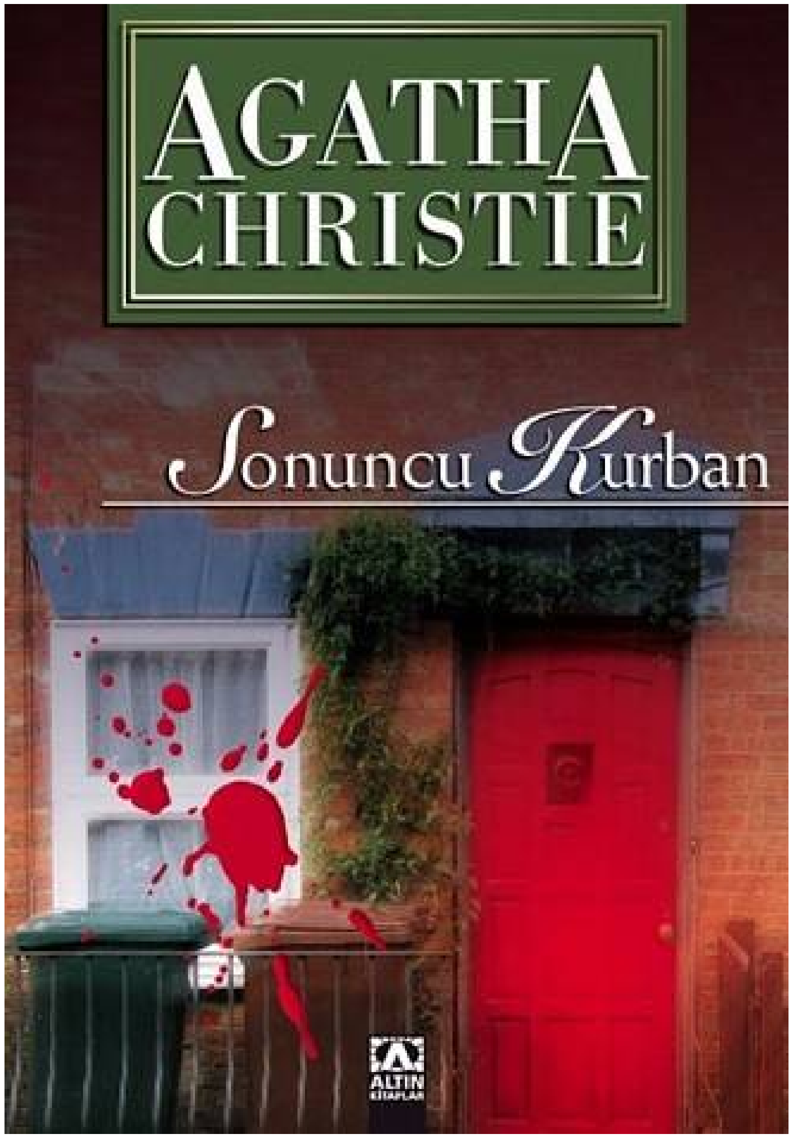
AGATHA CHRISTIE

Sonuncu Kurban

ALTIN KİTAPLAR

AGATHA
CHRISTIE
Sonuncu Kurban
ALTIN

Agatha Christie

Sonuncu Kurban

Çeviren: Gönül Suveren

Yayın Yılı: 2006

ISBN:9752106447

3733654

Nasse Şatosundaki Olaya Karışanlar

Amy Folliat: Yaşlı bir kadın. Nasse Şatosu'nun bir zamanlar kendisine ait olduğunu unutamıyordu.

Sir George Stubbs: Zengin bir adam.

Lady Hattie Stubbs: Sir George'un karısı. Genç, güzel, fakat aptalca bir kadındı.

Amanda Brewis: İdeal bir sekreter. Lady Stubbs'a tahammülü yoktu.

Etienne de Sousa: Yakışıklı bir genç. Yıllardan beri görmediği akrabasını ziyarete gelmişti.

Alec Legge: Genç bir atom bilgini. Bazı gizli dertleri vardı.

Sally Legge: Alec'in kızıl saçlı güzel karısı.

Ariadne Oliver: Meşhur yazar. Ortada bir şeyler döndüğünü seziyordu.

Michael Weyman: Genç bir mimar. Lady Stubbs'un egoist bir kadın olduğundan emindi.

Jim Warburton: Masterton'ın sekreteri.

Paul Masterton: Milletvekili. Kendi halinde sakin bir adamdı.

Connie Masterton: Paul'ün karısı. Kocasını onun yükselttiği söyleniyordu.

Marlene Tucker: On dört yaşında bir kız. Çirkin, fakat çok meraklıydı.

Merdeü: Geveze bir ihtiyar. Ona kimse inanmıyordu.

Poirot’nun Elindeki İpuçları:

- Kolayca bulunan bir ceset...
- Kolayca bulunmayan bir ceset...
- Eski bir çardak...
- Yeni bir pavyon...
- Bir Çinli şapkası...
- Bir yol çantası...
- Lüks bir yat...
- İnce bir kordon...
- Üç anahtar...

Poirot'nun Kendi Kendine Sorduğu Sorular:

- Miss Brewis pasta hakkında yalan mı söylemişti?
- Hattie, kuzeninden neden korkuyordu?
- Lady Stubbs nereye saklanmıştı?
- Marlene'in bildiği neydi?
- Sally Legge çay saatinde nereye gitmişti?
- İhtiyar Merdell neyin farkına varmıştı?
- Bayan Folliat bir şey biliyor muydu?
- Hattie gerçekten aptal mıydı?
- Etienne de Sousa bir sahtekâr mıydı?
- Marlene'le Merdell'in ne ilgisi vardı?

BÖLÜM 1

I

Telefona Poirot’nun becerikli sekreteri Miss Lemon cevap verdi. Kadın not defterini bırakıp ahizeyi kaldırdı ve ilgisiz bir tavırla, "Trafalgar 8137," dedi.

Hercule Poirot dik arkalı koltuğuna yaslanarak gözlerini kapattı. Parmaklarıyla dalgın dalgın masanın kenarına vurup duruyordu. Bir taraftan da sekreterine dikte etmekte olduğu mektubu kafasında tasarlamaktaydı.

Miss Lemon eliyle ahizeyi kapatarak alçak bir sesle sordu. "Devon'da Nassecombe kasabasından biri sizinle görüşmek istiyor? Kabul edecek misiniz?"

Poirot kaşlarını çattı. Kasabanın ismini ilk kez duyuyordu.

Dedektif, ihtiyatla, "Konuşmak isteyen kimmiş?" diye mırıldandı.

Miss Lemon telefonu ağzına yaklaştırıp birkaç kelime söyledi. "Ne... Ar... reyd mi?" Şaşırmış gibiydi. "Ya, evet... Evet. Son ismi tekrarlar mısınız?"

Hercule Poirot'ya döndü. "Bayan Ariadne Oliver arıyormuş."

Hercule Poirot hayretle kaşlarını kaldırdı. Gözlerinin önünde bir hayal belirdi... Rüzgârdan dağılmış kır saçlar... Kartalınkini andıran bir profil... Kalkıp Miss Lemon'dan ahizeyi aldı. Kendini beğenmiş bir tavırla, "Ben Hercule Poirot," d edi.

Karşıdan santral memurunun şüphe dolu sesi duyuldu. "Konuşan gerçekten Bay Hercule Poirot mu?"

Dedektif, kadına bundan emin olabileceğini söyledi.

Ses, "Sizi Bay Poirot'ya bağlıyorum," diye devam etti. İnce, tiz sesin yerini bu kez de yüksek bir kontralto aldı. Poirot telaşla ahizeyi kulağından biraz uzaklaştırdı.

Bayan Oliver bağırdı. "Bay Poirot gerçekten sizinle mi konuşuyorum."

"Karşınızdayım, madam."

"Ben Ariadne Oliver... Bilmem beni hatırlayacak mısınız?"

"Sizi hatırlamaz olur muyum, madam? Sizi unutmaya imkân var mı?"

Bayan Oliver, "Bazen unutanlar oluyor," diye cevap verdi. "Hatta sık sık unutanlara da rastlıyorum. Çok tanınmış biri olduğunu sanmıyorum. Ya da sık sık saçımın biçimini değiştirdiğim için oluyor bu. Fakat bunun konuyla bir ilgisi yok. İşiniz arasında sizi rahatsız etmediğimi umarım."

"Hayır, hayır, beni kesinlikle rahatsız etmiyorsunuz."

"Siz rahatsızlığın ne olduğunu pek bilmiyorsunuz galiba. Neyse bunu bırakalım. Size ihtiyacım var."

"İhtiyacınız mı var?"

"Evet, hemen. Uçağa binebilir misiniz?"

"Hayır, uçaklardan hoşlanmam. Hemen hastalanıyorum."

"Ben de öyle. Neyse, zaten uçakla tren arasında da pek fark yok. Zira en yakın havaalanı Exeter'de. Halbuki Exeter burdan kilometrelerce uzakta. Onun için trenle gelin. Paddington'dan saat on ikide kalkan tren Nassecombe'a uğruyor. Buna rahat rahat yetişebilirsiniz. Saatim doğruysa kırk beş dakikanız var. Hoş saatim de her zaman doğru değildir ya..."

"Peki, siz nerdesiniz, madam? Hem ne oluyor?"

"Nassecombe'da Nasse Şatosu 'ndayım. Nassecombe İstasyonu'na bir taksi veya araba göndereceğim. Sizi alacak."

Poirot telaşla, "Neden bana ihtiyacınız var?" diye tekrarladı. "Hem ne oluyor?"

Bayan Oliver çekine çekine cevap verdi. "Telefonları öyle yerlere koyuyorlar ki... Bu telefon da holde... Durmadan burdan gelip geçiyorlar... Hem konuşuyorlar da. Onun için sözlerinizi iyi duyamıyorum. Fakat sizi bekliyorum. Herkes öyle heyecanlanacak ki... Allahaısmarladık."

Telefon sert bir ses çıkararak kapandı. Sonra hattın kesildiğini belirten ses duyuldu.

Poirot şaşkın bir tavırla ahizeyi yerine bıraktı. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Miss Lemon kurşunkalemini eline almış bekliyordu. Kadın son derece ilgisizdi. Telefon konuşmasından önce yazmış olduğu son cümleyi monoton bir sesle okudu. "İleriye sürmüş olduğunuz varsayımın hiç de... "

Poirot elini sallayarak onu susturdu. Bu sırada varsayımla uğraşacak hali yoktu. "Beni arayan Bayan Oliver'mış. Ariadne Oliver. Şu cinayet romanları yazan kadın. Belki eserlerini siz de okumuşsunuzdur..." Fakat Miss Lemon’un sadece öğretici eserler okuduğunu ve cinayet romanı denilen hafiflikleri aşağı gördüğünü hatırlayarak sustu. "Bugün zaman kaybetmeden Devonshire’a hareket etmemi istiyor..." Saatine baktı. "Otuz beş dakika var."

Miss Lemon durumdan hoşlanmadığını göstermek için dudak büktü. "Peki ne istiyormuş?"

"Orasını ben de bilmiyorum. Bir şey söylemedi."

"Çok garip. Neden söylemedi?"

Hercule Poirot düşünceli bir şekilde, "Sözlerinin duyulmasından korkuyordu," diye cevap verdi. "Evet, bunu açıkça anlattı."

Miss Lemon, patronu adına sinirlendi. "Doğrusu bu kadarı da fazla. Sebepsiz yere sizin hemen koşa koşa gideceğinizi sanıyorlar. Sizin gibi önemli bir adam! Zaten sanatçılarla yazarların dengesiz olduğunu çoktan fark ettim. Onların mantıklı şeyler yapmalarını bekleyemezsin. Telefon edip bir telgraf gönderteyim mi? Londra'dan ayrılamadığım için özür dilerim! Böyle bir şey?" Telefona uzandı.

Fakat Poirot, ona engel oldu. "Du tout! Bilakis b ana hemen bir taksi çağırmanızı rica edeceğim." Sesini yükseltti. "Georges! Küçük bavuluma gerekli bir iki şeyi yerleştir. Hem çabuk ol. Trene yetişmem lazım."

II

Üç yüz yirmi kilometrelik yolunun iki yüz elli kilometresini süratle kat eden tren, so n kırk kilometrede ağırlaşarak Nassecombe İstasyonu’na girdi. Trenden sadece Hercule Poirot indi. Dedektif trenin basamağıyla peron arasındaki geniş açıklığa dikkatle baktıktan sonra atladı ve etrafına bir göz attı. Trenin diğer ucunda duran bir hamal valiz kompartımanıyla meşguldü. Poirot bavulunu alarak peronda ilerledi ve çıkış kapısında biletini vererek istasyondan ayrıldı.

Büyük bir Humber araba dışarıda bekliyordu. Üniformalı şoför, ona yaklaşıp saygılı bir tavırla, "Bay Hercule Poirot?" diye mırıldandı. Sonra dedektifin elindeki bavulu alıp arabanın kapısını açtı. İstasyondan ayrılıp demiryolu köprüsünden geçtiler. İki tarafı ağaçlıklı yol kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Biraz sonra sağ taraftaki ağaçlar seyrekleşti ve nehir ortaya çıktı. Geride kalan tepeler mavimsi bir renge bürünmüştü. Şoför arabayı kenarda durdurup, "Helm Nehri," diye açıkladı. "Dartmoor da karşı tarafta."

Poirot bu manzaraya hayran kalması gerektiğini anlamıştı. Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak birkaç kez, "Magnifiquel" dedi. Aslında kendisi tabiattan bir şey anlamazdı. Poirot bakımlı ve düzgün bir sebze bahçesini bu manzaraya tercih ederdi. İki kız arabanın yanından geçtiler. Bayıra tırmandıkları için ağır ağır gidiyorlardı.. Sırtlarında yol çantaları vardı. İkisi de şort giymiş ve başlarına renkli eşarplar takmışlardı.

Şoför yine açıkladı. "Şatonun biraz ilersinde bir öğrenci yurdu var." Adam, Poirot’ya rehberlik etmeye karar vermişti. "Hoodown Park Yurdu. Vaktiyle orası Bay Fletcher’a aitti. Sonra Öğrenci Derneği satın aldı. Yazlan tıklım tıklım doluyor. Her gece yüz kişi kalıyormuş. Öğrencilerin iki geceden fazla kalmasına izin vermiyorlarmış. Ondan

sonra yurttan ayrılmaları gerekiyor. Kız erkek karışık... Zaten çoğu yabancı."

Poirot dalgın dalgın başını salladı. Arkadan bakıldığı zaman şortun kadınlara pek yakışmadığını düşünüyordu. Zaten şort pek az kadına yakışırdı. Dedektif bundan emindi. Üzüntüyle gözlerini kapattı. Neden kadınlar böyle giyiniyorlardı sanki? Hele o kırmızı şortun sardığı kalçalar son derece çirkindi.

Sonunda, "Sırtlarında epey yükleri var," diye mırıldandı.

"Evet, efendim. Yurtla istasyon arası uzaktır. Hoodown Park'a gitmek için üç kilometre yürümeleri gerek." Durakladı. "Müsaade ederseniz onları arabaya alalım."

Poirot nazik bir tavırla, "Tabi," dedi. "Tabi." Kendisi lüks bir arabada yalnızdı. Halbuki terden sırılsıklam olmuş ve nefes nefese kalmış olan iki genç kız sırt çantalarını yüklenmiş gidiyorlardı. Üstelik zavallılar erkeklere hoş gözükmek için nasıl giyinmeleri gerektiğini bile bilmiyorlardı.

Şoför gaza bastı ve kızların yanında durdu. İkisi de kızarmış ve terden ıslanmış yüzlerini Poirot'ya çevirip ümitle baktılar.

Dedektif kapıyı açınca da hemen arabaya bindiler.

Kızlardan sarışın olanı, "Çok naziksiniz," diye mırıldandı. Konuşmasından yabancı olduğu belliydi. "Yol tahminimden uzun... Evet."

Bronz tenli diğer kız, başını birkaç kez sallayıp, "Grazie," demekle yetindi. Güneşten sararmış kestane rengi saçları eşarbının altından gözüküyordu.

Sansın kız, bozuk İngilizcesiyle neşeli neşeli konuşmasına devam etti. "Ben İngiltere... İki hafta tatil için... Hollanda'dan geldim. İngiltere'yi sevdim. Stratford Avon... Shakespeare Tiyatrosu ve Warwick Şatosu'nu gezdim. Sonra Clovelly'ye gittim. Exeter'i de

gördüm. Katedral ve To rquay... Çok güzel... Yarın nehri geçeceğim... Plymouth'a gideceğim..."

Poirot diğer kıza döndü. "Ya siz, signorina?" Fakat o gülümseyerek başını sallamakla yetindi.

Hollandalı kız, "İngilizcesi fazla yok," dedi. "Biz biraz Fransızca biliyoruz. Trende konuştuk. Kendisi Milano... civarından gelmiş. İngiltere'de akrabası var... Evli bir erkek... Bakkal. Bir arkadaşla dün Exeter'e gelmiş. Fakat arkadaş dana jambonlu börek yemiş. Ama börek bozuk... Arkadaş Exeter'de hasta kaldı. Sıcakta börek fena..."

O sırada şoför arabayı durdurdu. Yolun ikiye ayrıldığı yere gelmişlerdi. Kızlar arabadan inip iki dilde teşekkür ettikten sonra sol tarafa saptılar. Şoför bir an ciddiyetini unutarak Poirot'ya döndü. "Mideyi bozan sadece börek değil. Hamur tatlılarından da sakınmalı. Tatlıların içine ne koydukları belli değil."

Gaza basarak sağ tarafa saptı. Biraz sonra da koruluğa girdiler. Şoför Hoodown Park Yurdu hakkındaki son kararını da açıkladı. "Yurtta iyi kızlar da var. Fakat onlara şatonun arazisine gitmemeleri gerektiğini bir türlü anlatamıyoruz. Durmadan gelip geçmelerini görseniz şaşarsınız. Bir arazinin bir şahsa ait olabileceğini bir türlü anlamıyorlar. Daima bizim koruya dalıyorlar.

Üstelik söylediğiniz sözleri de anlamamazlıktan geliyorlar."

Ağaçların arasından ilerleyerek bir yamaçtan indiler. Büyük bir demir kapıdan geçtikten sonra şatonun bahçesine girdiler. Yol kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Nihayet şoför arabayı nehre bakan şatonun önünde durdurdu.

Şoför arabanın kapısını açarken siyah saçlı, uzun boylu bir uşak da şatonun merdivenlerinde belirdi.

Adam, "Bay Hercule Poirot?" diye mırıldandı.

"Evet."

"Bayan Oliver, sizi bekliyor efendim. Müsaade ederseniz size yolu göstereyim."

Uşak, Poirot'yu bir patikadan geçirdi. Ağaçların arasından nehir gözüküyordu. Yol yokuş aşağıydı. Sonunda bir ağaçlığa çıktılar. Yalnız bunun etrafında alçak bir kale duvarı vardı. Bayan Oliver da bu duvarın üstüne oturmuştu.

Kadın, dedektifi karşılamak için ayağa kalkınca kucağındaki elmalar yere yuvarlandı. Nede nse Poirot, Bayan Oliver'ı her gördüğünde elmalarla karşılaşıyordu.

Bayan Oliver boğuk bir sesle, "Neden bilmem durmadan her şeyi düşünüyorum," diye şikâyet etti. Ağzında elma olduğu için sözleri anlaşılmıyordu. "Nasılsınız, Bay Poirot?"

Poirot, nazik bir tavırla cevap verdi. "Tres bien, chere madame ya siz?"

Bayan Oliver, Poirot'nun son gördüğünden farklıydı. Bunun sebebi de kadının telefonda söylediği gibi yine saç biçimini değiştirmesiydi galiba. Bu kez iyice çivitlemiş olduğu saçlarını tepesine toplamış ve bu yetmiyormuş gibi küçük takma bukleleri ilave ederek bir markiz stiline sokmuştu. Yalnız kadının kılığının bu saçlarla bir ilgisi yoktu. Bayan Oliver yumurta şansı renginde kaba tüvitten bir tayyör ve koyu hardal rengi bir bluz giymişti. Bu daha çok bir taşralıya uygun bir kılıktı.

Kadın neşeli bir tavırla, "Geleceğinizi biliyordum," diye güldü.

Poirot sinirlendi. "Bunu bilmenize imkân yoktu."

"Hayır, hayır, biliyordum."

"Neden, buraya geldiğimi hâlâ kendi kendime soruyorum."

"Bunun cevabını biliyorum. Sadece merak."

Poirot, kadına bakarken hafifçe gülümsedi. "Şu meşhur önseziniz galiba bu kez sizi yanıltmamış."

"Önsezimle alay etmeye hakkınız yok. Her seferinde katili hemen bulup çıkardığımı unutmayın."

Poirot nezaketen sustu. Aksi takdirde kadına, evet, beş defa yanıldıktan sonra demesi lazımdı. Hatta bazen altıncı seferinde bile katili bulamadığınız oldu!

Bunları söyleyecek yerde etrafına bakındı. "Doğrusu çok güzel bir yeriniz var."

"Burasını mı kastediyorsunuz? Fakat şato bana ait değil, Bay Poirot. Siz öyle mi sandınız? Burası Stubbsların."

"Onlar da kim?"

Bayan Oliver dalgın dalgın, "Aslında önemli insanlar değil," diye cevap verdi. "Sadece zenginler. Ben de buraya çalışmaya geldim."

"Demek yeni eseriniz için uygun bir zemin aradınız."

"Hayır, hayır, yanlış anladınız. Ben burda çalışıyorum. Yani bir cinayet tertiplemem için beni buraya çağırdılar."

Poirot, kadının yüzüne bakakaldı.

Bayan Oliver, "Gerçek bir cinayet değil," diye açıkladı. "Yarın panayır kurulacak. Sonra ziyafet verilecek. Bir yenilik olsun diye de bir Cinayet Oyunu istediler. Bunu ben düzenleyeceğim. Define Arama Oyunu gibi bir şey bu. Yalnız şimdiye kadar birçok şeyi değiştirdiler. Bu yüzden de bana yüklü bir para teklif ettiler. Buraya gelmemi ve her şeyi hazırlamamı istediler. Aslında çok eğlenceli bir şey. Hem kitap yazmak gibi sıkıntılı da değil."

"Peki, nasıl olacak bu?"

"Şey... Bir kurban olacak tabi. Sonra ipuçları ve şüpheliler. Her şey klasik usullere uygun. Hafifmeşrep kadın, şantajcı, genç sevgililer,

korkunç uşak, gibi. Giriş üç şilin. Parayı verenlere ilk ipucunu göstereceğiz. Onlar da kurbanı bulacaklar. Silahı da ele geçirdikten sonra katilin kim olduğunu ve cinayet sebebini ortaya çıkaracaklar. Sonra ödüller var tabi."

Hercule Poirot, "Fevkalade!" dedi.

Bayan Oliver içini çekti. "Aslında bunu düzenlemek düşündüğümüzden zor. Zira her şeyden önce insanların bir hayli zeki olduklarını kabul etmek lazım. Halbuki romanlarımda insanların akıllı olmalarına hiç gerek yok."

"Beni bu Cinayet Oyunu’nda size yardım etmem için mi çağırdınız?"

Kadın, "Yok," diye atıldı. "Ne münasebet! Ben her şeyi hazırladım. Yarın için her şey tamam... Sizi çağırmamın sebebi başka."

"Ya? Nedir bu sebep?"

Bayan Oliver’ın eli saçlarına doğru gitti. Her zaman yaptığı gibi saçlarını karıştıracaktı. Fakat birdenbire fazla süslü saç biçimini hatırlayarak durdu. Hislerini açıklamak için kulak memelerini çekiştirmekle yetindi. "Ben budalanın biriyim galiba. Yalnız bu işte bir acayiplik olduğunu seziyorum."

BÖLÜM 2

Poirot, kadını süzerken derin bir sessizlik oldu. Nihayet Belçikalı dedektif sert bir sesle, "Acayiplik mi?" diye sordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum... İşte bunu ortaya çıkarmanızı istiyorum... Yalnız... Şey... Beni bir yola sevk etmeye çalıştıklarını hissettim... Yani düşüncelerimi yönlendirmeye çalıştılar. İsterseniz bana budala diyebilirsiniz. Fakat yarın uydurma cinayet yerine gerçeğiyle karşılaşırsak hiç şaşmayacağım!"

Poirot'nun kendisine bakt ığını görünce başını arkaya attı. Kafa tutar gibi dedektifi süzdü.

Poirot, "Çok ilginç," diye mırıldandı.

Bayan Oliver, kendisini savunmak istercesine atıldı. "Herhalde aptal olduğumu sanıyorsunuz?"

Poirot, "Aptal olmadığınızı biliyorum," dedi.

"Ben de sizin önsezi hakkında ne düşündüğünüzü biliyorum."

Dedektif gülümsedi. "Bir şeye başka başka isimler verilebilir. Bazı olayların farkına varmış olabileceğinize inanıyorum. Veya bir şey görmüş de olabilirsiniz. İşte bu gördüğünüz veya duyduğunuz şey, telaşlanmanıza neden olmuştur. Hatta siz görmüş, işitmiş veya hissetmiş olduğunuz şeyi bilmeyebilirsiniz de. Siz sadece sonucun farkındasınız. Yani bildiğiniz şeyin ne olduğunun pek farkında değilsiniz. İsterseniz buna önsezi adını verebilirsiniz tab i."

Bayan Oliver üzgün bir şekilde, "İnsanın kesin karar vermemesi ne kadar kötü," diye içini çekti.

Dedektif cesaret vermek ister gibi devam etti. "Nasıl olsa karara varacağız. Ne demiştiniz?... Sizi bir yola sevk etmeye çalışmışlardı değil mi?... Ne demek istediğinizi biraz daha açık anlatabilir misiniz?"

"Şey... Çok zor bu... Anlayacağınız bu cinayeti ben tasarladım. Bunu düşünüp planladım ve kusursuz bir hale getirdim. Bilmem yazarlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Bizler tavsiyelere tahammül edemeyiz. Kitaplarımızı okuyanlar, 'fevkalade,' diyorlar. 'Ama A... B'yi öldürseydi daha iyi olmaz mıydı?' Veya 'Kurban A yerine B olsaydı?... Bu daha hoş değil mi?' Veya 'Neden katil D değil de E çıktı?' İşte o zaman, içimden, 'Madem böyle düşünüyorsunuz, romanı oturup kendiniz yazsaydınız,' demek geliyor!"

Poirot başını salladı. "Burda da aynı şey mi oldu?"

"Şey... Onun gibi bir şey... Bana böyle saçma sapan bir şey teklif ettiler. Onun üzerine sinirlendim tabi. Çaresiz dediğime razı oldular. Fakat biri küçük bir ayrıntının üstünde durdu. Ben de farkına varmadan bunu kabul ettim."

Dedektif, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Evet... Bu metodu bilirim... Önce olmayacak bir şeyi öne sürersiniz. Fakat asıl sorun bu değildir tabi. Asıl amaç küçük bir değişiklik yaptırmaktır. Herhalde bunu demek istiyorsunuz?"

Bayan Oliver, "Tamam," diye cevap verdi. "Belki de bana öyle geliyor. Fakat ben hayale kapılan bir kadın değilim. Hem ortada önemli bir şey de yok. Fakat ben endişelendim... Hem bu atmosfer... "

"Oyunda değişiklik yapmanızı size kim teklif etti?"

Kadın, "Çeşitli şahıslar," diye cevap verdi. Bunu bir kişi yapsaydı, o zaman bu kadar tereddüde kapılmazdım. Fakat ortada tek kişi yok.

Buna rağmen yine de bana aslında teklifi sadece bir kişi yapmış gibi geliyor. Yani biri, bu işten şüphelenmeyen diğer şahıslardan istifade ederek bana o teklifi yaptırdı."

"Peki, o kişinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

Bayan Oliver, "Hayır," dedi. "Fakat çok zeki ve dikkatli bir insan olduğundan eminim. Evden herhangi bir şahıs olabilir bu."

Belçikalı dedektif sordu. "Evde kimler var? Herhalde şatoda-kilerin sayısı belirli."

Kadın, "Şey..." diye başladı. "Şatonun sahibi Sir George Stubbs. Çok zengin ve bayağı bir adam. Üstelik sersemin biri. Fakat işinde çok başarılı olduğundan eminim. Tam bir işadamı sanırım. Sonra Lady Stubbs var. Hattie Stubbs, kocasından yirmi yaş küçük. Güzel bir kadın sayılır, fakat çok aptal. Hatta geri zekâlı... Adamla parası için evlenmiş tabi. Elbise ve mücevherden başka bir şey düşünemiyor. Sonra Michael Weyman var. Kendisi mimar. Bir hayli genç... Yakışıklı da sayılır. Weyman bir tenis pavyonu inşa ediyor. Bir de bahçedeki süslü pavyonu onarıyor. "Süslü pavyon mu?"

"Bu ne demek?"

Bu pavyon tıpkı küçük bir mabede benziyor. Sütunlu beyaz bir bina. Herhalde bu tip pavyonları Kew'de de görmüşsünüzdür. Şatoda saydıklarımdan başka Miss Brewis de kalıyor. Kadın hem sekreterlik, hem kâhyalık yapıyor. Evi idare etmekle kalmayıp mektupları filan da yazıyor. Çok ciddi ve çalışkan bir kadın. Ondan başka şatoya gelip çalışan insanlar da var. Ha, nehrin yanındaki villayı da genç bir çift tutmuş. Alec Legge ve karısı Sally... Sonra Mastertonların sekreteri Yüzbaşı Warburton var. Mastertonlar da burda tabî. İhtiyar Bayan Folliat da eski garajda yaşıyor. Şimdi orasını küçük bir ev haline sokmuşlar. Vaktiyle Nasse, onun kocasının ailesine aitmiş. Fakat adamların bir kısmı savaşta ölmüş, sonra veraset vergileri de bir hayli ağır olduğu için son vâris şatoyu satmış."

Poirot dikkatle kadını dinliyordu. Fakat o sırada Bayan Oliver'ın söz ettiği insanlar kendisi için birer isimden ibaretti. Nihayet asıl konuya döndü. "Bu Cinayet Oyunu'nu kim düşünmüş?"

"Bayan Masterton sanırım. Kadının kocası milletvekili. Onu bu bölgeden seçmişler. Zaten Sir George'u kandırıp panayırın burda kurulmasını sağlayan da o. Anlayacağınız burası yıllardır boşmuş. Kadın herkesin burayı görmek için para vererek geleceklerini sanıyor."

"Bayan Masterton'ın hareketlerinde şüpheli bir şey göremedim."

Bayan Oliver inatçı bir tavırla, "Kimsenin hareketinden şüphelenmeye imkân yok," dedi. "Fakat yine de şüpheleniyorum, Bay Poirot, beni endişelendiren bir şey var."

Poirot, kadına baktı. Bayan Oliver da gözlerini dedektife dikmişti zaten. Nihayet Belçikalı, "Buraya gelişimi onlara nasıl açıkladınız?" diye sordu.

Bayan Oliver gülümsedi. "Çok kolay oldu bu. Siz Cinayet Oyunu'nu kazananların ödüllerini vereceksiniz. Herkes çok heyecanlandı. Sizi tanıdığımı ve buraya gelmenizi sağlayabileceğimi söyledim. Hem isminizin birçok insanı buraya çekeceğinden emin olduğumu da ekledim." Kadın telaşla atıldı. "Zaten bu kesin ya."

"Peki bu teklifinizi tereddütsüz kabul ettiler mi?"

"Söylediğim gibi herkes heyecanlandı."

Bayan Oliver bu arada gençlerden bir ikisinin, "Hercule Poirot da kim?" diye sorduklarını söylemeye gerek görmedi tabi.

"Herkes ha? İtiraz eden çıkmadı mı?"

"Hayır."

Hercule Poirot, "Yazık," diye mırıldandı.

"Yani böylece bir ipucu elde edebileceğimizi mi kast ediyorsunuz?"

"Cinayet işlemeye hazırlanan biri beni göreceğine sevinmez tabi."

Bayan Oliver, "Herhalde boşuna endişelendiğimi sanıyorsunuz," dedi. "Durumu size anlatana kadar elimde en küçük bir kanıt bile olmadığının farkında değildim. Bunu itiraf etmem lazım."

Belçikalı dedektif gülümsedi. "Üzülmeyin. Bu olay ilgimi çekti. Şimdi işe nerden başlayacağız?" diye sordu.

Kadın saatine baktı. "Çay vakti olmuş. Şatoya gideriz ve böylece herkesle tanışırsınız."

Poirot'nun geldiği yoldan dönmediler. Bayan Oliver aksi istikamete doğru yürüdü. "Burdan gidersek kayıkhanenin yanından geçeriz." Kadın anlatırken kayıkhaneye yaklaştılar. Tahtadan yapılmış olan küçük bina, adeta suyun üstünde gibi duruyordu. Bayan Oliver, "Ceset burda olacak," diye açıkladı. "Yani Cinayet Oyunu'ndaki cesedi kastediyorum."

"Peki, kim öldürülecek?"

"Bu civardan bir kız. Ama kendisi genç bir atom bilgininin Yugoslav asıllı ilk karısı."

Poirot hayretle gözlerini kırpıştırdı.

"Herkes kadını atom bilgininin öldürdüğünü sanacak tabi. Ama iş o kadar basit değil..."

"İşin içinde siz olduğunuza göre bunu tahmin edebiliyorum."

Bayan Oliver bu iltifatı doğal karşıladı. "Aslında kadını kasaba eşrafından biri öldürüyor. Hem sebebi de kimsenin aklına gelecek gibi değil. Bunu kolay kolay bulabileceklerini sanmıyorum. Ancak beşinci ipucunu ele geçiren gerçeği anlayabilir."

Dedektif, Bayan Oliver'ın anlattıklarını dinledikten sonra bir soru sordu. "Peki ceset rolünü kim yapacak?"

Bayan Oliver, "Küçük bir izci kız," diye cevap verdi. "Önce Sally Legge'i seçmiştik. Fakat şimdi genç kadının başına bir eşarp sarıp fal bakmasını istiyorlar. Onun için Marlene Tucker adındaki izci kızı seçtim. Biraz aptalca ama ziyanı yok. Başına bir eşarp sırtına da bir çanta takacak ve birinin geldiğini duyunca da yere yatıp boynuna kordonu geçirecek. Kızcağız için sıkıntılı bir iş tabi.

Bulunana kadar kayıkhanede böyle bekleyecek. Neyse okuması için oraya bir sürü dergi koyduracağım. Zaten dergilerden birinin üstünde bir ipucu yazılı."

"Doğrusu zekânız hakkında söyleyecek söz bulamıyorum. Fevkalade şeyler düşünüyorsunuz."

Bayan Oliver, "Düşünmek hiç de zor değil," diye mırıldandı. "İşin kötüsü gereğinden fazla düşünüyorum. Aklıma bir sürü şey geliyor. O zaman da her şey altüst oluyor. Bazı fikirlerden vazgeçmek gerekiyor. İşte bunun bana ne kadar azap verdiğini bilemezsiniz. Şimdi şu tarafa gideceğiz."

Birlikte zikzaklı patikayı tırmandılar. Artık nehri daha yukarıdan görebiliyorlardı. Biraz sonra ağaçların arasından geçerek, tam ortasında beyaz bir tapınağa benzeyen küçük bir binanın yükseldiği açıklığa çıktılar. Genç bir adam kaşlarını çatmış bu binaya bakıyordu. Eski bir flanel pantolon, açık yeşil bir gömlek giymişti. Ayak seslerini duyunca döndü.

Bayan Oliver, "Bay Michael Weyman, Mösyö Hercule Poirot," diye onları tanıştırdı.

Genç adam sadece başını sallamakla yetindi. Sonra acı acı, şikâyete başladı. "İnsanlar neyi nereye koyacaklarını bilmiyorlar! Örneğin bu pavyonu ele alalım. Bir yıl önce yapmışlar bunu. Hem şatoya uyması için aynı stilde inşa etmişler. Çirkin de sayılmaz. Ama neden burayı seçmişler. Ağaçların arasında kalan pavyonun hiçbir

manzarası yok. Nehrin burdan görülebilmesi için en az yirmi ağacı kesmek gerekiyor."

Bayan Oliver dudak büktü. "Belki başka yer bulamamışlardır."

Michael Weyman kaşlarım çattı. "Şatonun yanındaki tepe tam bu işe uygun. Fakat bütün bu işadamları böyle oluyor. Hiçbirinin sanat zevki yok. Canı bir pavyon yaptırmak istemiş. Hemen bir tane ısmarlamış. Sonra pavyonu nereye yaptıracağını düşünmüş. Anladığıma göre o arada bir fırtına olmuş ve kocaman bir meşe ağacı devrilmiş. Kökü orda kalmış. Bu budala da, ‘Bu çirkin manzarayı kapamak için pavyonu oraya yapalım,’ demiş. Zaten bu zengin şehirliler sadece çirkin manzaraları örtmeyi düşünürler. Şatonun dörtbir yanına neden kırmızı sardunya ve nergis diktirmediğine şaşıyorum zaten. Böyle adamların şato sahibi olmalarına izin verilmemeli." Weyman fena halde sinirlenmişti.

Poirot kendi kendine, bu genç adam Sir George Stubbs’dan hiç hoşlanmıyor, dedi.

Weyman hâlâ anlatıyordu. "Temel betondan... Üstelik çöküntüler de olmuş. Duvarlar çatlak içinde. Yakında tehlikeli bir hal alacak... En iyisi bunu yıkmalı. Sonra şatonun yakınındaki tepenin üstüne yeni bir pavyon inşa etmeli. Ben bu fikirdeyim. Fakat o inatçı budala kesinlikle söz dinlemiyor."

Bayan Oliver, "Ya tenis pavyonu ne olacak?" diye sordu.

Mimar inler gibi bir ses çıkardı. "Çin pagodası tipinde bir şey istiyor. Duvarlarında da ejderhalar olacak! Zira Lady Stubbs, kendisine Çinli şapkalarının yakıştığına inanıyor. Mimarlık ne güçmüş meğer? Zevkli bir şey yaptırmak isteyen insanın parası yok. Parası olanlar ise akla hayale gelmeyecek kadar korkunç şeyleri arzu ediyorlar!"

Poirot ciddi ciddi, "Sizin hesabınıza üzüldüm," diye mırıldandı.

Genç adam kaşlarını çattı. "George Stubbs, kendisini ne sanıyor acaba? Savaş sırasında kendisine Galler Bölgesi'nin güvenli bir yerinde donanmada rahat bir iş bulmuş. Sonra da konvoylarda çalışmış gibi bir de sakal bırakmış. Daha doğrusu herkes böyle söylüyor. Para içinde yüzüyor... Karun kadar zengin..."

Bayan Oliver dayanamadı. "Sizin gibi mimarların paralı müşteri bulmaları gerekir. Yoksa işsiz kalırsınız." Kadın şatoya doğru yürüyünce, Poirot ve üzgün mimar onu takip ettiler.

Weyman acı acı, "Bu işadamları bir şey anlamıyorlar," diye şikâyet etti ve geçerken pavyona bir tekme de attı. "Temel çürükse her şey çürük demektir."

Poirot başını salladı. "Çok doğru söylediniz. Evet, çok doğru söylediniz."

Biraz ilerleyince şato karşıdan gözüktü. Koyu yeşil ağaçların çevrelediği beyaz bina, bir bakıma güzel sayılırdı. Poirot da bunu belirtecek oldu, fakat mimar hiddetle bağırdı. "Sir George buraya bir bilardo odası ilave etmek istiyor."

Biraz ileride ufak tefek yaşlı bir kadın, bodur bir ağacı budu -yordu. Onları görünce dönüp nefes nefese yaklaştı. Yorulmuştu. Gülümseyerek, "Yıllardır her şey ihmal edilmiş," dedi. "Hem artık ağaçlardan anlayan birini bulmak o kadar zor ki... Bu tepe mart ve nisanda renk renk çiçeklerle bezenirdi. Fakat bu yıl hiç de öyle olmadı... Kuruyan dalları kesmek..."

Bayan Oliver fırsatı kaçırmadı. "Sizi tanıştırayım. Mösyö Hercule Poirot. Bayan Folliat."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Demek meşhur Mösyö Poirot sizsiniz? Buraya kadar gelip bize yardım edeceğiniz için size müteşekkiriz. Bayan Oliver fevkalade bir oyun düşündü. Bu bizim için yenilik olacak."

Poirot, kadının son derece nazik tavrını fark ederek şaşırmıştı. Sanki karşısında şatonun sahibesi vardı. Saygılı bir şekilde, "Bayan Oliver eski bir dostumdur," diye mırıldandı. "Onun arzusunu yerine getirebildiğim için çok memnunum. Burası çok güzel. Şato da fevkalade doğrusu."

Bayan Folliat kaygısız bir tavırla başını salladı. "Evet, ailem 1598'den beri burda yaşamış. Şato 1700'de kısmen yıkılmış ve tamir edilmiş..."

İhtiyar kadın çok sakin ve umursamazdı. Poirot, onu daha dikkatle süzdü. Karşısında eski bir tüvit tayyör giymiş olan ufak tefek bir kadın vardı. En fazla ilgiyi çeken de onun parlak mavi gözleriydi. Kır saçlarına file takmıştı. Üstüne başına dikkat etmemişti, ama yine de onda tarifi güç bir şeyler vardı. Onu gören önemli biri sanırdı.

Birlikte şatoya giderlerken Poirot saygıyla, "Burda yabancıların oturması size ağır geliyor herhalde," diyecek oldu.

Bayan Folliat cevap verene kadar derin bir sessizlik oldu. Kadının sesi sakin ve ifadesizdi. "Ağır gelen birçok şey var, Bay Poirot."

BÖLÜM 3

Bayan Folliat şatoya girince Poirot da peşinden gitti. İhtiyar kadın soldaki kapılardan birini açtı. Zevkle döşenmiş küçük bir oturma odasından, büyük misafir salonuna geçtiler. Misafir odasında birkaç kişi vardı ve hepsi bir ağızdan konuşuyorlardı.

Bayan Folliat, "George," dedi. "Mösyö Poirot geldi. Kendisi bize yardım edecek. Ona teşekkür etmeliyiz. Mösyö Poirot... Sir George Stubbs."

Yüksek sesle konuşan Sir George hemen döndü. Kırmızı yüzlü, iriyarı bir adamdı. Üstelik bir de küçük sakalı vardı. Bu yüzden de kararını verememiş bir aktöre benziyordu. Kasabaya yerleşmiş bir asilzade veya sömürgelerden birinden gelmiş bir maceraperest olabilirdi. Michael Weyman'ın sözlerine rağmen bu sakalın donanmayla ilgisi yoktu. Neşeli bir hali vardı ama, küçük gözlerindeki sinsi ifade bunu yalanlıyordu. Bu tesirli bakışlı gözler soluk maviydi.

Sir George, Belçikalı dedektifi candan bir tavırla selamladı. "Arkadaşınız Bayan Oliver, sizi buraya gelmeye razı ettiği için çok sevindik. Doğrusu Bayan Oliver'ın bu fikrini çok beğendik. Herkes sizi görmeye koşacaktır." Dalgın dalgın etrafına baktı. "Hattie." Sesi biraz sertleşti. "Hattie!..."

Lady Stubbs biraz ilerideki büyük bir koltuğa yerleşmişti. Odadakilere aldırış ettiği yoktu. Koltuğun kenarına dayamış olduğu eline bakarak gülümsüyordu. Elini sağa sola oynattıkça dördüncü parmağındaki iri zümrüt yüzük ışıkta yeşil yeşil parlıyordu.

Şaşırmış bir çocuk gibi başını kaldırarak, "Nasılsınız?" diye mırıldandı.

Poirot, genç kadının elini tutarak saygıyla eğildi.

Sir George odadakileri tanıtmaya devam etti. "Bayan Masterton."

Bayan Masterton iriyarı bir kadındı. Nedense Poirot onu yırtıcı bir köpeğe benzetti. Çenesi bir hayli uzun ve kemikliydi. Kanlı gözlerinde de üzüntülü bir ifade vardı. Kadın dedektife selam verdikten sonra konuşmasına devam etti. Sesi de bir köpeğin ulumasını andırıyordu. "Çay çadırları hakkındaki saçma tartışmaya bir son vermek gerek, Jim. Biraz kafamızı kullanmalıyız. Budala kadınların arasındaki kavgaları düşünecek olursan panayırın başarısızlığa uğrayacağını anlarsın."

Karşısındaki adam, kısaca, "Doğru," dedi.

Sir George tanıştırdı. "Yüzbaşı Warburton."

Kareli spor bir ceket giymiş olan Warburton nedense insana atlan hatırlatıyordu. Adam gülümseyince, iri beyaz dişleri gözüktü. Sonra tekrar konuşmaya daldı. "Üzülme, ben onu hallederim. Gidip onlarla teker teker konuşurum... Peki, falcı cadın ne olacak? Manolya ağacının yanındaki boşluğa mı kuracağız onu? Yoksa rodedronların yanındaki çim sahaya mı?"

Sir George, "Bay Legge ve eşi," dedi.

Yüzü güneşten yanıp soyulmuş, uzun boylu, genç bir adam tatlı tatlı gülümsedi. Kızıl saçlı, çilli, hoş bir kadın olan Bayan Legge de dostça bir tavırla başını salladı. Sonra Bay an Masterton'la konuşmaya devam etti.

"...Manolyanın yanında olmaz... Bir..."

"Her şeyi ayırmak lazım... Fakat kuyruk olursa..."

"...Hem orası daha serin. Yani güneş görmezse..."

"...Hindistancevizi atış yeri de şatoya uzak olmalı. Çocuklar atış yaparken heyecanlanırlar ve..."

Sir George, "İşte bu da Miss Brewis," diye tanıttı. "Hepimizi idare eden de o."

Miss Brewis üstünde gümüş çay takımı duran masanın başında oturuyordu. Kırkını geçmiş, nazik tavırlı bir kadındı. Çok becerikli bir insan olduğu da belliydi. Gülümseyerek, dedektifi süzdü. "Nasılsınız, Mösyö Poirot? Trende rahatsız olmadığınızı ümit ederim. Yılın bu aylarında trenler çok kalabalık oluyor. Çay içersiniz sanırım. Çayınıza süt ve şeker koymamı ister misiniz?"

"Biraz süt rica edeceğim, matmazel. Dört tane de şeker." Kadın çayı koyarken ekledi. "Bir hayli işiniz var galiba?"

"Öyle. Son dakikada yapılması gereken bir sürü iş çıktı. Hem artık insanlara da güvenilmiyor. Çadır, iskemle, tabak gibi şeyleri temin etmekte çok zorluk çektik. Daima adamların peşinden koşmak lazım. Bugün öğleye kadar telefonun başından ayrılmadım."

Sir George, "Askılar ne oldu, Amanda?" diye sordu. "Golf sopalarını temin edebildin mi?"

"Her şey tamam, Sir George. Golf Kulübü’nün müdürü Bay Bens on çok nazik bir insan."

Poirot’ya çay fincanım uzattı. "Bir sandviç almaz mısınız, Mösyö Poirot. Şunlar domatesli... Şunlar da kaz ciğerli." Miss Brewis çaya konulan dört şekeri hatırlayarak ilave etti. "Yoksa kremalı pastayı mı tercih edersiniz?"

Belçikalı dedektif pastayı tercih ederdi tabi. Tabaktan en tatlı ve yapışkanını seçti.

Pastayı çay tabağına koyup ev sahibesinin yanına oturdu. Genç kadın hâlâ elini oynatıp ışıkta parlayan büyük zümrüdü seyrediyordu.

Başını kaldırarak bir çocuk gibi neşeli bir şekilde dedektife gülümsedi.

"Bakın. Ne güzel değil mi?"

Poirot dikkatle genç kadını incelemekteydi. Hattie başına morumsu kırmızı renkte parlak hasırdan bir Çinli şapkası giymişti. Şapkanın kızıllığı kadının soluk beyaz tenine vuruyordu. Hattie Stubbs bir hayli makyaj yapmıştı. İngiliz kadınlarının bu kadar boyandığı görülmemişti doğrusu. Kirpiklerine fazla miktarda rimel sürmüş, dudaklarını siklamen rengine boyamıştı. Beyaz cildiyle bir tezat oluşturuyordu bu. Şapkanın altından gözüken düz siyah saçları pırıl pırıl parlıyordu. Egzotik bir güzelliği vardı bu kadının. İngiltere’de bir evin misafir odasına yerleştirilmiş tropik bir çiçeğe benziyordu. Fakat Poirot’yu asıl şaşırtan Hattie’nin gözleri oldu. Küçük bir çocuğunki gibi ifadesiz ve boş bakışlıydı bu gözler.

Kadın soruyu da çocuksu bir edayla sormuştu. Belçikalı da ona aynı şekilde karşılık verdi. Sanki karşısında bir çocuk vardı. "Evet, çok güzel bir yüzük."

Hattie Stubbs memnun oldu. Sanki gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alça ltarak, "Dün verdi bunu, George," diye fısıldadı. "Zaten bana çok hediye veriyor. George çok iyi bir insan."

Poirot tekrar yüzüğe ve iskemlenin yanına dayanmış olan ele baktı. Tırnaklar çok uzundu ve morumsu bir kırmızıya boyanmıştı.

Hattie Stubbs'un hiçbir iş yapmadığı bu tırnaklardan da belliydi. Ona nadir bir çiçek de denilemezdi. Genç kadın daha çok yapma bir çiçeğe benziyordu.

Poirot hayranlıkla etrafına bakarak, "Bu oda çok güzel, madam," dedi.

Lady Stubbs pek aldırmadı. "Herhalde öyledir."

Kadın hâlâ parmağındaki yüzükle meşguldü. Başını bir yana eğmiş, elini oynattıkça zümrütten çıkan renkli ışıklara bakıyordu. Samimi bir tavırla mırıldandı. "Görüyor musunuz? Zümrüt bana göz kırpıyor."

Hattie katıla katıla gülmeye başlayınca Poirot'nun tüyleri ürperdi. Normal bir insanın kahkahası değildi bu.

Sir George karşı taraftan, "Hattie!" diye seslendi. Adamın sesi müşfik olmakla beraber emrediciydi. Lady Stubbs hemen sustu.

Poirot konuşabilmek için aklına ilk gelen konuyu açtı. "Devonshire çok güzel bir yer. Öyle değil mi?"

Lady Stubbs yüzünü buruşturdu. "Gündüzleri güzel. Yağmur yağmazsa sorun yok. Fakat burda hiç gece kulübü açmamışlar."

"Anlıyorum. Demek gece kulüplerinden hoşlanıyorsunuz?"

Genç kadın heyecanla, "Evet," diye cevap verdi.

"Peki, neden gece kulüplerini bu kadar seviyorsunuz?"

"Kulüpte müzik var. Dans ediyorum. Hem en güzel elbiselerimi giyip yüzüklerimi, bileziklerimi takıyorum. Öbür kadınların da güzel elbiseleri ve elmasları var. Ama hiçbirininki benimki ler kadar mükemmel değil." Genç kadın memnuniyetle gülümsedi. Poirot, ona acıdığını hissetti.

"Demek bunlardan çok hoşlanıyorsunuz?"

"Evet... Kumarhaneleri de severim. Neden İngiltere'de kumarhane yok?"

Poirot, "Bunu ben de çok merak ederim," diye içini çekti. "Galiba İngilizlerin karakterine uymayan bir şey bu."

Hattie Stubbs boş gözlerle dedektife baktı ve sonra ona doğru eğildi. "Bir seferinde Monte Carlo'da altmış bin frank kaybetmiştim. Paramı yirmi yedi numaraya oynamıştım..."

"Herhalde çok heyecanlanmışsınızdır, madam?"

"Evet, evet. George oynamam için bana para veriyor. Fakat ben çoğu zaman kaybediyorum."

Çok üzülmüşe benziyordu.

Poirot, "Vah, vah," diyecek oldu.

"Ziyanı yok. Nasıl olsa George'un parası var. Çok zengin o. Zengin olmak iyi bir şey. Öyle değil mi?"

Dedektif nazik bir tavırla, "Evet, çok hoş," diye cevap verdi.

"Zengin olmasaydım belki Amanda'ya benzerdim." Çay masasının başında oturan Miss Brewis'i sakin sakin süzdü. "Çok çirkin bir kadın. Öyle değil mi?"

O sırada Miss Brewis başını kaldırarak Poirot'nun oturduğu tarafa baktı. Lady Stubbs yüksek sesle konuşmamıştı, ama dedektif sekreterin bu sözleri duymuş olabileceğini düşündü. Başını çevirince bu kez Yüzbaşı Warburton'la göz göze geldi. Yüzbaşının bakışları alaycıydı.

Dedektif güç bela konuyu değiştirdi. "Yarınki eğlence için hazırlandınız mı?"

Hattie dudak büktü. "Hayır, hayır, böyle tatsızlıklardan hoşlanmam. Budalalık. Hem hizmetçilerle bahçıvanlar var. Hazırlıkları onların yapması gerekmez m i?"

"Sevgili yavrum." Bayan Folliat gelip yanlarındaki divana oturmuştu. "Adadaki çiftliğinde şartlar başka tabi. Sen o şekilde büyümüşsün. Fakat artık İngiltere'de böyle şeyler yok. Keşke yine eskisi gibi olsaydı."

Lady Stubbs omuz silkti. "Budalalıktan başka bir şey değil bu. İnsan her şeyi kendisi yapacak olduktan sonra zenginliğin ne faydası var?"

Bayan Folliat, genç kadına gülümsedi. "Bazı insanlar bundan zevk alır. Örneğin ben işten hoşlanırım. Her şeyi değilse bile bir kısmını kendim yapmak isterim. Örneğin bahçeyle meşgul olmasını severim. Sonra yarın yapılacak eğlenceye de katılmak isterim tabi."

Lady Stubbs ümitle, "Bir parti gibi eğlenceli olacak mı?" diye sordu.

"Evet, bir parti gibi kalabalık olacak. Bir sürü insan gelecek."

"Ascot yarışları gibi mi? Yani kadınlar geniş kenarlı şapkalar giyecekler mi? Herkes şık olacak mı?"

Bayan Folliat, "Hayır, pek Ascot'a benzemeyecek," diye mırıldandı. "Fakat böyle şeylerden zevk almaya çalışmalısın, Hattie. Örneğin çay saatine kadar yatağında yatacak yerde, bu sabah bize yardım edebilirdin."

Hattie somurttu. "Başım ağrıyordu." Sonra birdenbire Bayan Folliat'a gülümsedi. Nedense kızmaktan vazgeçmişti. "Ama yarın iyi olacağım. Ne isterseniz yapacağım."

"Çok teşekkür ederim, yavrum."

"Hem giyecek yeni bir elbisem var. Daha bu sabah geldi. Haydi yukarıya gidip elbiseme bakalım."

Bayan Folliat'ın tereddüt ettiğini görünce ayağa kalkarak ısrara başladı. "Gelmeniz gerek. Çok güzel bir elbise... Hemen gelin!"

"Pekâlâ." Bayan Folliat hafifçe gülerek kalktı. Hattie'nin peşinden yürüdü. Uzun boylu genç kadının peşinden giden Bayan Folliat'ın yüzündeki ifadeyi gören Poirot şaşırmıştı. Biraz önce gülen kadının çehresinde son derece bezgin bir ifade belirmişti. Sanki Bayan Folliat, kendini müdafaadan vazgeçmiş ve maskesini çıkarmıştı. Belki de kadının büyük bir derdi vardı. Belki de bir hastalığa tutulmuştu. Birçok kadın gibi bundan söz etmek istemiyordu. Poirot

merhametten veya kendisine acınmasından hoşlanacak bir kadın değil, o, diye düşündü.

Yüzbaşı Warburton gelip Hattie'den boşalan koltuğa yerleşti. O da gözlerini iki kadının çıktığı kapıya dikmişti. Fakat nedense Bayan Folliat'dan söz etmedi. Hafifçe gülerek, "Nefis bir yaratık değil mi?" dedi. Sir George, Bayan Masterton ve Bayan Oliver'ın balkon kapısından çıktıklarını görmüştü. "İhtiyar George Stubbs'un başını fena halde döndürdü. Kadını çok şımartıyor. Mücevherler, vizonlar ve kadınların hoşlanacağı her şeyi alıyor. George, kadının kafadan sakat olduğunu bilmiyor mu acaba? İşte bunu bir türlü anlayamadım. Belki de George buna aldırmıyor. Zaten işadamları zeki kadınlardan pek hoşlanmazlar."

Dedektif merakla sordu. "Kadının milliyeti nedir?"

"Güney Amerika'dan geldiğini sanıyordum. Ama galiba Karayipliymiş. Hani şu şeker ve r om çıkan adalardan birinden... Ordaki eski ailelerden birinin kızıymış. Kendisinde zenci kanı yok tabi. Sadece o adalarda akrabalar birbirleriyle evleniyor sanırım. Kadının geri zekâlı olmasının sebebi de bu."

Bayan Legge de yanlarına geldi. "Buraya bak, Jim. Bana yardım etmen gerek. Çadırı önce kararlaştırdığımız yere kurmalıyız. Yani rodedronların yanındaki çimenliğe... Başka yer olmaz."

"Bayan Masterton bu fikirde değil."

"O halde kendisini ikna edersin."

Yüzbaşı Warburton sinsice güldü. "Bayan Masterton benim patronum."

"Senin patronun Wilfred Masterton. Milletvekili olan."

"Orası doğru ama aslında patron, karısı. Bundan emin olabilirsin."

Sir George camlı kapıdan içeriye girdi. "Burda miydin, Sally? Sana ihtiyacımız var. Kadınlar, pastayı kimin satacağına, sandviçleri kimin

yapacağına karar veremediler. Nerdeyse kavga edecekler. Yünlü kumaş kısmının yerine meyveleri kimin getirdiğini tartışıyorlar. Amy Folliat nerde? Bu kadınları ancak o yatıştırabilir."

"Hattie'yle yukarıya çıktı."

"Ya, öyle mi?"

Sir George ne yapacağını bilemezmiş gibi etrafına bakındı. Miss Brewis biletleri doldurmaktan vazgeçip yerinden fırlayarak, "Bayan Folliat'ı şimdi çağırırım," diye atıldı.

"Teşekkür ederim, Amanda."

Miss Brewis odadan çıktı.

Sir George mırıldandı. "Biraz daha dikenli tel almamız lazım."

"Panayır için mi?"

"Hayır, hayır, bizim koruyla Hoodown Park arasına germek için. Eski tel kopmuş. İşte ordan giriyorlar."

"Kim giriyor?"

Sir George, "Öğrenciler," diye bağırdı.

Sally Legge güldü. "Sen tıpkı eşeklerle uğraşan Betsy Trotwood'a benziyorsun?"

Sir George, "Betsy Trotwood mu?" dedi. "O da kim?"

"Dickens'ın bir kahramanı."

"Ha, Dickens. Vaktiyle Pickwick'i okumuştum. Fena değildi. Hiç fena değildi. Buna pek şaşırmıştım. Ama ciddi konuşacak olursak arazime giren insanlardan bıktım. Bu Öğrenci Yurdu münasebetsizliği başladığından beri rahatımız kalmadı. İlk fırsatta şatonun arazisine dalıyorlar. Üstelik akla hayale gelmeyecek gömlekler giyiyorlar. Bu sabah bir g encin sırtında üstü kaplumbağa ve türlü yaratıklarla dolu bir gömlek vardı. Bir an fazla içip hayal

gördüğümü sandım... Üstelik yansı İngilizce de konuşamıyor. Bir şeyler mırıldanıyorlar." Yüzünü buruşturdu. "'Hemen 'lütfen... Bu yol... vapur iskelesi mi?' diyorlar. 'Hayır,' diye bağırıp serserileri korudan çıkarıyorum. Fakat yansı sözlerimi anlamayıp gözlerini kırpıştıra kırpıştıra, yüzüme bakıyor. Kızlar da kıkır kıkır gülüyorlar. İçlerinde her milletten insan var. İtalyan, Yugoslav, Hollandalı, Finlandiyalı... Belki Eskimolar bile geliyor..." Kaşlarını çattı. "Yansının komünist olduğundan da şüphem yok."

Bayan Legge, "Aman George," dedi. "Yine komünistlerden başlama. Seninle gelip o kadınların arasını bulmaya çalışayım." Genç kadın camlı kapıdan çıkarken omzunun üstünden seslendi.

"Haydi, Jim. Gel seni de paralasınlar."

"Pekâlâ. Yalnız ben önce Mösyö Poirot'ya Cinayet Oyunu hakkında açıklama yapmak istiyorum. Zira kazananlara hediyeleri o dağıtacak."

"Bunu daha sonra yapabilirsin."

Belçikalı nazik bir tavırla, "Sizi burda bekleyeceğim," diye lafa karıştı.

Odaya bir sessizlik çökmüştü. Alec Legge bacaklarını uzatarak koltuğa yaslandı ve içini çekti.

"Ah bu kadınlar?" Başını çevirerek pencereden baktı. "Üstelik kimsenin aldırış etmediği bir eğlence için birbirlerine giriyorlar."

Poirot, "Fakat bazıları için bu çok mühim," diyecek oldu.

"Neden insanlar akıllarını başlarına toplamıyorlar? Neden düşünemiyorlar? Şu dünyanın girdiği çıkmaza bakın. Bu dünyada yaşayanların durmadan intihar ettiğini anlayamıyorlar mı?"

Belçikalı bu soruya bir cevap beklenmediğini fark etmişti. Onun için başını sallamakla yetindi.

"Vakit varken bir şey yapmadığımız takdirde..." Alec Legge birdenbire sustu. Yüzü hiddetten kırışmıştı. "Evet, evet ne düşündüğünüzü biliyorum. Diğerleri gibi benim sinirli olduğumu, çıldırdığımı sanıyorsunuz. O Tanrı'nın belası doktorlar gibi düşünüyorsunuz. Bana dinlenmemi ve hava değişikliği tavsiye ettiler. Bu yüzden Sally'yle buraya gelip üç ay için Mili Villası'nı tuttuk. Doktorların tavsiyelerini yerine getirdim. Balık tutup yüzdüm, yürüyüşe çıktım ve güneşlendim..."

Poirot nazik bir tavırla, "Güneşlendiğinizi fark ettim," diye mırıldandı.

Alec'in eli, derisi soyulmuş yüzüne gitti. "Binde bir rastlanan İngiliz yazının eser i bu. Fakat bunun ne faydası var? Gerçekten kaçmakla bir şey elde edemezsiniz ki."

"Hayır, kaçmanın hiç faydası yoktur."

"Hele böyle sakin bir yere gelince her şeyi daha iyi tahlil edebiliyorsunuz. Bu memlekette yaşayan insanların korkunç uyuşukluğu da iyice ortaya çıkıyor. Bir hayli zeki olmasına rağmen Sally de onlardan farksız. Karım, 'Aldırma,' diyor. Buna deli oluyorum. 'Neden aldırıyorsun sanki?'Aldırma."

"Ben de merak ettim. Neden aldırıyorsunuz?"

"Aman Tanrım! Siz de mi?"

"Hayır, hayır, size nasihat etmiyorum. Sadece cevabınızı öğrenmek istedim."

"Birinin bir şey yapması gerektiğini anlamıyor musunuz?"

"O biri siz misiniz?"

"Hayır, hayır, ben değilim. Böyle zamanlarda işi şahsiyete dökmemek lazım."

"Ben bu fikirde değilim. Sizin dediğiniz gibi 'Bu zamanlarda' bile insan şahsiyetinden sıyrılamaz." "Ama olmaması gerek! Sıkıntılı anlarda, ölüm kalım sorunlarında insan önemsiz hastalıklarını veya dertlerini düşünemez."

"Bu konuda tamamen yanıldığınızı söylemek isterim. İkinci Dünya Savaşı'nda müthiş bir hava akınında ölümden ziyade ayağımın küçük parmağındaki nasırın verdiği acıyı düşünüyordum. O zaman bu duruma ben de şaştım. Kendi kendime, düşün, dedim. Şu anda ölüm gelebilir. Ama hâlâ nasırımı düşünüyordum. Ölüm korkusu arasında bir de can acısı çektiğim için adeta talihime küstüm. Bunun sebebi basit. Öleceğimi sandığım için en küçük şahsi bir sorun bile benim için mühim olmuştu. Vaktiyle bir kazada bacağı kırılmış bir kadın görmüştüm. Yerde yatan kadın çorabının kaçtığını görmüş, ağlıyordu."

"Bu da, kadınların budala olduklarını gösterir."

"Bu sadece insanların ne olduğunu gösterir. Belki de insanın kendisiyle ilgilenmesi nesillerin devamını sağlamıştır."

Alec Legge alaycı bir tavırla güldü. "Bazen bunu düşünüp üzülüyorum. Keşke nesiller ortadan kalksaydı."

Poirot devam etti. "Savaş sırasında metrolarda bir yazı vardı. 'Her şey sana dayanır.' Bunu ileri gelen bir ruhani lider düşünmüş sanırım. Fakat bana kalırsa bu tehlikeli ve tatsız bir düşünce. Zira doğru değil, örneğin her şey A kasabasında yaşayan Bayan A'ya bağlı değildir. Kadın böyle düşünecek olursa bu onun karakterine uymaz. Zira kadın dünya işlerinde oynayacağı rolü hayal ederken, emekleyen çocuğu ocaktaki çaydanlığı deviriverir."

"Siz biraz eski fikirlisiniz sanırım. Bir de sizin sloganınızı dinleyelim."

"Böyle bir şeye lüzum yok. Zira eski bir İngiliz sözü var. Bu da benim için yeterli."

"Neymiş bu?"

"Tanrı ya güven ve barutunu da kuru tut."

"Vay, vay, vay..." Alec Legge hafifçe gülümsedi. "Sizden böyle bir şey beklemezdim. Bu memlekette ne yapılmasını isterdim biliyor musunuz?"

Poirot tebessüm ederek, "Şiddete ihtiyaç gösteren tatsız bir şey herhalde," diye cevap verdi.

Fakat Alec Legge çok ciddiydi. "Geri zekâlı insanların, kafaları çalışmayan mahlukların hemen ortadan kaldırılmasını isterdim. Böylece bunların çoğalmasına engel olurdum. Bir nesil bile olsa sadece zekilerin üremesinden ne sonuç alınırdı? Bunu düşünebiliyor musunuz?"

Dedektif dudak büktü. "Sinir hastalıkları koğuşlarındaki hastaların sayısı bir hayli artardı sanırım. Bir bitkinin hem çiçeği, hem de kökü olmalıdır, Bay Legge. Çiçekler ne kadar iri ve güzel olurlarsa olsunlar, kökleri mahvederseniz her şey biter. Bir daha çiçek olmaz. Lady Stubbs'u da ölüm odasına gönderir miydiniz?"

"Tabi. Böyle bir kadının ne faydası var? Şimdiye kadar topluma ne vermiş o? Kürk, elmas ve elbiseden başka bir şey düşünebiliyor mu? Dediğim gibi bu kadının ne faydası var."

Poirot tatlı tatlı, "Siz ve ben Lady Stubbs'dan çok akıllıyız," diye mırıldandı. "Fakat maalesef onun gibi güzelliğimizle bir yeri süsleyemiyoruz."

"Süslemek mi?..." Alec hiddetle lafa başlamıştı. Fakat Bayan Oliver'la Yüzbaşı Warburton camlı kapıdan girince sustu.

BÖLÜM 4

Bayan Oliver nefes nefese, "Mösyö Poirot," dedi. "Cinayet Oyunu’nun ipuçları ve kanıtlarını görmeniz gerek."

Dedektif ayağa kalkarak onları takip etti.

Üçü holden geçip büro olarak kullanılan küçük bir odaya girdiler.

Yüzbaşı Warburton eliyle çuha kaplı bir oyun masasını işaret etti. "Öldürücü silahlar sol tarafta." Küçük bir tabanca, üstünde pas rengi bir leke olan bir kurşun boru parçası, etiketinde "zehir" yazılı mavi bir şişe, uzun bir kordon, bir enjektör masada duruyordu.

Bayan Oliver, "Bunlar silahlar," diye açıkladı. "Şunlar da şüpheliler."

Poirot, kadının uzattığı kartı merakla okudu.

ŞÜPHELİLER:

Estelle Glynne - Güzel ve esrarlı genç bir kadın. Kendisi kasabaya yerleşmiş bir asilzadenin yanında kalmaktadır.

Albay Blunt - Kasabada yaşayan asilzade. Joan Blunt’ın kızı.

Peter Gaye - Joan’ın kocası olan genç atom bilgini.

Miss Willing - Kâhya kadın.

Quiett - Bir uşak.

Maya Stavisky - Yurda gelen bir öğrenci kız.

Esteban Loyola - Davetsiz misafir.

Poirot birkaç defa gözlerini kırpıştırdıktan sonra, şaşkın şaşkın kadına baktı. "Fevkalade şahıslar seçmişsiniz. Fakat bir şey sormama izin verin, madam? Oyuna giren yarışmacı ne yapacak?"

Yüzbaşı Warburton, "Kartın arka tarafına bakın," diye atıldı.

Belçikalı dedektif, kartı çevirince diğer yazıları da gördü:

İsim ve adres:

Cinayetin nasıl olduğu:

Katilin adı:

Kullanılan silah:

Cinayet yeri ve zamanı:

Bu sonuca varmanızın sebebi:

Yüzbaşı Warburton çabucak açıkladı. "Oyuna giren herkes bu kartlardan bir tane alacak... Bundan başka onlara ipuçlarını kaydetmeleri için birer küçük defter ve kurşunkalem de vereceğiz. Altı ipucu var. Define Arama Oyunu’nda olduğu gibi bir ipucunu bulunca diğerini arayacaklar. Silahlar da şüphelenilecek yerlere gizlenecek. İşte ilk ipucu burda. Bir fotoğraf. Herkese bu fotoğraftan birer tane verilecek."

Poirot küçük fotoğrafı aldı. Kaşlarını çatarak bunu dikkatle inceledi. Sonra tersine çevirip baktı. Yine de bir şey anlamadı. Warburton bir kahkaha attı. "Fevkalade bir fotoğraf hilesi, değil mi? Ne olduğunu anladığınız takdirde iş çok kolaylaşıyor."

Dedektif, "Demir parmaklıklı bir pencere mi?" diye sordu.

"Biraz benzediğini itiraf etmem lazım. Hayır, bu bir tenis ağından bir parça."

"Ya!" Poirot tekrar fotoğrafa baktı. "Evet, dediğiniz gibi... Ne olduğu söylendiği zaman insan hemen anlayıveriyor."

Warburton, "Birçok şey görüş tarzınıza bağlıdır," diye güldü.

"Bu sözde derin bir gerçek gizli."

"İkinci ipucu tenis ağının tam ortasına rastlayan toprağa gömülmüş kutuda. Bu kutuya şu boş zehir şişesiyle bir de şişe mantarı koyacağız."

Bayan Oliver, "Yalnız şişe kapaklı," diye açıkladı. "Onun için asıl ipucu mantar."

"Sizin fevkalade zeki olduğunuzu biliyorum, madam, fakat yine de bu işi anlamadığımı..."

Kadın, dedektifin sözünü kesti. "Ama bir de hikâye var tabi. Hani dergilerdeki yazı dizilerinin başına konulan cinsten bir özet." Yüzbaşı Warburton’a döndü. "Broşürler sizde mi?"

"Daha matbaadan gelmedi."

"Fakat söz vermişlerdi!"

"Biliyorum, biliyorum. Herkes daima söz veriyor. Broşürler akşamüstü saat on sekizde hazır olacakmış. Arabayla gidip alacağım."

"Mükemmel." Bayan Oliver derin derin içini çekerek Poirot’ya baktı. "Bu hesaba göre konuyu size anlatmam gerekecek. Yalnız ben hikâye anlatmasını pek beceremem. Her şeyi yazıyla kolayca anlatabiliyorum, ama konuştuğum zaman işi karmakarışık ediyorum. Zaten bu yüzden tasarladığım roman konularını kimseye anlatmam. Zira buna kalkacak olursam karşımdakiler yüzüme bakıp 'Şey, evet...' diyorlar. 'İyi ama ben pek bir şey anlamadım. Bundan nasıl roman olur?' İşte bu yüzden kimseye bir şey anlatmamaya alıştım. Beni dinleyenlerin sözleri daima maneviyatımı bozuyor. Halbuki düşüncelerimi yazdığım zaman mükemmel bir roman oluyor." Bayan Oliver sustu. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "İşte konu şu... Peter Gaye adında bir atom bilgini var. Adamın komünistlerden

para aldığından şüphe ediyorlar. Peter, Joan Blunt adında bir kızla evlenmiş. İlk karısı da ölmüş ama aslında sağmış. Kadın çıkıp geliyor. Zira o bir gizli ajanmış veya değilmiş. Yani kadın aslında bir otostopçu ve öğrenci yurduna geliyor. Bu arada bilginin karısı Loyola denilen adamla sevişiyor. Loyola da Maya'yla buluşmak veya kadını gözetlemek için geliyor. Sonra kâhyanın veya uşağın yollamış olduğu bir şantaj mektubu var. Tabanca da kaybolmuş. Şantaj mektubunun kime gönderildiği de meçhul. Enjektör de akşam yemeğinde ortaya çıkmış ve sonra kaybolmuş... "

Bayan Oliver dedektifin neler düşündüğünü hissederek, birdenbire durdu. Poirot'ya acırmış gibi bir tavırla, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Anlattıklarımdan bir şey anlayamadınız. Fakat aslında hiç de karışık değil. Kafamda her şey yerli yerinde. Broşürdeki özeti okuyunca bana hak vereceksiniz. Hem zaten aslında hikâyenin önemi de yok, değil mi? Yani bu sizin için önemli değil. Siz sadece hediyeleri vereceksiniz. Doğrusu bunlar çok hoş. Birinciye tabanca biçiminde gümüş bir tabaka verip bu cinayeti çözdüğü için kendisini tebrik edecek ve çok zeki olduğunu söyleyeceksiniz."

Poirot böyle bir cinayeti çözecek insanın çok zeki olması gerektiğini düşündü. Hatta, bu cinayeti çözebilecek birinin bulunabileceğinden bile emin değildi. Cinayet Oyunu'nun konusu sisler arasında kalmış gibi geliyordu ona.

Yüzbaşı Warburton saatine bir göz atıp neşeli bir şekilde güldü. "Eh, artık ben de matbaaya gidip broşürleri alayım."

Bayan Oliver içini çekti. "Ya basılmamışsa?..."

"Yok, yok hepsi hazır. Matbaaya telefon ettim. Haydi hoşça kalın." Odadan çıktı.

Kadın hemen Poirot'nun kolunu yakalayarak, "Ne dersiniz," diye fısıldadı.

"Ne var?"

"Bir şey öğrendiniz mi? Ya da birini yakaladınız mı?"

Poirot sitem eder gibi, "Herkes ve her şey normal gözüktü bana," diye cevap verdi.

"Normal mi?"

"Belki kelimeyi yanlış seçtim. Lady Stubbs tam anlamıyla normalin altında bir yaratık. Bay Legge de bana anormalmiş gibi geldi."

Bayan Oliver sabırsız bir tavırla, "Onun bir şeyi yok," diye atıldı. "Sadece bir sinir krizi geçirmiş."

"Herkes biraz sinirli gözüküyor. Bu tip eğlencelerde heyecan, gene l bir yorgunluk ve sinirlilik hali normal sayılır. Siz bana bir ipucu ve..."

Kadın yine dedektifin kolunu yakaladı. "Hişt!... Biri geliyor."

Poirot bu tıpkı kötü bir melodrama benziyor, diye düşündü. Fena halde sinirlenmişti.

Miss Brewis kapıda belirdi. Kadının nazik ifadeli yüzünde bir tebessüm belirmişti. "Nihayet sizi buldum, Mösyö Poirot. Odanızı göstermek için sizi arıyordum."

Sekreter, dedektifi yukarı kata çıkarıp nehre bakan geniş bir odaya soktu. "Banyo tam karşıda, Mösyö Poirot. Sir George şatoya birkaç banyo daha ilave etmekten söz edip duruyor, fakat bunu yaptığı takdirde maalesef odalar biraz küçülecek. Burda rahatsız olmayacağınızı ümit ederim."

"Teşekkür ederim, matmazel." Poirot memnuniyetle küçük kitaplığa, yatağın başucundaki lambaya ve komodin üstündeki bisküvi kutusuna baktı. "Bu evde her şey fevkalade bir şekilde düzenlenmiş. Acaba sizi mi yoksa güzel ev sahibesini mi tebrik etmeliyim?" Miss Brewis acı bir sesle, "Lady Stubbs vaktini güzel olmak için harcar," diye cevap verdi.

Dedektif gülümsedi. "Etrafı süsleyen bir kadın." "Olabilir."

"Fakat diğer bakımlardan belki de pek..." Durakladı. "Pardon. Galiba gevezelik ettim. Konuşulmaması gereken bir konuyu açtım galiba?"

Miss Brewis sakin sakin Poirot'yu süzdü. "Lady Stubbs ne yaptığını gayet iyi biliyor. Dediğiniz gibi yalnız güzel ve süslü değil, aynı zamanda son derece zeki bir insan."

Kadın, Poirot’nun konuşmasını beklemeden dönüp odadan çıktı. Dedektif şaşırmıştı. Demek becerikli sekreter, Lady Stubbs hakkında böyle düşünüyordu. Yoksa bunu şahsi bir sebepten dolayı mı söylemişti? Sonra neden kendisi gibi buraya yeni gelmiş birine açıklamıştı bunu? Yoksa sırf o yabancı olduğu için mi böyle konuşmuştu? Belki de Poirot’nun İngiliz olmadığını düşünmüştü. Hercule Poirot birçok İngilizin dertlerini rahatça yabancılara anlattıklarını biliyordu. Onlar yabancılara söyledikleri sözlerin önemli olduklarını düşünüyorlardı.

Poirot kaşlarını çatarak dalgın dalgın Miss Brewis’in çıktığı kapıya bir göz attı. Sonra gidip pencerenin önünde durdu ve dışarıya baktı. O sırada Lady Stubbs’la Bayan Folliat’ın bahçeye çıkarak büyük manolya ağacının altında durduklarını gördü. İki kadın birkaç dakika kadar konuştular. Sonra Bayan Folliat başını sallayıp sepetini ve eldivenlerini aldı, yola doğru yürüdü. Lady Stubbs da durup bir süre onu seyretti. Sonra dalgın dalgın bir manolya kopartıp kokladı.

Nehre giden patikaya doğru yürüdü. Gözden kaybolmadan önce bir defa omzunun üstünden arkaya baktı. Büyük manolya ağacının arkasından çıkan Michael Weyman da bir an ne yapacağını bilemezmiş gibi durakladı ve sonra uzun boylu genç kadının peşinden gitti.

Poirot, Weyman yakışıklı ve hareketli bir genç, diye düşündü. Hem Sir George Stubbs’dan daha hoş olduğunu kabul etmek lazım... Fakat öyle de olsa ne olur ki? Hayatta böyle olaylara sık sık rastlanıyor. Orta yaşlı zengin bir koca... Genç ve güzel, zeki veya

aptal bir kadın. Yakışıklı ve hassas bir genç. Bayan Oliver’ın telefona sarılıp beni buraya çağırması için bir sebep değil ki bu. Bayan Oliver'ın çok renkli bir hayal gücü var ama..." Dedektif omuz silkti. "Fakat ben zina meseleleriyle uğraşan biri değilim ki. Veya henüz başlayacak bir macera...

Acaba Bayan Oliver’ın bu inanılmayacak iddiasında doğru olan bir taraf var mıydı? Bayan Oliver’ın kafası çok karışıktı doğrusu. Poirot, onun anlaşılabilen cinayet romanları yazabilmesine hayret ediyordu. Fakat kadın zaman zaman gerçeği sezerek Poirot’yu şaşırtmıştı.

Belçikalı, "Çok az vakit var," diye mırıldandı. Acaba Bayan Oliver’ın sandığı gibi bi r acayiplik var mı burda? Nedense böyle bir şey olduğuna inanıyorum. Ama ne gibi bir şey? Bana kim yardım edebilir acaba? Bu evdeki insanlar hakkında bilgiye, hem de daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bana bu bilgiyi kim verebilir?

Biraz daha düşünen Poirot şapkasını kaptı. Zira akşamüstü başı açık dışarıya çıkamazdı. Hemen merdivenlerden indi. Uzaktan Bayan Masterton’ın ulumaya benzeyen sesi duyuluyordu. Sir George’unki ise daha da yakından gelmekteydi. Gitgide yükselen seste gizli bir sevgi vardı. "Bu baş örtüsü sana çok yakıştı doğrusu. Keşke seni kendi haremime soksaydım, Sally. Yarın sık sık gelip falıma baktıracağım. Bana neler söyleyeceksin bakalım?"

Bir itişip kakışma oldu galiba. Sally Legge nefes nefese, "George, böyle yapman doğru değil," dedi.

Poirot kaşlarını kaldırıp yan kapılardan birinden içeriye daldı. Nihayet güç bela şatonun arka kapısını bularak bahçeye çıktı. Biraz dolaştıktan sonra da Bayan Folliat’ı gördü. Hemen ihtiyar kadına yaklaşıp nazik bir tavırla elinden bahçe sepetini aldı. "Müsaade eder misiniz, madam?"

"Teşekkür ederim, Mösyö Poirot. Çok naziksiniz. Fakat sepet ağır değil."

"Sepeti evinize kadar taşımama izin verin. Yakında mı oturuyorsunuz?"

"Şatonun garajında oturuyorum. Sir George orayı bana kiralamak lütfun da bulundu."

Eski evinin garajında... Acaba kadın bu konuda ne düşünüyordu? Poirot işte bunu merak etmişti. Kadın kendisine son derece hâkimdi. Onun için ne hissettiğini anlamaya imkân yoktu. Konuyu değiştirmeye karar vererek, "Lady Stubbs, kocasından çok genç galiba?" diye mırıldandı.

"Evet, yirmi üç yaş küçük..."

"Çok güzel bir kadın doğrusu."

Bayan Folliat sakin bir tavırla, "Hattie iyi bir çocuktur," dedi.

Poirot böyle bir cevap beklememişti. İhtiyar kadın devam etti. "Anlayacağınız onu ç ok iyi tanırım. Kısa bir süre için onu bana bırakmışlardı."

"Bunu bilmiyordum."

"Nerden bileceksiniz? Bir bakıma acıklı bir hikâye bu. Hattie'nin ailesinin Karayipler'de büyük çiftlikleri vardı. Şeker kamışı yetiştiriyorlardı. Bir deprem sonunda ev yandı. Hattie'nin annesi, babası, erkek ve kız kardeşleri öldüler. O sırada Hattie, Paris civarında bir manastırdaydı. Böylece genç kız hayatta kimsesiz kaldı. Hattie'nin vâsisi genç kızın bir süre Avrupa'da kalmasını ve sosyeteye takdim edilmesini uygun bu ldu. Bu görevi üstüme almayı kabul ettim." Bayan Folliat hafifçe güldü. "Gerektiği zaman giyinip süslenirdim. Sonra önemli tanıdıklarım vardı. Müteveffa vali çok yakın bir dostumuzdu."

"Anlıyorum, madam."

"Doğrusunu isterseniz bu teklif işime gelmişti. Kötü bir durumdaydım. Kocam savaş çıktığı sırada ölmüştü. Donanmadaki

büyük oğlum, savaşta şehit düştü. Kenya'daki küçük oğlum hemen dönüp komandolara katıldı ve İtalya'da öldü. Yani böylece şato üç el değiştirmiş oldu. Üç veraset vergisi ödemem gerekiyordu. Onun için şatoyu satışa çıkardım. Mali durumum da çok bozulmuştu. Onun için genç bir kızla meşgul olmak ve onunla seyahat etmek fikri hoşuma gitti. Hattie'yi çok sevdim. Şey... Kendisini pek koruyamıyordu. Belki de bu yüzden ona daha da bağlandım. Be ni anlamanızı rica ederim, Mösyö Poirot. Hattie aptal değildi. Sadece köylülerin 'saf' dediği bir tipti. Onu ezmek çok kolaydı. Yumuşakbaşlı, tesir altında kalan bir insan. Onun için Hattie'nin fakir olmasına çok sevinmiştim. Büyük bir servetin vârisi olsaydı durumu daha da zorlaşırdı. Hattie erkeklerin beğendiği bir tipti. Müşfik ve iyi kalpli olduğu için de onu hemen kandırmak mümkündü. Zengin olsaydı onu göz önünden ayırmamak gerekirdi. Depremde çiftlik mahvolmuş ve ailenin kalan parasıyla ancak borçlan kapatabilmişlerdi. Sir George Stubbs gibi biri Hattie'ye âşık olup evlendiği için ne kadar şükrettiğimi bilemezsiniz."

"Evet... bu iyi bir çözüm."

Bayan Folliat, "Sir George," dedi. "Kendi kendini yetiştirmiş bir adam... Açık konuşmamız gerekirse onun kaba bir tip olduğunu söyleyebiliriz. Yalnız iyi kalpli ve dürüst bir insan... Hem çok zengin. Sir George zeki kadından anlayacak bir tip değil. Hem böylesi daha iyi. Hattie'de bütün aradıklarını buldu o. Hattie'ye o şık elbiseler ve elmaslar çok yakışıyor. Hem yumuşakbaşlı ve şefkatli bir kadın. Sir George'la çok mutlu oldu sanırım. Bu duruma şükrettiğimi de saklamayacağım. Zira Sir George'la evlenmesi için Hattie'yi epey etkiledim. Bunun sonu kötü olsaydı..." Kadının sesi titredi. "Onu kendinden çok yaşlı bir adamla evlenmeye zorladığım için kendimi suçlu hissederdim. Dediğim gibi Hattie çabuk etki altında kalır. Yanındaki insanın dediğini hemen kabul eder."

Poirot gülümsedi. "Bana kalırsa siz Hattie'nin geleceğini sağlamışsınız. Ben İngilizler gibi romantik değilim. İyi bir evlilik

yapabilmek için aşktan önce diğer konulan düşünmek lazım." Ekledi. "Nasse Şatosu muhteşem bir yer. Bence şimdiye kadar gördüğüm en güzel yerlerden biri."

Yaşlı kadının sesi yine titriyordu. "Şatoyu satmak zorundaydım. Onun için Sir George'un Nasse'i almasına memnun oldum. Savaş sırasında şatoya askerler yerleşmişti. Daha sonra da biri bunu satın alıp bir otel veya okul haline sokabilirdi. Tabi o zaman odaları bölüp küçültecekler ve değişiklikler yaparak şatonun güzelliğini bozacaklardı. Komşumuz Fletcherlar arazilerini satmak zorunda kaldılar. Şimdi orası öğrenci yurdu oldu. Gençlerin eğlenmeleri hoşuma gidiyor. Hem Hoodown, öyle tarihi kıymeti olan bir yer de değildir. Onun için yapılan değişikliklerin pek zararı olmadı. Yalnız gençlerden bazdan bizim araziye giriyormuş. Sir George buna çok sinirleniyor. Doğrusunu isterseniz gençler bazı ender bitkilere zarar verdiler. Farkına varmayıp bunların üstüne basıyorlar. Nehirdeki vapur iskelesine inmek için kestirme yolu tercih ed erek bizim koruya dalıyorlar."

Ön kapıya yaklaşmışlardı. Ahırdan ev haline sokulmuş olan küçük bina beyaza boyanmıştı.

Demir parmaklıklarla çevrilmiş bir bahçesi vardı.

Bay Folliat teşekkür ederek sepetini dedektiften aldı, küçük eve bakarak gülümsedi. "Burayı çok severim. Başbahçıvanımız Merdell otuz yıl burda oturmuştu. Bunu arka taraftaki büyük villaya tercih ederim. Sir George, onu büyütüp modern bir hale getirdi, ama yine de burası daha güzel. Sir George o evi büyüttü. Zira şimdiki başbahçıvan genç bir adam. Çok genç bir karısı var. Şimdiki kadınlar kesinlikle ütü, fırın, televizyon, gibi şeyler istiyorlar. İnsanın zamana uyması gerek." İçini çekti. "Şatoda eskilerden kimse kalmadı. Hep yeni yeni insanlarla karşılaşıyorum."

Poirot, "Hiç olmazsa siz kendinize göre bir cennet bulmuşsunuz, madam," dedi.

"Siz Spencer'ın şu mısralarını biliyor musunuz: 'Didinmekten sonra uyku, fırtınadan sonra liman, savaştan sonra rahat, hayattan sonra ölüm, çok memnun eder...'"

Susup sakince ekledi. "Çok kötü bir dünya bu, Mösyö Poirot. Dünyada çok kötü insanlar var. Bunu herhalde benim kadar bilirsiniz. Gençlerin önünde böyle şeylerden söz etmiyorum. Zira cesaretleri kırılabilir... Evet, çok kötü bir dünya..." Başıyla dedektife selam verdikten sonra eve girdi. Poirot hareketsiz durmuş kapanan kapıya bakıyordu.

BÖLÜM 5

I

Poirot bir şeyler bulabilmek ümidiyle ön kapıdan çıkarak kıvrıla kıvrıla inen meyilli yolda ilerledi. Nihayet küçük bir rıhtıma indi. Uzun bir zincire asılı çanın üstüne bir levha takılmıştı. "Tekne çağırmak için çanı çalınız." Rıhtımın biraz ilerisinde bağlı birkaç tekne vardı. İskele babasına dayanmış olan, çok yaşlı bir adam doğrulup ağır ağır Poirot'a yaklaştı. Gözlerinin feri kaçmıştı.

"Tekne mi istiyorsunuz, efendim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece biraz dolaşmak istedim. Nasse Şatosu'ndan geliyorum."

"Demek Nasse Şatosu'nda kalıyorsunuz. Gençliğimde orda çalıştım. Oğlum da orda başbahçıvandı. Ben de teknelere bakardım. İhtiyar Sir Folliat teknelere çok düşkündü. Her havada yelkenliyle çıkardı. Halbuki oğlu binbaşı yelkenlilerden hoşlanmazdı. Sadece atları severdi. Atlar yüzünden büyük paralar kaybetmişti. Bir de içkiye düşkündü. Karısının adamdan çekmediği kalmadı. Belki görmüşsünüzdür onu. Şimdi kapının yanındaki evde oturuyo r."

"Evet, biraz önce yanından ayrıldım."

"Aslında o da Folliat ailesindendir. Tiverton'a yerleşmiş Folliat'lardan. Kadın bahçeden iyi anlar doğrusu. Bahçedeki çiçeklerin hepsini o yetiştirdi. Hatta savaş zamanında şatoya askerler yerleştiği zaman bile çiçeklerle meşgul olurdu. Askerlerin bunlara basmalarına engel olurdu. O sırada iki oğlu da savaştaydı."

"İki oğlunun da ölmesi büyük bir darbe doğrusu."

"O kadın çok çekti. Başına bir hayli şey geldi. Kocasıyla uğraşması yetmiyormuş gibi bir de küçük oğlundan çekti. Bay Henry'yi kast etmiyorum. Bay Henry çok iyi bir insandı. Tıpkı büyükbabasına benzerdi. Onun gibi denize düşkündü. Bu yüzden de donanmaya girdi. Fakat Bay James kötü bir gençti. Kadınlarla başı belaya girdi. Bu arada durmadan borçlandı. Hem son derece aksiydi. Ama savaşta değişti. Barış zamanında doğru dürüst hareket edemeyen birçok insan, savaşta birer kahraman olup ölürler."

Belçikalı, "Demek artık Nasse Şatosu'nda hiç Folliat kalmadı?" dedi.

İhtiyar adam birden durakladı. "Dediğiniz gibi, efendim."

Poirot merakla onu süzdü. "Onların yerine Sir George Stubbs var. Kasabalılar onun hakkında ne düşünüyorlar?"

İhtiyar, "Çok zengin olduğunu duyduk," diye cevap verdi. Nedense sesinde alaycı bir ifade vardı.

"Ya karısı?"

"Londra'lı kibar bir kadın o. Bahçeyle filan ilgisi yok. Yalnız kafasında bir hafiflik varmış."

Eliyle anlamlı bir şekilde şakağına vurdu. "Ancak çok terbiyeli. Hem herkese dostça davranıyor. Stubbslar buraya geleli daha bir yıl oldu. Şatoyu satın alıp tamir için epey para sarf ettiler. Geçen yıl korkunç bir fırtına olmuştu. İşte ertesi gün geldi onlar. Bir sürü ağaç devrilmişti. Hatta ağacın biri de yola yuvarlanmıştı. Arabanın geçebilmesi için ağacı kesip kaldırdık. Hele o ulu meşe de devrilince bir sürü ağacı da birlikte götürmüştü. Bahçe altüst olmuştu."

"O meşenin yerine küçük pavyonu yapmışlar, değil mi?"

İhtiyar adam başını çevirip tiksintiyle tükürdü. "Saçma! Eskiden bahçede böyle acayip şeyler yoktu. Zaten o sütunlu şey pavyona da

benzemiyor. Bunu Lady Hazretleri istemiş, gelmelerinden üç hafta sonra o sütunlu nesneyi bahçeye diktiler. Herhalde kadın Sir George'u kandırmış olacak. Ağaçların arasında tıpkı putperestlerin tapınağına benziyor o. Renkli camlan olan bir yaz pavyonuna diyeceğim yok. Fakat bu..."

Poirot hafifçe güldü. "Londra'lı kadınlar böyle şeyleri istiyorlar. Şatoda Folliat kalmamasına üzüldüm."

Yaşlı adam hırlar gibi güldü. "Bunu inanmayın, efendim. Nasse'da daima Folliatlar olacaktır."

"Fakat şato Sir George Stubbs'a ait."

"Olabilir ama yine de orda bir Folliat var. Ah! Folliatlar tilki gibi kurnazlar."

"Ne demek istiyorsun?"

İhtiyar sinsi sinsi, dedektife baktı. "Bayan Folliat o evde oturuyor değil mi?"

Poirot ağır ağır, "Evet," dedi. "Bayan Folliat küçük evde oturuyor. Dünya çok kötü, bütün insanlar da kötü."

İhtiyar adam, Belçikalıya bakakaldı. "İyi anlamışsınız!" Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Poirot ağır ağır tepeyi tırmanırken hiddetle kendi kendine, neyi anlamışım acaba diye soruyordu.

II

Hercule Poirot dikkatle tuvaletini yaptı. Bıyıklarını pomatlayıp uçlarını iyice bükerek kıvırdı. Biraz gerileyip aynaya bakınca gördüğünü kendisi de beğendi.

Yemek gongunun sesi şatoda yankılanırken dedektif de merdivenlerden indi.

Bir sanatkâr gibi gonktan türlü türlü sesler çıkartmış olan uşak, tokmağı çengeline astı. Kasvetli yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti.

Poirot, "Kâhya kadından gelen bir şantaj mektubu," dedi. "Uşaktan da gelmiş olabilir bu." Bu uşak da şantaj mektupları yazabilecek bir tipti doğrusu. Poirot, Bayan Oliver'ın roman kahramanlarını hayattan alıp almadığını düşündü.

Kendisine yakışmayan çiçekli bir şifon elbise giymiş olan Miss Brewis holden geçti. Dedektif, onun peşinden giderek, "Burda bir kâhya var değil mi?" diye sordu.

"Hayır, Mösyö Poirot hayır. Artık kimse böyle şeyleri düşünmüyor. Aslında buraya bir kâhya ister tabi. Kâhya benim. Sekreter olmama rağmen daha çok kâhyalık yapıyorum." Acı acı güldü.

"Demek kâhya sizsiniz?" Poirot düşünceli bir şekilde kadını süzdü. Miss Brewis şantaj mektubu yazabilecek birine benzemiyordu. Ama imzasız mektup gönderebilirdi. Dedektif, Miss Brewis gibi güvenilebilir kadınların kimseyi şüphelendirmeden böyle imzasız mektuplar yazdıklarını birçok defalar görmüştü. "Uşağın adı nedir?" Brewis biraz şaşırmıştı.

"Henden!"

Poirot kendisini toplayarak, "Uşağı bir yerde gördüğümü sanıyorum," diye mırıldandı. "Ondan sordum."

Kadın başını salladı. "Olabilir. Hizmetkârlar bir yerde dört aydan fazla kalmıyorlar artık. İngiltere'de dolaşmadık kapı bırakmıyorlar. Zaten artık herkes aşçı ve uşak tutmuyor." Birlikte oturma odasına girdiler. Sir George herkese sherry ikram ediyordu. Giydiği smokin nedense adama hiç yakışmamıştı. Koyu kurşuni saten tuvalet giymiş olan Bayan Oliver eski bir savaş gemisine benziyordu. Lady Stubbs başını önüne eğmiş Vouge dergisindeki modellere bakıyordu.

Alec, Sally ve Jim Warburton yemeğe kalmışlardı.

Sir George, "Bu gece çok işimiz var," diye hatırlattı. "Onun için briç oynamayacağız. Herkes çalışacak. Karton levhalar hazırlanacak. Falcının ilanını da unutmayalım. Falcıya ne isim koyacağız? Madam Zuleika mı? Yoksa Esmeralda mı? Veya Romay Leigh meşhur Çingene Kraliçesi... "

Sally söze karıştı. "Şöyle Doğu'yu hatırlatan bir şey olsun. Bu tarım bölgelerind e çingenelerden nefret ederler. Zuleika fena değil. Boya kutumu da getirdim. Michael'ın levhayı süslemek için çöreklenmiş bir yılan resmi yapabileceğini düşündüm."

"Yani Zuleika yerine Kleopatra mı olacaksın?"

Henden kapıda belirdi. "Yemek hazır, Lady Hazretleri."

Birlikte yemek salonuna geçtiler. Uzun masadaki şamdanlar yakılmıştı. Oda bir hayli loştu.

Warburton ve Alec Legge, Lady Stubbs'un iki yanına oturdular. Poirot, Bayan Oliver'la Miss Brewis'in arasındaydı. Sekreter ertesi günkü eğlenceyle ilgili ayrıntılardan söz ediyordu. Bayan Oliver ise, son derece dalgındı. Ağzını bile açmıyordu.

Nihayet, en beklenmedik bir anda, Poirot'ya bakarak, "Bana aldırmayın," dedi. "Sadece unuttuğum bir şey var mı, diye düşünüyorum?"

Sir George neşeli bir şekilde güldü. "Demek tehlikeli bir hata olup olmadığını düşünüyorsunuz?"

"Evet, öyle. Daima böyle bir şey olur. Kitap basılana kadar insan bunu fark etmez. O zaman da azap çeker tabi." Yüzünden hisleri belli oluyordu. İçini çekti. "İşin garibi birçok insan bu hataların farkına bile varmaz. Kendi kendime, 'Aşçı iki pirzolanın yenmediğini kesinlikle fark ederdi,' diye düşünürüm. Ama bu kimsenin aklına bile gelmez."

Michael Weyman öne doğru eğildi. "Doğrusu beni adeta büyülediniz. Rica ederim bunu açıklamaya kalkışmayın, ikinci pirzolanın esrarı. Sabahlan banyo yaparken bunu düşünmek istiyorum."

Bayan Oliver dalgın bir şekilde mimara tebessüm edip yine düşünceye daldı. Lady Stubbs'un da sesi çıkmıyordu. Arada sırada esniyordu. Warburton, Alec Legge ve Miss Brewis konuşmaya dalmışlardı.

Miss Brewis dayanamadı. "Lady Stubbs çok işimiz var. Bize yardım edeceğinizi umuyorduk."

Lady Stubbs, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama yatacağım." Küçük bir çocuk gibi hayatından memnundu. Sir George yemek sa lonundan çıkınca hemen başını çevirdi, ona baktı. "Yorgunum, George. Yatacağım. Kızmazsın, değil mi?"

Adam yaklaşıp Hattie'nin omzunu okşadı. "Haydi git güzellik uykusuna yat, Hattie. Yarın taptaze olmalısın."

Genç kadını hafifçe öptü. Hattie elini salladı. "İyi geceler," diye bağırarak merdivenlerden çıktı.

Sir George, karısının arkasından bakarak gülümsedi. Miss Brewis hiddetle soluyarak arkasını döndü. Yalandan neşelenmeye çalışarak seslendi. "Haydi gelin. Çalışmamız lazım."

Nihayet herkes işe koyuldu. Fakat Miss Brewis hepsini kontrol edemediği için biraz sonra kaçanlar oldu. Michael Weyman karton levhanın üstüne korkunç bir yılan çizip,'MADAM ZULEIKA FALINIZA BAKACAK' sözlerini yazdıktan sonra ortadan kayboldu. Alec Legge de ufak tefek bir şeyler yaptıktan sonra güya bir çemberin ölçüsünü almak için çıktı ve bir daha dönmedi. Kadınlar her zaman olduğu gibi canla başla çalıştılar. Hercule Poirot da ev sahibesini taklit ederek erkenden odasına çekildi.

Poirot ertesi sabah dokuz buçukta kahvaltıya indi. Savaştan önce olduğu gibi yiyecek gayet boldu. Bir sürü sahanı elektrik ızgaralarının üstüne dizmişlerdi. Sir George domuz pastırması, kızarmış böbrek ve yumurtadan oluşan tam bir İngiliz kahvaltısı yapıyordu. Bayan Oliver ve Bayan Brewis de aynı şeyleri tercih etmişlerdi. Michael Weyman tabağına soğuk jambon doldurmuştu. Sadece Lady Stubbs'un bu yiyeceklere aldırdığı yoktu. Sütsüz kahvesini içerken incecik bir tost yiyordu. Kadın başına geniş kenarlı açık pembe bir şapka giymişti. Kahvaltı sofrasında bu pek acayip duruyordu doğrusu.

Postacı henüz gelmişti. Miss Brewis'in önünde bir yığın zarf duruyordu. Sekreter bunları ayırmaya başlamıştı bile. Sir George'un mektuplarının üstünde "Şahsi" yazılı olanları hemen adama uzatıyordu. Diğerlerini açıp konularına göre ayırıyordu.

Lady Stubbs'a üç mektup gelmişti. İlk iki mektuptan faturalar çıkmıştı galiba. Genç kadın bunları bir kenara itti. Sonra üçüncü mektubu açarak, "Oh!" diye bağırdı.

Kadının bağırması üzerine bütün başlar o tarafa dön dü.

Hattie, "Mektup Etienne’den," dedi. "Kuzenim Etienne... Yatla buraya gelecekmiş."

Sir George elini uzattı. "Ver bakayım, Hattie." Genç kadın mektubu uzattı. Adam kâğıdı düzelterek okudu.

"Bu Etienne de Sousa da kim?... Kuzenin mi?"

"Öyle sanıyorum. Anne tarafından akrabam. Kendisini pek hatırlamıyorum. O... O..."

"Evet, yavrum ne diyecektin?"

Hattie omzunu silkti. "Bunun önemi yok. Aradan çok zaman geçti. O zaman ben küçük bir kızdım."

Sir George müşfik bir tavırla, "Herhalde kendisini pek hatırlamayacaksın," diye gülümsedi. "Ama onu ağırlamamız gerek. Yazık gelişi panayıra rastladı. Ama kendisini akşam yemeğine çağırırız. Hem belki birkaç gece bizde kalır. Ona civan gezdiririz." Sir George Stubbs misafirperver bir asilzade pozundaydı.

Lady Stubbs sesini çıkarmadı. Gözlerini kahve fincanına dikmişti.

Herkes yine panayırdan söz ediyordu. Sadece Poirot lafa karışmamıştı. Masanın başında oturan, ince egzotik kadını seyrediyordu. Hattie'nin neler düşündüğünü merak etmekteydi. O sırada kadın başını kaldırarak dedektifin oturduğu tarafa bir göz attı. Bu zekâ dolu bakış Poirot'yu şaşırtmıştı. Sonra göz göze geldiler. O sinsi ifade kayboldu. Hattie yine boş boş bakıyordu. Fakat dedektif, kadının gözlerindeki o zekâ ve sinsilik dolu ifadeyi görmüştü bir kez...

Yoksa Poirot'ya mı öyle gelmişti? Hem geri zekâlı insanlarda böyle şeylere rastlanmıyor muydu? Onlar, ani bir sinsilikle en yakınlarını bile şaşırtmıyorlar mıydı?

Belçikalı, Lady Stubbs gerçekten bir muamma, diye düşündü. Bu kadın hakkındaki fikirler tam anlamıyla birbirine zıttı. Miss Brewis, Lady Stubbs'un ne yaptığını bilen bir kadın olduğunu ima etmişti. Buna karşılık Bayan Oliver, onun geri zekâlı olduğuna inanıyordu. Hattie'yi uzun zamandan beri tanıyan Bayan Folliat ise onun pek normal olmadığını, şefkat ve bakım istediğini söylemişti.

Belki de Miss Brewis yanılıyordu. Sekreter, Hattie’nin tembelliğine ve umursamazlığına kızıyordu. Acaba Sir George evlenmeden önce de Miss Brewis, adamın sekreteri miydi? O takdirde kadın, yeni idareye sinirlenmiş olabilirdi.

Poirot da bu sabaha kadar Bayan Folliat ve Bayan Oliver gibi düşünmüştü. Fakat bir bakış üzerine hemen fikir değiştirmesi doğru olur muydu?

Lady Stubbs birdenbire masadan kalktı. "Başım ağrıyor. Odama gidip yatacağım."

Sir George endişeyle ağaya fırladı. "Bir şeyin yok ya yavrum?"

"Hayır, sadece başım ağrıyor."

"Öğleden sonraya bir şeyin kalmaz, değil mi?"

"Evet, öyle sanıyorum."

Miss Brewis, "Aspirin alın Lady Stubbs," dedi. "Aspirininiz var mı? Yoksa getirmemi ister misiniz?"

"Aspirinim var."

Hattie kapıya doğru yürüdü. O sırada elinde sıkmakta olduğu mendili yere düştü. Poirot usulca ilerleyip mendili aldı.

Sir George da karısının peşinden gidecekti ama sekreteri onu durdurdu. "Arabaların park edeceği yerden söz edecektim. Mitchell’e emir vereceğim. En uygun olan..."

Odadan çıkan dedektif sözün gerisini duymadı. Ev sahibesini merdivenlerde yakaladı. "Madam, bunu düşürdünüz." Nazik bir tavırla mendili uzattı.

Kadın dalgın dalgın mendili aldı. "Öyle mi? Teşekkür ederim."

"Acı çekmenize çok üzüldüm, madam. Bilhassa kuzeninizin geleceği sırada hastalanmanız çok fena oldu."

Hattie sinirli bir şekilde, "Etienne'i görmek istemiyorum," diye bağırdı. "Ondan hoşlanmıyorum. Kötüdür o. Daima kötüydü. Hep fena şeyler yapar."

Yemek salonunun kapısı açılarak Sir George çıktı. Adam hemen karısının yanına koştu. "Hattie zavallı yavrum. Haydi gel seni odaya götüreyim." Birlikte merdivenleri çıktılar. Adam kolunu karısının omzuna atmıştı. Yüzünden endişeli olduğu belliydi.

Poirot bir süre onlara baktıktan sonra döndü ve hızla holden geçen Miss Brewis'le karşılaştı.

"Lady Stubbs'un başı..."

Sekreter hiddetle, "Başının ağrıdığı filan yok," diye söylendi. Çalışma odasına girip kapıyı kapattı.

Dedektif de içini çekerek, ön kapıdan terasa çıktı. Bayan Masterton küçük bir arabayla gelmişti. Adeta ulur gibi bağırarak emirler veriyor, çay masasının konulacağı yeri gösteriyordu. Poirot'yu görünce döndü. "Bu işler o kadar canımı sıkıyor ki... Üstelik adamlar her şeyi ters tarafa koyuyorlar. Hayır, Rogers! Masayı sola koy... Sağa değil! Havaya ne dersiniz, Mösyö Poirot? Ben pek beğenmedim. Yağmur her şeyi mahveder tabi. Halbuki bu yıl yaz o kadar güzel gitti ki... Sir George nerde? Onunla araba parkının yerini konuşacaktım."

"Karısının başı ağrıyor. Yatmaya gitti sanırım."

Bayan Masterton kendinden emin bir tavırla, "Öğleden sonra bir şeyi kalmaz," diye güldü. "Toplantılardan çok hoşlanır o. Hattie, süslenip bir çocuk gibi eğlenecektir. Bana şu mandalları verir misiniz? Minyatür golf sahasının numaralarını işaret etmem gerek."

Bayan Masterton tarafından işe koşulan meşhur dedektif yetenekli bir çırak gibi epey çalıştı. Kadın, Belçikalıyı çalıştırırken bir taraftan da konuşuyordu. "İnsan her şeyi kendisi yapmalı. Bunu çoktan

anladım... Başka çare yok... Mösyö Poirot aklıma gelmişken sorayım. Siz Elliotların ahbabısınız, değil mi?"

Poirot İngiltere'de yıllardan beri oturduğu için bu sorunun bir dostluk belirtisi olduğunu anlamıştı. Bayan Masterton yabancı olmana rağmen "bizdensin" demek istiyordu. Kadın samimi bir şekilde konuşmasına devam etti. "Nasse'nin tekrar canlanması çok hoşuma gidiyor. Hepimiz burasını otel yapacaklarından korkuyorduk. Bugün vaziyeti biliyorsunuz. İnsan şehir dışında dolaşmaya çıktı mı, adım başına 'otel', 'pansiyon', 'yurt' levhalarına rastlıyor. Genç kızlığımda oturduğum evler ve gidip dans ettiğim o konaklar hep otel olmuş. Çok hazin... Nasse'e çok sevindim. Zavallı Amy Folliat da öyle tabi. Kadıncağız bütün ömrünce sıkıntı çekti, ama şimdiye kadar şikâyet ettiğini duymadım.

Sir George da Nasse Şatosu'nu fevkalade bir hale getirdi doğrusu. Hem şatoyu bayağılaştırmadı da... Bu Amy Folliat'ın etkisi mi, yoksa adamın kendi zevki mi bilmiyorum? Sir George aslında çok zevkli zaten. Böyle bir adamdan beklenmeyecek bir şey."

Poirot umursamaz bir tavır takınmaya gayret ederek, "Kendisi kral tarafından arazi verilmiş asillerden değil galiba?" diye mırıldandı.

"Aslında kendisi 'Sir' bile değil. Bunu isim olarak almış. Herh alde Lord George Sanger'in Sirki'ni gördükten sonra aklına gelmiş bu. Ne kadar komik, değil mi? Tabi, biz durumu bilmemezlikten geliyoruz. Zengin adamların biraz züppelik etmesini doğal karşılamak lazım, işin komik tarafı George Stubbs alelade bir aileden gelmesine rağmen pekâlâ sosyeteye girebilir. Kendisi tıpkı on sekizinci yüzyıldaki şövalyelere benziyor. Bana kalırsa iyi bir kandan gelme o. Belki babası bir asilzade, annesi de bir meyhaneciydi."

Bayan Masterton konuşmayı kesip bahçıvanlardan birine bağırdı. "Tam rodedronlann yanına koyma!... Kukla oyunu için yer bırak! Sağa yerleştir! Sola değil!"

Yine, dedektif dönerek devam etti. "Bu adamlar sağlarıyla sollarını ayırmaktan acizler. Brewis denilen kadın çok becerikli. Fakat zavallı Hattie'den hoşlanmıyor. Hatta bazen Hattie'yi öldürecekmiş gibi süzüyor. Zaten iyi sekreterlerden çoğu patronlarına âşıktır. Jim Warburton nereye gitti? Bu adam da kendisine 'Yüzbaşı' süsü veriyor. Aslında asker değil. Hatta savaşta bir Almanın yanına kadar bile gitmemiş. Ama böyle şeylere tahammül etmemiz gerek. Zira kendisi çok çalışkan. Fakat ben, onun geçmişi karanlık bir insan olduğundan eminim. Ah, işte Leggeler de geldi!"

Sally Legge pantolon ve sarı bir kazak giymişti. Neşeli bir tavırla, "Yardıma geldik," diye bağırdı.

Bayan Masterton'ın sesi daha da yükseldi. "İş yok. Dur bakalım..."

Poirot bu fırsattan yararlanarak oradan uzaklaştı. Tam evin köşesine geldiği zaman başka bir olayla karşılaştı. Şortlu iki genç kız ağaçların arasından çıkmış şatoya bakıyorlardı. İkisi de endişeliydi.

Dedektif, onlardan birini tanır gibi oldu. Bir gün önce arabaya aldığı İtalyan kızdı bu galiba?

Lady Stubbs’un yatak odasının penceresi açıktı. Sir George başını çıkarmış hiddetle kızlara bağırıyordu. "Özel araziye girdiğinizin farkında, değil misiniz?"

Başına yeşil eşarp bağlamış olan genç bir kız, "Lütfen..." dedi.

"Burdan geçemezsiniz. Burası bana ait."

Başına parlak mavi eşarp bağlamış olan ikinci öğrenci atıldı: "Lütfen... Nassecombe rıhtımı..." Bu kelimeleri dikkatle söylemişti. "Bu taraftan mı? Lütfen."

Sir George, "Özel araziye girmişsiniz!" diye gürledi.

"Lütfen..."

"Burası şatonun bahçesi. Burdan yol yok. Geri gidin. GERİ! Geldiğiniz yere gidin!"

Sir George elini kolunu sallıyordu. Genç kızlar hayretle onu seyretmekteydiler. Sonra yabancı bir dilde konuşmaya başladılar. Nihayet mavi eşarplısı, "Geri mi?" diye sordu. "Yurda?..."

"Evet, yurda dönün. Yolu takip ederek rıhtıma inin."

Öğrenciler, istemeye istemeye geri döndüler.

Sir George yüzünü silerek Poirot'ya baktı. "Bunları kovalamakla vakit geçiriyorum. Bir zamanlar üst kapıdan giriyorlardı. Oraya bir kilit astırdım. Şimdi de tellerden atlayıp korudan geçiyorlar. Böylece çabucak rıhtıma ineceklerini sanıyorlar. Aslında doğru bu. Fakat bö yle hareket etmeye haklan yok. Üstelik çoğunluğu da yabancı. Sözlerimi anlamayıp aptal aptal yüzüme bakıyorlar ve Slavca veya başka dilde cevap veriyorlar."

Poirot, "Kadınlardan biri Alman," diye cevap verdi. "Öteki de İtalyan. Sanırım dün istasyondan gelirken o İtalyan'ı görmüştüm."

"Bunlar her dilden konuşuyorlar... Evet, Hattie? Ne dedin?" Sir George pencereden çekildi.

Poirot da dönünce Bayan Oliver'la izci üniforması giymiş olan on dört yaşlarında bir kız gördü. Kız küçük olmasına rağmen bir hayli gelişmişti.

Bayan Oliver, "Marlene'i getirdim," dedi.

Marlene sadece burnunu çekti. Poirot ise nezaketle selam verdi.

Bayan Oliver devam etti. "Kurban o."

Marlene bu sefer kıkır kıkır güldü. "Korkunç ceset benim. Fakat üstümde başımda kan olmayacak." Sesinden buna üzüldüğü anlaşılıyordu.

"Ya, öyle mi?"

"Hayır, kordonla boğulacağım. Hepsi o kadar. Halbuki ben bıçaklanmayı ve üstümde kırmızı boya olmasını isterdim."

Bayan Oliver atıldı. "Yüzbaşı Warburton bunun gereğinden fazla gerçeğe uyacağını düşündü..."

Marlene somurtkan bir tavırla, "Cinayette kan olmalıdır," diye mırıldandı. Sonra ilgiyle Poirot'yu süzdü. "Siz çok cinayet görmüşsünüz, öyle mi? Bayan Oliver öyle söyledi."

Poirot mütevazı bir tavır takındı. "Eh, bir, iki tane gördüm." Sonra Bayan Oliver'ın yanlarından ayrıldığını görerek telaşlandı.

Marlene heyecanlanmıştı. "Hiç seks delisi katile rastladınız mı?"

"Ne münasebet?"

Marlene zevkle, "Cinsi sapıklara bayılıyorum," diye devam etti. "Yani onlara dair yazıla n okumaya bayılıyorum."

"Ama onlardan biriyle karşılaşmak hoşunuza gitmez sanırım."

"Orasını bilmiyorum. Aklıma bir şey geldi. Bana kalırsa buralarda böyle bir cinsi sapık var. Büyükbabam bir kere koruda bir ceset görmüş. Korkup kaçmış tabi. Geri döndüğü zaman ceset orda yokmuş. Hem bir kadın cesediymiş o. Ama büyükbabam bunamış. Onun için kimse sözlerini dinlemiyor."

Poirot güç bela kızın elinden kurtulup arka taraftan şatoya girdi. Doğru yatak odasına çıktı. Biraz yalnız kalıp dinlenmeye ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 6

Öğle yemeği için soğuk et hazırlanmıştı. Herkes çabucak birkaç lokma yedi. Saat on dört otuzda bir film yıldızı panayırı açacaktı. Yağmur yağacakmış gibi bulutlarla dolan gökyüzü de açılmaya başlamıştı. Saat on dörtte şatonun bahçesi tıklım tıklım dolmuştu. Üç şilin giriş parası ödeyenler içeriye dalıyorlardı. Arabalar bahçe yolunun kenarına park edilmişti. Öğrenci Yurdu'nda kalanlar da gruplar halinde gelmişlerdi. Yüksek sesle kendi dillerinden konuşuyorlardı. Bay Masterton'ın sözleri doğru çıkmıştı. Daha on dört otuz olmadan Lady Stubbs aşağıya indi. Genç kadın siklamen rengi bir elbise giymiş, başına da siyah hasırdan bir Çinli şapkası oturtmuştu. Bir hayli de pırlanta takmıştı.

Miss Brewis, kadını görür görmez alaycı bir tavırla güldü. "Anlaşılan burasını Ascot at yarışlarındaki Kraliyet Locası sanıyor."

Fakat Poirot, Hattie'yi ciddi ciddi tebrik etmek için koştu. "Giydiğiniz elbise çok güzel, madam."

Hattie çok memnun oldu. "Güzel, değil mi? Bunu Ascot için yaptırmıştım."

Film yıldızı gelmişti. Lady Stubbs, onu karşılamak üzere dedektifin yanından ayrıldı. Poirot da ikinci planda kalmayı tercih ediyordu zaten. Bahçede dolaşmaya başladı. Her şey normaldi. Panayır neşe içinde devam ediyordu. Hindistancevizi Atış Sahası'nın başında Sir George duruyordu. Adam çok keyifli ve neşeli gözüküyordu. Biraz ileride çember yarışları yapılıyordu. Tezgâhlara türlü türlü meyveler, sebzeler, reçeller, kekler ve kasabalıların yapmış olduğu el işleri

dizilmişti. Pastalar, sepetlerle meyveler ve hatta bir domuz piyangoya konmuştu. Çocuklar da gidip kura çekiyorlardı.

Kalabalık artmış, çocukların dansı da başlamıştı. Poirot, Bayan Oliver'ı ortada göremedi. Yalnız oradan oraya giden Lady Stubbs'u fark etmişti. Kadının siklamen rengi elbisesi göz alıyordu. Bununla beraber yine de en fazla ilgiyi çeken Bayan Folliat'tı. Kadın tamamen değişmişti. Ortanca mavisi bir elbise ve gri şık bir şapka giymişti. Yeni gelenleri o karşılıyor ve her şeye nezaret ediyordu.

Poirot sokulup konuşmalara kulak verdi.

"Amy, şekerim, nasılsın?"

"Pamela geldiğinize çok sevindim. Edward'ı da getirmişsin. Halbuki burası Tiverton'dan bir hayli uzak."

"Şahsın varmış, hava açık. Savaştan önceki yılı hatırlıyor musun? Saat dörtte yağmur başlayıp her şeyi altüst etmişti."

"Bu yıl güzel bir yaz oldu, Dorothy! Seni yıllardan beri görmedim."

"Nasse'in bu güzel halini görmek istedik. Tepedeki böğürtlenleri kesmişsin."

"Evet. Böylece ortancalar ortaya çıktı. Öyle değil mi?"

"Ne güzel! Ne tatlı mavi! Şekerim son bir yıl içinde bahçeyi fevkalade bir hale getirmişsin. Nasse eski halini almış."

Dorothy'nin kocasının kalın sesi yükseldi. "Savaş sırasında kumandanı görmek için buraya gelmiştim. Bahçenin haline çok üzülmüştüm..."

Bayan Folliat fakir bir ziyaretçiye döndü. "Bayan Knapper, seni gördüğüme memnun oldum. Yanındaki Lucy mi? Ne kadar da büyümüş!..."

"Gelecek yıl okulu bitirecek. Sizi iyi gördüğüm için çok sevindim, efendim."

"Teşekkür ederim, çok iyiyim. Gidip çember oyununda talihini denemelisin, Lucy. Bayan Knapper sonra seninle çay çadırında konuşuruz. Zaten ben de çay dağıtmalarına yardım edeceğim."

Poirot’nun Bay Knapper olduğunu tahmin ettiği bir adam saygılı bir şekilde, "Nasse’ye geri gelmeniz çok iyi oldu, efendim," dedi. "İnsan eski günlere döndüğünü sanıyor."

İki kadın ve iriyarı bir adam koşarcasına Bayan Folliat’a yaklaştıkları için Poirot, kadının cevabını duyamadı.

"Amy, şekerim, aradan yıllar geçti. Ne güzel bir panayır bu! Bahçen de eşsiz doğrusu. Gül bahçesine neler yaptığını bana anlatmalısın. Muriel yeni güller getirdiğini söyledi."

İriyarı adam da atıldı. "Marylin Gale nerde?..."

"Reggie, onu görmek için sabırsızlanıyor. Son filmine gitmiş..."

"Şu büyük şapkalı kadın o mu? Aman Tanrım, ne biçim kılık bu?"

"Saçmalama, sevgilim. O Hattie Stubbs. Amy bu kadının bir manken gibi ortada dolaşmasına izin vermemelisin."

Kadının başka bir ahbabı daha yaklaştı. "Amy, sana Edward'ın oğlu Roger'ı takdim edeyim. Nasse'ye dönmene çok sevindik..."

Poirot ağır ağır oradan ayrıldı. Bir şilin verip bir piyango bileti aldı. Belki de domuzu kazanabilirdi.

Uzaktan hâlâ Bayan Folliat'ın sesi duyuluyordu. Kadın ev sahibeliği yapmaktaydı. Dedektif, Bayan Folliat'ın bunu bilerek mi yoksa bilmeyerek mi yaptığım merak etmişti. Acaba durumun farkında değil miydi? Bayan Folliat tam anlamıyla şatonun sahibesi rolündeydi.

Poirot üstünde "Madam Zuleika Falınıza Bakacak. Giriş 2 Şilin" yazılı çadırın yanında durdu.

Çay vermeye başlandığı için çadırın önündeki kalabalık dağılmıştı. Poirot başını eğerek içeri girdi. Biraz oturup yorgun ayaklarını dinlendirmek için 2 şilini seve seve verdi.

Madam Zuleika siyah bol bir maşlah giymiş, başına sırmalı bir eşarp sarmıştı. Yüzü kapalı olduğu için konuşmaları zor anlaşılıyordu. Genç kadın uzanıp Poirot'nun elini tuttuğu sırada bileğindeki altın bileziğe takılı küçük süsler tatlı bir ses çıkardı. Zuleika, Poirot'ya çok zengin olacağını, esmer bir kadınla müthiş bir aşk macerası geçireceğini ve bir mucize sayesinde bir kazadan kurtulacağını çabucak söyleyiverdi.

"Söylediklerinizin hepsini beğendim, Madam Legge. Keşke bunların hepsi çıksaydı."

Sally, "Ah," dedi. "Demek beni tanıdınız?"

"Bunu önceden duydum. Bayan Oliver kurban olarak sizi seçtiğini söyledi. Fakat sizi fal için onun elinden almışlar."

Sally içini çekti. "Keşke ben ceset olsaydım. Hiç olmazsa rahat ederdim. Kabahat Jim Warburton'da. Saat on altı oldu mu? Çay istiyorum. Saat on altıdan, on altı otuza kadar serbestim."

Dedektif eski saatine bir göz attı. "Daha on dakikanız var. Size bir fincan çay getirmemi ister misiniz?"

"Hayır, hayır, dinlenmek istiyorum. Bu çadır çok sıcak. Daha bekleyen var mı?"

"Hayır, çay çadırının önünde sıraya girmişler."

"İyi."

Poirot çadırdan çıkar çıkmaz bir kadın kendisini yakalayıp bir şilinini aldı ve gösterdiği pastanın ağırlığını tahmin etmesini istedi.

Çember oyununa nezaret eden tombul, orta yaşlı bir kadın şansını denemesi için Belçikalıya ısrar etti. Poirot hiç istememesine rağmen

bir taş bebek kazandı. Mahcup mahcup giderken bu sefer de Michael Weyman'la karşılaştı. Mimar rıhtıma giden yolun yanında durmuş, kasvetli bir şekilde etrafına bakıyordu. Alaycı bir tavırla gülerek, "Çok eğleniyorsunuz galiba, Mösyö Poirot?" dedi.

Dedektif kazandığı hediyeye baktı. "Ne kadar korkunç, değil mi?"

Poirot'nun yanından geçen küçük bir çocuk birdenbire haykıra haykıra ağlamaya başladı.

Belçikalı hemen eğilip bebeği çocuğun eline tutuşturdu. "Voilâ. Bu senin olsun."

Çocuğun ağlaması kesiliverdi.

"Violet bak bu centilmen ne kadar nazik. Teşekkür etsene..."

Yüzbaşı Warburton megafonu kaldırıp, "En Güzel Çocuk Elbisesi Yarışması," diye seslendi.

Poirot şatoya doğru giderken geri geri gidip hindistancevizine nişan alan genç bir adamla çarpıştı. Genç adamın kaşları çatılıver-di. Poirot dalgın dalgın özür diledi. Zira gözleri genç adamın gömleğine takılmıştı. Sir George'un tarif ettiği kaplumbağalı gömleği tanımıştı. Kumaşın üstünde her türlü kara, deniz kaplumbağası ve deniz canavarları mevcuttu. Poirot birkaç defa gözlerini kırpıştırdı. Tam ilerleyeceği sırada bu sefer de bir gün önce arabaya almış olduğu Hollandalı kız karşısına çıktı.

Dedektif gülümsedi. "Demek siz de panayıra geldiniz? Arkadaşınız da burda mı?"

"Evet, o da buraya gelecek. Onu görmedim daha. Fakat saat on yedi on beş otobüsüyle burdan ayrılacağız. Önce Torquay’a gideceğiz. Ben başka otobüsle Plymouth’a gideceğim." Kız derdini güç bela anlatabiliyordu.

Poirot o zaman merak ettiği şeyi anladı. Kız bu sıcakta sırt çantasını boş yere takmamıştı. B iraz sonra buradan ayrılacaktı.

"Bu sabah arkadaşınızı gördüm, matmazel."

"Evet... Elsa bir Alman arkadaş da onunla beraberdi. Korudan geçip rıhtıma inmek istemişler. Şatonun sahibi çok kızmış... Onları geri çevirmiş." Başını çevirip atış yerinde duran Sir George'a baktı. "Fakat şimdi çok nazik."

Poirot, ona özel bir bahçeye izinsiz girmenin doğru olmadığını anlatmayı düşündü. Para verip bir panayıra gelmek tamamen ayrı bir şeydi. Ama o sırada megafonu elinde yanına gelen Yüzbaşı Warburton'u görünce vazgeçti. "Lady Stubbs’u gördünüz mü? Lady Stubbs’u gören var mı? Bu süslü elbise işine o hakemlik edecekti güya. Fakat kadını bulamıyorum."

"Kendisini yarım saat önce gördüm. Sonra falıma baktırmak için çadıra girdim."

Warburton hiddetle, "Tanrı bu kadını kahretsin!" diye homurdandı. "Nereye gitti acaba? Çocuklar bekliyorlar. Zaten geç kaldık."

Etrafına bakındı. "Amanda Brewis nerde?"

Miss Brewis de ortada yoktu. Warburton, "Çok kötü," diye söylendi. "Böyle işlerde yardım etmeleri gerekmez mi? Hattie nerde? Belki de içeriye girmiştir." Çabucak uzaklaştı.

Poirot çay verilen çadıra doğru gitti. İki tarafa ip gerilmişti. Herkes kuyruğa girmişti. Dedektif çaydan vazgeçip ilerledi. Süslü eşyalar tezgâhına bir göz attı. Yaşlı ve inatçı bir kadın az kalsın kendisine plastikten yapılmış bir kravat kutusu satıyordu. Nihayet kalabalıktan epey uzaklaşıp durdu. Artık rahat rahat etrafını seyredebilecekti. Bir taraftan da Bayan Oliver’ın nerede olduğunu düşünüyordu.

Arka taraftan gelen ayak seslerini duyarak döndü. Genç bir adam rıhtım yolundan yukarıya doğru geliyordu. Bir hayli esmerdi. Giydiği yat elbisesi de son derece şıktı. Kalabalığı görünce şaşırmış gibi

durakladı. Sonra çekinerek Poirot’ya yaklaştı. "Affedersiniz, Sir George Stubbs’un şatosu burası mı?"

"Evet." Poirot, adamı süzerek bir tahminde bulundu. "Galiba siz Lady Stubbs’un kuzenisiniz."

"Adım Etienne de Sousa..."

"Benim ismim de Hercule Poirot."

Birbirlerini kibarca selamladılar. Poirot, misafire şatonun bahçesindeki kalabalığın sebebini anlattı. Sözünü bitirdiği sırada Sir George da çimenlikten geçip yanlarına yaklaştı. "De Sousa? Sizi gördüğüme memnun oldum. Hattie mektubunuzu bu sabah aldı. Yatınız nerde?"

"Helmmouth’da demirledik. Yatın motoruyla rıhtıma geldim."

"Hattie’yi bulmalıyız. Buralarda bir yerdedir... Bu akşam bizimle yemek yiyeceğinizi umarım."

"Çok naziksiniz."

"Acaba şatoda kalabilir misiniz?"

"Çok naziksiniz, ama yatımda uyumayı tercih ederim. Böylesi daha kolay."

"Burda fazla kalacak mısınız?"

"İki, üç gün sanırım. Bu duruma bağlı." De Sousa hafifçe omzunu silkti.

Sir George kibar bir tavırla, "Hattie çok memnun olacak," dedi. "Bundan eminim. Kendisi nerde? Onu biraz önce gördüm." Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "En Güzel Çocuk Elbisesi Yarışması’na hakemlik edecekti. Anlayamadım. Bir dakika bana izin verin. Miss Brewis’e sorayım." Çabucak uzaklaştı. De Sousa, onun arkasından baktı.

Poirot da genç adamı süzmekteydi. En sonunda, "Galiba kuzeninizi çoktan beri görmediniz?" diye mırıldandı.

De Sousa yine omuz silkti. "Hattie'yi son gördüğüm zaman on beş yaşındaydı. Kısa bir zaman sonra onu Avrupa'ya bir manastıra gönderdiler. Fransa'da bir manastırdı bu sanırım. Çocukluğumda çok güzeldi." Merakla Poirot'ya baktı.

Dedektif, "Çok güzel bir kadın olmuş," diye cevap verdi.

"Kocası da o adam demek? Kendisi 'iyi insan' diye tarif edilecek bir tip, fakat pek de kibar sayılmaz. Tabi, Hattie'nin uygun bir koca bulmasına da pek imkân yoktu."

Poirot sesini çıkarmadı ama soru sorar gibi genç adama baktı.

Sousa güldü. "Bunun gizlenecek bir tarafı yok. Hattie daha on beş yaşındayken bile geri zekâlıydı. Kafası iyi çalışmıyordu. Hâlâ aynı mı?"

Dedektif ihtiyatla, "Öyle gibi gözüküyor," diye cevap verdi.

De Sousa dudak büktü. "Ziyanı yok. Kadınların zeki olmasını isteyen kim? Zaten bu gereksiz."

Sir George geri döndüğü zaman bir hayli hiddetliydi. Telaşla peşinden gelen Miss Brewis ise nefes nefese kalmıştı. "Lady Stubbs'un nerde olduğunu bilmiyorum, Sir George. En son falcının çadırının yanında gördüm. Fakat bu en aşağı yirmi, otuz dakika önceydi. Kendisi şatoda da yok."

Poirot lafa karıştı. "Belki de Bayan Oliver'ın Cinayet Oyunu'nu seyretmeye gitmiştir."

Sir George biraz yumuşar gibi oldu. "Evet, orda olabilir. Burdaki yarışmaları bırakıp gidemem. Bunlara ben eşlik ediyorum. Hem Amanda'nın da işi var. Siz etrafa bir göz atar mısınız, Mösyö Poirot? Nasıl olsa yerleri biliyorsunuz."

Fakat Poirot yerleri bilmiyordu. Neyse Miss Brewis'e sorunca kısmen de olsa bunu öğrenebildi. Miss Brewis, De Sousa'yı alıp uzaklaştı ve Poirot da şarkı söyler gibi aynı kelimeleri tekrarlayarak yürüdü. "Tenis kortu, kamelya bahçesi, Pavyon, üst çocuk bahçesi, kayıkhane..."

Hindistancevizi atışlarının yapıldığı yerden geçerken Sir George'un sabah azarladığı İtalyan kızına tatlı tatlı gülerek tahta top verdiğini gördü. İtalyan öğrenci de adamdaki bu değişikliğe şaşırmıştı tabi.

Dedektif önce tenis kortuna doğru gitti. Fakat orada emekli bir askere benzeyen ihtiyar bir adamdan başka kimse yoktu. Adam bir banka yatmış, şapkasıyla yüzünü örtmüş uyuyordu. Poirot geri dönüp bu sefer de kamelya bahçesine yollandı.

Dedektif kamelya bahçesine girince morlar giymiş olan Bayan Oliver'ın bir bankta oturduğunu gördü. Kadının suratı asıktı. Yanına oturması için dedektife işaret etti. Gizli bir şey söyler gibi, "Bu sadece ikinci ipucu," diye fısıldadı. "Galiba ipuçlarını çok güçleştirmişim. Daha kimse gelmedi."

O sırada gırtlak kemiği çıkık, şortlu bir genç bahçeye daldı. Bağırarak köşedeki ağaca koştu. Sonra ikinci ipucunu bulduğunu belirtmek için tekrar haykırdı. Dedektifle, Bayan Oliver'ın yanından geçerken de dayanamayarak sevincinin sebebini açıkladı. Kendinden emin bir tavırla, "Çok kimse mantar ağaçlarını bilmiyor," dedi. "İlk ipucu olan fotoğraf muhteşemdi doğrusu.

Müthiş bir buluş. Ama ben yine de onun tenis filesinin bir kısmı olduğunu anladım. Boş zehir şişesiyle mantarı buldum. Çoğu insan şişeyi ipucu sanacaktır. Halbuki bu bizi şaşırtmak için konulmuş. Mantar ağaçları çok nazik olur. Sadece bu bölgedekiler dayanıklıdır. Ender yetişen bitkiler ve ağaçlarla çok ilgileniyorum. Şimdi nereye gitmem gerekli acaba?"

Küçük deftere yazmış olduğu cümleye bakarak kaşlarını çattı. "Bundan sonraki ipucunu da kaydettim ama bunun bir anlamı yok." Birdenbire şüpheli bir şekilde onları süzdü. "Siz de oyuna girdiniz mi?"

Bayan Oliver, "Ne münasebet?" diye bağırdı. "Sadece seyrediyoruz."

"İyi... 'Bir kadın pavyonlara giderse...' Bunun anlamı nedir acaba?"

Bayan Oliver hemen, "Pavyon bir yapı da olabilir," diye yardım etmeye çalıştı. "Şöyle beyaz sütunlu bir yer..."

"Muhteşem bir fikir! Çok teşekkür ederim. Bayan Ariadne Oliver'ın da burda olduğunu söylediler. İmzasını almak isterdim. Kendisini görmediniz, değil mi?"

Bayan Oliver kendinden emin bir tavırla, "Hayır," diye cevap verdi.

"Onunla tanışmak isterdim. Doğrusu romanları çok güzel ama." Sesini alçaktı. "Fazla içiyormuş."

Genç adam telaşla uzaklaştı. Kadın çok sinirlenmişti. "Doğrusu haksızlık ediyorlar. En sevdiğim şey limonatadır halbuki."

"Biraz önce o genç adama yardım etmekle büyük bir haksızlık yaptığınızın farkında değil misiniz?"

"Ama şimdiye kadar buraya ondan başkası gelmedi. Onun için delikanlıyı biraz teşvik etmek gerektiğine inandım."

"Ama kendisine imzasını vermediniz."

Bayan Oliver, "Bu tamamen ayrı bir şey," dedi. "Hişşt! Başkaları geliyor."

Fakat onlar ipucu arayan yarışmacılar değillerdi. İki kadın giriş parası verdikleri için şatonun bahçesini baştan başa gezip görmek niyetindeydiler. Sıcaktan bunalmışlardı. Yüzlerindeki ifadeden de Nasse'den memnun kalmadıkları belliydi.

Biri, "Bahçede güzel çiçek tarhları olduğunu sanıyordum," diye söylendi. "Halbuki ağaçtan başka bir şey yok. Buna bahçe denir mi?"

Bayan Oliver yavaşça Poirot'yu dürttü. Birlikte bahçeden çıktılar. Kadın üzgün üzgün içini çekti. "Ya kimse cesedi bulamazsa?"

"Biraz sabırlı olun, madam. Hem cesaretinizi de kaybetmeyin. Daha vakit erken."

Bayan Oliver biraz neşelenir gibi oldu. "Doğru. Hem saat on altı otuzdan sonra giriş ücreti yarıya inecek. O zaman bir sürü insan gelecektir. Haydi gidip Marlene'e bakalım. Çocuk ne yapıyor acaba? Açıkçası ona pek güvenemiyorum. Kendisinde sorumluluk duygusundan eser yok. Ceset olmaktan sıkılıp usulca kaçar ve çay içmeye giderse ne yaparım, bilirsiniz İngilizler çaya çok düşkündürler."

Ağır ağır korudan geçtiler. Poirot, "Doğrusu burda yolumu şaşırıyorum," diye mırıldandı. "Bir sürü geçit var. Bunlardan hangisine sapacağımı bilemiyorum."

"Biraz önce gördüğümüz kadınlar gibi şikâyet ediyorsunu z."

Sütunlu pavyonun yanından geçip nehre doğru yürüdüler. Kayıkhaneye yaklaşmışlardı. Dedektif, "Cinayet Oyunu'na girenler tesadüfen kayıkhaneye girip cesedi bulurlarsa çok tuhaf olur," diye güldü.

"Bunu ben de düşündüm. Onun için son ipucu olarak anahtarı seçtim. Kapıyı anahtarsız açmaya imkân yok. Hem kilit Yale. Kapıyı ancak içerden açmak mümkün."

Bayın inerek kayıkhanenin kapısına geldiler. Bu kısmen nehrin üstünde kalıyordu. Küçük bir iskelesi ve bunun altında da kayıkların sığabileceği kadar yer vardı. Bayan Oliver mor elbisesinin cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. İçeriye girerken neşeli bir şekilde, "Seni biraz eğlendirmek için geldik, Marlene," diye seslendi.

Yaşlı kadın, Marlene’den boşuna şüphelenmiş olduğu için pişmandı. Zira kız, "Ceset" rolünü başarıyla oynuyordu. Pencerenin önüne boylu boyunca uzanmıştı.

Marlene cevap vermedi. Hareketsiz yatıyordu. Açık pencereden giren rüzgâr masanın üstündeki dergilerin sayfalarını hışırdatıyordu.

Bayan Oliver sabırsızca söylendi. "Sadece Bay Poirot’la ben geldik. Daha kimse diğer ipuçlarını bulamadı."

Poirot’nun kaşları çatılmıştı. Usulca Bayan Oliver’ı bir kenara itip yaklaştı ve yerde yatan kızın yanına çömeldi. Sonra hayretle bağırdı. Başını kaldırıp yazara bakarak, "İşte..." diye mırıldandı. "Tahmin ettiğiniz şey oldu."

Bayan Oliver’ın gözleri korkuyla büyüdü. Hasır koltuklardan birine çöküverdi. "Yani... Kız ölmüş mü?"

Poirot başını salladı. "Evet, ölmüş. Ama öleli pek fazla olmamış."

"Fakat... Fakat nasıl olur..."

Dedektif, kızın başındaki renkli eşarbın uçlarını kaldırınca Bayan Oliver, Marlene’in boynundaki kordonu gördü.

Kadın bitkin bir tavırla, "Tıpkı benim cinayetim gibi," diye fısıldadı. "Fakat kim? Hem neden?"

Belçikalı dudak büktü. "Onu öğrenirsek mesele kalmaz zaten." Poirot Cinayet Oyunu kartında da aynı soruların yazılı olduğunu eklemeyi gereksiz buldu. Zaten Bayan Oliver’ın oyunundaki sorularla bu cinayetin bir ilgisi yoktu. Oyunda bir atom bilgininin Yugoslav asıllı ilk karısı öldürülüyordu. Halbuki yerdeki ölü Madene Tucker adında on dört yaşında kasabalı bir kızdı. Onun dünyada bir tek düşmanı bile yoktu.

BÖLÜM 7

Müfettiş Bland çalışma odasında bir masanın başında oturuyordu. Sir George, polis memurunu karşılamış ve kayıkhaneye götürmüştü. Sonra birlikte şatoya dönmüşlerdi. Polis fotoğrafçıları, parmak izi uzmanı ve adli tıp doktoru kayıkhanede kalmışlardı.

Sir George, "Burda rahat edebilecek misiniz acaba?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, bu odada işimize bakabiliriz."

"Panayır devam ediyor. Onlara ne söylememi istersiniz? Halkı dağıtayım mı yoksa?..."

Müfettiş Bland biraz düşündü. "Şimdiye kadar ne yaptınız, Sir George?"

"Bir şey söylemedim. Herkes bir kaza olduğunu sanıyor. Başka bir şeyden haberleri yok. Kimse... Şey... Şey... Cinayetten şüphelenmedi."

"O halde şimdilik bir şey söylemeyelim." Alaycı bir tavırla ekledi. "Nasıl olsa haber çabucak duyulacaktır."

Sir George, "Birkaç yüz kişi!" diye cevap verdi. "Durmadan da geliyorlar. Civar kasabaların halkı da buraya akın ediyor. Panayır büyük başarı kazandı. Çok yazık oldu."

Müfettiş Bland, adamın panayırın başarısına değil de kızın ölümüne üzüldüğünü tahmin etti, "En az iki yüz kişi... Onlardan biri katil olabilir tabi." İçini çekti.

Sir George, onu teselli etmek ister gibi, "Karışık bir iş," diye mırıldandı. "Fakat kızı öldürmeleri için bir sebep yok ki.

İnanılmayacak bir şey bu. Kim böyle bir kızı öldürmek ister ki..."

"Kız hakkında bildiklerinizi bana anlatır mısınız? Kendisi kasabalıymış, değil mi?"

"Evet, Marlene'in ailesi rıhtımın civarındaki kulübelerden birinde oturuyor. Babası, çiftlikte çalışıyor. Paterson'ın çiftliğinde galiba. Annesi bugün panayıra geldi. Miss Brewis yani sekreterim size daha fazla bilgi verebilir. Miss Brewis, kadını bulup bir yere götürmüş durmadan çay içiriyor sanırım."

Müfettiş başını salladı. "Pekâlâ. Daha bu durumu anlayamadım," Sir George. Kız kayıkhanede ne yapıyormuş? Duyduğuma göre bir Define veya Cinayet Oyunu tertiplenmiş."

Sir George, "Evet," dedi. "Bunun bir yen ilik olacağını düşünmüştük. Ama şimdi hata etmiş olduğumuzu anlıyorum. Miss Brewis bunu da size benden daha iyi anlatacaktır. Sekreterimi size yollayayım mı? Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Şimdilik yok, Sir George. Daha sonra size bazı sorular sorabilirim. Görmek istediğim bazı kimseler var. Lady Stubbs ve cesedi bulan insanlarla konuşmalıyım. Galiba cesedi bulanlardan biri de bu oyunu tertipleyen kadın yazarmış."

"Doğru. Bayan Oliver... Bayan Ariadne Oliver."

Bland hayretle adama baktı. "O mu? Romanları bir hayli satıyor. Bir sürü kitabını ben de okudum."

"Kadıncağız bir hayli üzüldü tabi. Kendisiyle görüşmek istediğinizi haber vereyim mi? Bu arada karımın nerde olduğunu bilmiyorum. Ortadan kayboldu. Herhalde halkın arasına karışmıştı. Hoş size fazla bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum. Yani cinayete dair bir şey bildiğini sanmıyorum. Önce kimi görmek istersiniz?"

"Önce sekreteriniz Miss Brewis'i... Ondan sonra da kızın annesini görmem doğru olur."

Sir George odadan ayrıldı.

Polis memuru Bob Hoskins, Sir George odadan çıktıktan sonra kapıyı kapatıp döndü. Sir George'un sözlerini açıklamak ister gibi, "Lady Stubbs, normal değil," dedi. Anlamlı anlamlı başına vurdu. "Biraz eksikmiş. Adam onun için karısının pek yardım edemeyeceğini söyledi. Kadın kaçığın biri."

"Sir George civardan biriyle mi evlenmiş?"

"Hayır, yabancı bir kadınla. Hatta bazıları kadının zenci olduğunu söylüyor ama ben buna inanmadım."

Bland başını salladı. Yine düşünmeye başlamıştı. Bir taraftan da elindeki kalemle kâğıda türlü türlü şekiller çiziyordu. Birdenbire doğrulup sordu. "Bu işi kim yaptı dersin, Hoskins?"

Müfettiş, yardımcısının her şeyi çabucak öğrenen bir tip olduğunu biliyordu. Hoskins çok meraklı bir insandı ve her şeyle ilgilenirdi. Sonra dedikoduya düşkün karısı da, ona bütün duyduklarını yetiştirirdi. Bu yüzden de Hoskins'in kasabalılar hakkında bir hayli bilgisi vardı.

"Bana kalırsa bir yabancı yapmıştır bu işi. Kasabadan biri olacağını sanmıyorum. Tuckerlar çok iyi insanlardır. Ağırbaşlı, dürüst bir aile. Tam dokuz kişiler. Büyük kızlarından ikisi evlendi. Oğullarından biri donanmada. Biri askerliğini yapıyor. Diğer kızı da Torquay'da bir berberin yanında çalışıyor. Evde de iki küçük oğlanla bir kızları var."

Susup düşündü. "Hiçbiri öyle zeki değildi, ama Bayan Tucker evini her zaman pırıl pırıl temizler. Kendisi on bir kardeşin en küçüğüdür... İhtiyar babası da Bayan Tucker'ın yanında oturuyor."

Bland sessiz sedasız dinliyordu. Hoskins, Tuckerların durumlarını kısaca anlatmış olduğunu sanıyordu.

"İşte bu yüzden katilin bir yabancı olduğuna inanıyorum. Hoodown Yurdu'nda kalan yabancılardan biri olabilir bu. Zaten öğrencilerin içinde bir hayli garip olanlar var. Sonra orda türlü türlü şeyler oluyormuş. Korularda neler yaptıklarını görünce çok şaşırdım doğrusu. Meydana park edilen arabalardakilerden daha da kötü şeyler oluyor orda."

Hoskins, gençlerin seks hayatı konusunda adeta uzmanlaşmıştı. İşten çıkıp Boğa ve Ayı birahanesine gittiği zaman daha çok bu seks olaylarından söz açardı.

Bland, "Bana kalırsa Marlene'in başına böyle bir şey gelmemiştir," dedi. "Doktor muayeneyi yaptıktan sonra bize sonucu bildirecek, tabi."

"Evet, efendim. Orasını doktor bilir. Fakat yine de bu yabancıların ne yapacakları belli olmuyo r. Bir anda canavarlaşıyorlar."

Müfettiş Bland işin hiç de öyle kolay olmadığını düşünerek içini çekti. Hoskins hemen kabahati yabancıların üstüne atarak her şeyi halletmişti. O sırada kapı açılarak doktor içeriye girdi.

"Kızı muayene ettim. Cesedi götürsünler mi? Diğer memurlar gittiler."

Bland, "Cottrill bu işle meşgul olacak," diye cevap verdi. "Durum nedir doktor?"

Doktor dudak büktü. "Basit bir olay. Bir parça kordonla kızı boğmuşlar. Bundan daha kolay bir şey olamaz. Hem kız mücadele de etmemiş. Bana kalırsa zavallı başına geleceği anlayamamış bile."

"Peki kıza tecavüz etmişler mi?"

"Hayır, hayır, böyle bir şey yok."

"Bu hesaba göre bu bir seks cinayeti değil demek?"

Doktor, "Bundan eminim," diye cevap verdi. "Zaten kız da pek cazip değilmiş."

Bland, Hoskins'e döndü. 'Kız erkeklere düşkün müydü?"

Hoskins çenesini kaşıdı. "Gençler ona yüz vermiyorlardı. Herhalde yüz verselerdi kızcağız memnun kalırdı."

"Olabilir." Bland da bu fikirdeydi. Kayıkhanede gördüğü dergileri ve bunların kenarlarına yazılmış olan şeyleri hatırladı. 'Johny, Kat'le geziyor,', 'Georgie Porgie, koruda yürüyüşe çıkanları öpüyor'. Anlaşılan Marlene de böyle şeylere heveslenmişti. Ancak, Bland, kızı bir seks delisinin öldürmediğine emindi. Ama yine de kesin olarak bir şey söylemeye imkân yoktu... Zaman zaman öldürme arzusu ile yanan erkeklere rastlanıyordu. Bunlar özellikle küçük kızlara musallat oluyorlardı. Belki de böyle biri yaz mevsiminde kasabaya gelmişti. Bland bir an böyle bir şey olabileceğini düşündü. Zira bu anlamsız cinayetin başka bir sebebi olamazdı. Sonra, ancak soruşturmanın daha başındayız, diye kendisini teselli etmeye çalıştı. "Her şeyden önce şu şahitlerle bir konuşayım. Bakalım onlar neler söyleyecekler?"

Doktora baktı. "Cinayet ne zaman işlenmiş?"

Doktor duvardaki büyük saate ve sonra kendi bileğine bir göz attı. "Saat şimdi on yedi otuz. Kızı on yedi yirmi beşte muayene ettim desek... Evet, kızı muayene ettiğim zaman bir saat önce öldürülmüş olduğuna kanaat getirdim. Yani onu saat on altı ile on altı kırk arası öldürmüşler. Otopside bir şey bulursam size bildiririm." Sonra ekledi. "Nasıl olsa raporumu da alacaksınız. Artık gitmem gerek. Bekleyen hastalarım var."

Doktor odadan çıkınca Bland, Hoskins’e gidip Miss Brewis’i bulmasını söyledi. Sekreter odaya girince müfettiş biraz rahatlar gibi oldu. Zira Miss Brewis’in aklı başında ve becerikli bir kadın olduğunu

sezmişti. Böylece sorularına doğru cevaplar alabilecek ve boşuna üzülüp yorulm ayacaktı.

Miss Brewis otururken, "Bayan Tucker'ı oturma odama aldım," dedi. "Olanları anlatıp kendisine çay verdim. Kadıncağız çok üzüldü tabi. Cesedi görmek istedi ama bunun doğru olmayacağını söyledim. Bay Tucker saat on sekizde işten çıkacakmış. Karısıyla bur-da buluşacaklarmış. Bizimkilere adam gelince bana haber vermelerini tembihledim. Küçük çocuklar hâlâ panayırda. Hizmetçilerden biri onlara gözkulak oluyor."

Müfettiş Bland memnuniyetle gülümsedi. "Fevkalade. Bayan Tucker'ı görmeden önce sizinle ve Lady Stubbs'la konuşmak istedim."

Sekreter sinirli bir ifadeyle, "Lady Stubbs'un nerde olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sanırım panayırdan sıkılıp bir yere gitti. Ama onun benden fazla bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Şu Cinayet Oyunu'nun bütün ayrıntılarını bana anlatın. Marlene Tucker denilen kız bu oyuna nerden karıştı?"

"Çok basit bu." Miss Brewis kısaca değişiklik olsun, diye bu oyuna karar verdiklerini ve meşhur romancı Bayan Oliver'ı tuttuklarını anlattı. Bayan Oliver da oyunun konusunu hazırlamıştı. "Aslında kurban olarak Bayan Alec Legge'i seçmiştik."

"Bayan Legge de kim?"

Hoskins hemen atılıp açıkladı. "Bay Legge ile karısı, Mills'in villasını kiraladılar. Bir ay önce geldiler buraya. İki, üç ay kalacaklar sanırım."

"Anlıyorum. Demek önce kurban olarak Bayan Legge'i düşündünüz? Peki, neden vazgeçtiniz?"

"Bir gece Bayan Legge, hepimizin falına baktı. Bunu o kadar iyi biliyordu ki... Bu yüzden panayırda bir de falcı olmasına karar verdik. Bayan Legge'in bir maşlah giyip yaşmak takmasını ve parayla fal bakmasını kararlaştırdık. Bu kanuna aykırı bir şey değil sanırım, müfettiş bey. Yani böyle panayırlarda fal bakmak yasak değildir, değil mi?"

Bland hafifçe gülümsedi. "Falcılık ve piyangoyu bu kadar önemsemeye gerek yok. Şey... Zaman zaman biz bazı istisnalar yaparız, tabi."

"Ama çoğunlukla falcıları cezalandırırsınız, değil mi? Neyse... Bayan Legge, bize yardım etmeye razı oldu. Onun üzerine başka bir ceset bulmaya karar verdik. Kasabanın izcileri panayırda bize yardım edeceklerdi. Sanırım biri izci kızların içinden bir kurban seçebileceğimizi söyledi."

"Bunu kim söyledi, Miss Brewis?"

"Doğrusunu isterseniz pek hatırlayamayacağım... Galiba milletvekili Bay Masterton'ın karısıydı... Belki de Yüzbaşı Warburton... Bunu bilemeyeceğim. Fakat böyle bir teklif yaptılar."

"Marlene'in seçilmesini teklif eden oldu mu?"

"Hayır... Hayır... Sanmıyorum. Kızın ailesi şatonun arazisindeki kulübelerden birinde oturuyor. Bayan Tucker da bazen gelip aşçıya yardım eder. Marlene'i nasıl seçtiğimizi bilmiyorum. Belki de ilk önce onun ismi aklımıza geldi. Marlene'e sorduk. Kendisi bu rolü zevkle kabul etti."

"Kızın bu rolü istediğinden emin misiniz?"

"Tabi. Bu teklif gururunu okşadı sanırım. Zaten akılsız bir kızdı o. Aslında rol yapmasına filan da imkân yoktu. Fakat işi çok basitti. Arkadaşları arasından kendisini seçtiğimiz için çok memnun kaldı."

"Marlene ne yapacaktı?".

"Kayıkhanede oturacaktı. Birinin kapıya geldiğini duyunca da yere yatıp kordonu boğazına geçirecek ve ölü taklidi yapacaktı." Miss Brewis son derece sakin bir tavırla konuşuyordu. Ölü taklidi yapacak olan kızın gerçekten öldürülmesi onu hiç etkilememiş gibiydi.

Müfettiş Bland, "Fakat bir kız için pek sıkıntılı bir şey bu," diye mırıldandı. "Panayırda eğlenm ek varken kayıkhaneye kapanmak tatsız bir şey."

Miss Brewis başını salladı. "Bir bakıma öyle. Ama insanın her şeyi birden elde etmesine imkân yok. Hem Marlene, 'ceset' olacağı için memnundu. Kendisine çok önem verildiğini sanıyordu. Eğlenmesi için ona bir sürü de dergi verdik."

Müfettiş, "Herhalde yiyecek bir şeyler de vermişsinizdir," diye mırıldandı. "Zira içinde bir tabakla bir bardak bulunan bir tepsi gördüm orda."

"Evet. Marlene'e bir tabak dolusu pasta ve bir bardak da ağaç -çileği suyu verdik. Tepsiyi ben götürdüm. Bunu Lady Stubbs istemişti."

Bland heyecanla başını kaldırdı. "Tepsiyi saat kaçta görürdünüz?"

"Durun bakayım. En Güzel Çocuk Elbisesi Yarışması yapılmıştı. Lady Stubbs'u bulamamıştık, ama Bayan Folliat, onun yerine geçmişti... Evet, evet saat on altı on beşte olacak. Tam o sırada pastalarla meyve suyunu aldım."

"Demek bunları kayıkhaneye siz götürdünüz? Oraya gitmeniz kaç dakika aldı?"

"Kayıkhaneye beş dakikada gidebilirsiniz. Sanırım on altı on beşte ordaydım."

"Demek saat on altı on beşte Marlene Tucker sağdı." Sekretere baktı. "Miss Brewis bu konunun çok önemli olduğunu herhalde anlamışsınızdır. Zamanda hata yapmadığınızdan emin misiniz?"

"Tam anlamıyla emin olamam. Zira saatime bakmadım. Fakat kısa bir süre önce saatime bakmıştım. Onun için zamanı tahmin edebiliyorum." Birdenbire durumu anlayarak durakladı. "Yani hemen ondan sonra..."

"Öyle tahmin ediyoruz, Miss Brewis."

Sekreter, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Müfettiş devam etti. "Miss Brewis kayıkhaneye giderken ve dönüşünüzde kimseye rastlamadınız mı? Veya kayıkhane civarında birini gördünüz mü?"

Sekreter biraz düşündü. "Hayır, kimseye rastlamadım. Belki de rastlamışımdır ama biliyorsunuz, bugün şatonun bahçesi herkese açıktı. Ama insanlar daha çok çimenliğe ve çadırların bulunduğu yere toplanmıştı. Bir kısmı arka bahçeye ve serlere baktı tabi. Fakat pek koruya girmediler. Böyle eğlencelerde herkes bir araya toplanmaktan hoşlanıyor. Öyle değil mi, müfettiş bey?"

"Evet, haklısınız."

Miss Brewis birdenbire bir şey hatırlamıştı. "Fakat sanırım sütunlu pavyonda biri vardı."

"Sütunlu pavyonda mı?"

"Evet, şu tapınağa benzeyen beyaz sütunlu küçük pavyon. Bunu bir, iki yıl önce yaptırmışlar. Kayıkhaneye giden yolun sağında kalıyor. Orda biri vardı. Sanırım sevişen bir çift. Zira biri gülüyordu. Sonra başkası onu susturdu."

"Bu sevişen çiftin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Yoldan pavyonun ön kısmı gözükmez. Yanlarıyla arkası da tamamıyla kapalıdır."

Müfettiş düşünmeye başladı. Fakat pavyondaki çiftin önemli olduğunu sanmıyordu. Ama onları bulmak doğru olacaktı. Zira o çift

kayıkhaneye gidip gelenleri görmüş olabilirdi. "Demek yolda kimse yoktu? Bundan emin misiniz?"

Miss Brewis, "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Fakat kimseye rastlamadığıma emin olabilirsiniz. Ama zaten buna pek imkân da yoktu. Zira görülmeyi istemeyen bir kişi herhalde yolda beklemez, rodedronların arkasına saklanırdı, değil mi? Yolun iki tarafında yüksek mazılar ve rodedronlar var..."

Müfettiş konuyu değiştirdi. "Öldürülen kız hakkında bildiğiniz bir şey var mı?... Yani bize faydası olabilecek bir şey."

Sekreter dudak büktü. "Marlene hakkında bir şey bilmiyorum. Bugüne kadar kendisiyle konuşmamıştım. Onu arada sırada görürdüm. Hepsi bu kadar."

"Yani kız hakkında faydalı olabilecek hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

Miss Brewis, "Kızı öldürmeleri için ne gibi bir sebep olduğunu bilmiyorum," diye açıkladı. "Açıkçası böyle bir şeye hâlâ inanamıyorum. İmkânsız bir şey bu. Herhalde dengesiz biri, kızın kurban rolüne girdiğini duyunca onu gerçekten öldürmeye karar verdi. Ama bu da son derece saçma!"

Bland içini çekti. "Bari kızın annesiyle konuşalım."

Bayan Tucker sıska suratlı, sivri burunlu, seyrek sarı saçlı, zayıf bir kadındı. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Ama kendisini toplamış ve müfettişin sorularına cevap verecek hale gelmişti.

Kadın, "Böyle bir şeyi aklım almıyor," diye mırıldandı. "Bu tip olayları gazetelerde okurdum ama Marlene’e böyle bir şey olacağı..."

Bland, onu teselli etmeye çalıştı. "Ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz. Şimdi iyice düşünün. Kızınıza kötülük yapmak isteyen biri var mıydı?"

Bayan Tucker, "Zaten bunu düşünmüyorum," diye hıçkırdı. "Düşündüm, düşündüm ama bir şey bulamadım. Zaman zaman Marlene okuldaki öğretmeniyle kavga ederdi. Arada sırada kız ve erkek arkadaşlarıyla çatışırdı. Fakat ciddi bir şey yoktu. Kızıma böyle kötülük etmek isteyecek birini bulamadım."

"Kızınız kendisine düşmanlık edebilecek birinden hiç söz etmedi mi?"

"Marlene saçma sapan laflar ederdi. Fakat böyle bir şey anlatmadı. Sadece saç biçimi ve makyajdan söz ederdi. Kızları bilirsiniz. Marlene daha ruj, pudra gibi şeyler sürecek yaşta değildi. Babası da ben de kendisine bunu anlattık. Fakat eline para geçer geçmez kendisine ruj ve lavanta alıp bir yere saklardı."

Bland başını salladı. Bunların kendisine bir faydası yoktu, Marlene'in biraz aptalca, süse düşkün, filmlere ve yıldızlara bayılan bir kız olduğu anlaşılıyordu. Marlene gibi yüzlerce kız vardı.

Bayan Tucker, "Babası ne diyecek bilmem," diye inledi. "Biraz sonra eğlenmek için buraya gelecek. O iyi bir hindistancevizi avcısıdır." Kendisini tutamayarak ağlamaya başladı. "Bana kalırsa bu işi o yurttaki pis yabancılardan biri yapmıştır. Çoğunlukla çok nazik konuşuyorlar. Giydikleri gömlekleri görseniz gözlerinize inanamazsınız. Gömleklerin üstünde bikinili kızlar var. Üstelik hepsi de gömleklerini çıkarıp güneşleniyorlar. Bu yüzden de türlü kötülükler oluyor. Evet, böyle!"

Hoskins ağlayan kadını odadan çıkardı. Bland kasabalıların fazla muhafazakâr olduklarını düşünüyordu. Ataları gibi onlar da her türlü kötülüğün nedeninin yabancılar olduğuna inanıyorlardı.

BÖLÜM 8

Hoskins geri dönünce, "Pek sivridilli bir kadındır," diye açıklamada bulundu. "Durmadan kocasının başının etini yer, ihtiyar babasına çıkışır. Bana kalırsa kızını da birkaç kere fena halde azarlamış olacak. Şimdi vicdan azabı çekiyor. Halbuki kızların artık annelerinin sözlerine aldırdıkları bile yok. Bunlar bir kulaklarından girip bir kulaklarından çıkıyor."

Müfettiş Bland, Hoskins'in sözünü keserek ondan gidip Bayan Oliver'ı bulmasını istedi.

Müfettiş, Bayan Oliver'ı görünce irkildi. Böyle büzgülü mor elbise giymiş iriyarı bir kadınla karşılaşacağını tahmin etmemişti. Üstelik Bayan Oliver bir hayli sinirliydi. Bland'ın karşısındaki koltuğa çökerek, "Çok fenayım," diye inledi. "Çok... Çok fena."

Müfettiş ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Kadın atıldı. "Çünkü, bu benim cinayetim. Ben yaptım bunu!"

Bland bir an kadının kendi kendisini suçladığını sandı.

Bayan Oliver elini tepeye topladığı bukleli saçlarının arasına soktu. Saçları dağılınca da yüzüne sanki sarhoşmuş gibi bir ifade geldi. "Neden atom bilgininin Yugoslav karısını öldürmek istedim bilmem ki? Bu budalalıktan başka bir şey değil. Örneğin aslında namussuz olan ikinci bahçıvanı seçebilirdim. O zaman da mesele kalmazdı tabi. Erkekler kendilerini korumasını iyi bilirler.

Erkekler ölünce kimse oralı bile olmuyor. Yani karılan, sevgilileri ve çocuklarından başka aldıran yok."

Müfettiş Bland zavallı kadının sarhoş olduğundan şüphelendi. Zaten Bayan Oliver konuşurken hafif bir konyak kokusu etrafa yayılıyordu. Şatoya dönünce Hercule Poirot, kendine gelmesi için ona zorla biraz konyak içilmişti.

Bland'ın ne düşündüğünü anlayan kadın, "Deli veya sarhoş değilim," dedi. Ama herhalde küp gibi içtiğimi söyleyen ve herkesin bunu bildiğini iddia eden adam gibi siz de beni sarhoş sanıyorsunuz!"

Bayan Oliver'ın karmakarışık laflarından sersemlemiş olan müfettiş dayanamadı. "Hangi adam?" Zira cinayetten sonra ikinci bahçıvan ve onun arkasından bu meçhul adam kafasını altüst etmişti.

Bayan Oliver arkasına dayandı. "Yorkshire aksanıyla konuşuyor... Yüzü çilli. Ama dediğim gibi deli değilim. Hem içki de içmedim. Sadece üzüldüm." Yüksek sesle tekrarladı. "ÇOK ÜZÜLDÜM."

Müfettiş başını salladı. "Haklısınız, madam. Üzücü bir olay."

Bayan Oliver, "İşin kötüsü," dedi. "Kız bir seks delisinin kurbanı olmak istiyordu. Sanırım öyle olacak... yani oldu."

"Bu işin bir seks delisiyle ilgisi yok."

Kadın, "Yok mu?" diye sordu. "Tanrı'ya şükür! Yani... Daha doğrusu bilemiyorum. Belki de Marlene bir seks delisinin elinde ölmek isterdi. Peki katil seks delisi değilse, neden kızı öldürdü, müfettiş bey?"

Bland yutkundu. "Bu konuda bana yardım edeceğinizi umuyordum." Kadının önemli bir noktaya parmak bastığına inanıyordu. Marlene'i neden öldürmüşlerdi?

Bayan Oliver, "Size yardım edemeyeceğim," diye içini çekti. "Bunu kimin yaptığını bilemiyorum. Daha doğrusu sadece hayal edebiliyorum. Zira ben her şeyi düşünebilirim. İşte bu tarafım çok kötü. Bir dakikada birçok şeyi düşünebilirim. Hatta bunları mantıki bir

hale de sokabilirim ama aslında hiçbiri doğru olmaz tabi. Örneğin Marlene'i kızları öldürmekten zevk alan biri boğmuş olabilir. Ama bu çok basit bir açıklama tarzı. Hem böyle bir adamın panayıra gelmesi büyük bir tesadüf olur. Zaten adam Marlene'in kayıkhanede olduğunu nerden bilebilirdi? Belki de Marlene birinin aşk macerasına ait bir sır biliyordu. Veya birinin gece bir cesedi gömdüğünü görmüştü. Ya da kimliğini gizleyen birini tanımıştı. Veya savaş zamanında bir yere gömülen bir hazineyi haber almıştı. Belki de motorla geçen bir adam nehre bir ceset atmıştı. Marlene de bunu kayıkhanenin penceresinden görmüştü. Belki de mühim bir şifre ele geçirmişti ama bunun ne anlama geldiğini bilemiyordu."

Müfettiş elini havaya kaldırdı. "Rica ederim!" Adamcağızın başı dönüyordu.

Bayan Oliver hemen sustu. Kadının bu şekilde uzun uzun konuşabileceği belliydi. Halbuki müfettiş, onun bütün olasılıkları sıralayıp bitirmiş olduğunu düşünüyordu. Bir sürü olasılıktan bir tanesini yakaladı." "Bayan Oliver, 'Motorla geçen adamdan' kastınız nedir? Yoksa motorda bir adam mı hayal ettiniz?"

Kadın, "Onun motorla geldiğini söylediler," diye cevap verdi. "Yalnız kimin söylediğini unuttum. Sabah kahvaltısında söz ettiğimiz adam işte..."

"Rica ederim." Müfettiş adeta yalvarıyordu. Şimdiye kadar bir cinayet romanı yazarıyla karşılaşmamıştı. Onların nasıl insanlar olduğunu bilmiyordu. Sadece Bayan Oliver'ın kırktan fazla roman yazmış olduğunu duymuştu. Artık kadının yüz kırk roman yazmamış olmasına şaşıyordu. Güç bela kendisini toplayarak sordu. "Sabah kahvaltısında motorla gelen adam da kim?"

Bayan Oliver sakindi. "Adam motorla sabah kahvaltısında gelmedi. Yani daha doğrusu böyle demek istiyorum. Bir mektup geldi."

Bland, "Karar verin," diye çıkıştı. "Motor mu, mektup mu?"

"Lady Stubbs'a bir mektup geldi. Yatı olan kuzeni yollamış bunu. Kadın da korktu..."

"Korktu mu?... Neden korktu?"

Bayan Oliver, "Herhalde kuzeninden korktu," dedi. "Kim görse anlardı bunu. Lady Stubbs dehşete kapılmıştı ve adamın gelmesini de istemiyordu. Sanırım bu yüzden bir yere saklandı."

Bland kaşlarını çattı. "Saklandı mı?"

Yazar başını salladı. "Kadın ortalarda yok. Herkes onu arıyor. Bana kalırsa Hattie, kuzeninden korktuğu için saklandı. Onunla karşılaşmak istemiyor."

Müfettiş, "Kim o adam?" diye diretti.

Bayan Oliver dudak büktü. "En iyisi bunu Mösyö Poirot'ya sorun. Zira o adamla konuşmuş... Ben kendisini görmedim. İsmi Este-ban... Hayır, hayır değil... Bu benim oyunumdaki isim. Adı Sousa... Tamam Etienne de Sousa."

Ama bu arada başka bir isim müfettişin dikkatini çekmişti. "Ne dediniz?... Mösyö Poirot mu?"

"Evet, Hercule Poirot. Cesedi bulduğum zaman kendisi yanımdaydı."

"Hercule Poirot ha?... Acaba aynı kişiden mi söz ediyoruz? Kendisi kocaman bıyıklı, ufak tefek bir Belçikalı mı?"

Bayan Oliver, "Çok kocaman bir bıyık," diye onayladı. "Evet, ta kendisi. Mösyö Poirot'yu tanıyor musunuz?"

"Yıllar önce onunla karşılaşmıştım. O zaman genç bir komiser yardımcısıydım."

"Bir cinayet yüzünden mi karşılaşmıştınız?"

"Evet. Kendisi ne yapıyor burda?"

Bayan Oliver bir an tereddüt etti. "Hediyeleri dağıtacaktı o." Fakat bu tereddüdünü müfettiş fark etmedi.

"Demek cesedi bulduğunuz zaman Mösyö Poirot yanınızdaydı?... Hımm... Kendisiyle konuşmak isterim."

Bayan Oliver ümitlenerek doğruldu. "Gidip onu çağırayım mı?"

"Bize başka söyleyeceğiniz yok mu? Faydası dokunabilecek herhangi bir şey..."

Bland hemen onun sözünü kesti. Zira Bayan Oliver’ın varsayımlarını duymak istemiyordu artık. Bunlar insanın aklını karıştırmaktan başka işe yaramıyordu. "Çok teşekkür ederim, madam, Bay Poirot'dan buraya gelmesini rica ederseniz çok memnun olurum."

Bayan Oliver odadan çıkınca Hoskins, merakla sordu. "Mösyö Poirot kim, efendim?"

"Kendisini tarif etsem gülersin. Daha ziyade müzikhollerdeki Fransız taklitçilerine benziyor. Halbuki aslında kendisi Belçikalı. Ama bütün acayipliklerine rağmen çok akıllı bir insan. Epey yaşlanmıştır sanırım."

"De Sousa’ya ne dersiniz? Acaba onun bu işle bir ilgisi var mı?"

Müfettiş Bland bu soruyu duymadı. Zira birkaç defadır tekrarlanan bir şeyi ancak anlayabilmişti. Önce Sir George telaşlı telaşlı, "Karım ortadan kayboldu," demişti. "Nerde olduğunu bilemiyorum." Daha sonra, Miss Brewis sinirlenerek, "Lady Stubbs’un nerde olduğunu bilemiyorum," diye mırıldanmıştı. "Sanırım panayırdan sıkılıp bir yere gitti." Nihayet Bayan Oliver, Lady Stubbs’un saklandığını iddiaya kalkmıştı. Dalgın, dalgın, "Ne dedin?" diye sordu.

Hoskins öksürdü. "Acaba De Sousa denilen adamın bu işle bir ilgisi var mı? Onu merak ediyordum."

Hoskins işin içine belirli bir yabancı karıştığı için pek memnun olmuştu anlaşılan. Ama Müfettiş Bland bambaşka bir şey düşünüyordu. Hemen, "Lady Stubbs’u istiyorum," diye emretti. "Kadın ortada yoksa, arayı ver."

Hoskins şaşırmasına rağmen bir şey söylemeden ayağa kalktı. Kapıda karşılaştığı Hercule Poirot’nun geçmesi için geriye çekildi. Sonra dönüp merakla Belçikalı dedektifi süzerek kapıyı kapadı.

Bland ayağa kalkıp elini uzatarak, "Bilmem beni hatırlayacak mısınız, Bay Poirot?" dedi.

Dedektif gülümsedi. "Hatırlamaz olur muyum? Bir dakika izin verin... Tamam on dört, hayır on beş yıl önce karşılaştığım genç komiser yardımcısı Bland’sınız, değil mi?"

"Doğru. Hafızanıza hayran olduğumu söylemeliyim."

"Ne münasebet? Siz beni hatırlıyorsunuz, değil mi?

"Neden ben sizi unutayım?"

Bland, Hercule Poirot'yu unutmaya imkân olmadığını düşünüyordu. Bu adamı kim görse hatırlardı. "Demek burdasınız, Mösyö Poirot? Hem yine bir cinayeti çözmekte yardımınız dokunacak."

Poirot, "Doğru," diye tasdik etti. "Beni buraya yardım etmem için çağırdılar."

Bland şaşırmıştı. "Yardım için mi çağrıldınız?"

Poirot hemen düzeltti. "Yani bu Cinayet Oyunu'nu kazananlara hediyelerini vermem için Bayan Oliver tarafından davet edildim."

"Bayan Oliver da öyle söyledi."

Belçikalı umarsız bir tavır takınarak, "Kendisi başka bir şey söylemedi mi?" diye sordu. Bayan Oliver acaba polise başka bir şey

anlatmamış mıydı? Kendisini neden buraya çağırdığım açıklamamış mıydı?"

"Söylemez olur mu hiç? Hiç durmadan konuştu. Kızın ölümüyle ilgili türlü varsayımlar ileri sürdü. Sonunda başım dönmeye başladı. Kadının müthiş bir hayal gücü var."

Poirot gülümsedi. "Bayan Oliver hayatını hayal gücü sayesinde kazanıyor, mon ami.""

"De Sousa adında birinden söz etti. Acaba o da hayal ürünü mü?"

"Hayır, hayır, o doğru."

"Sabah kahvaltısında gelen bir mektuptan, bir yattan ve motorla nehirden gelen birinden söz etti. Bundan bir şey anlayamadım."

Poirot kısaca durumu açıklayarak kahvaltıda olanları, mektubu ve Lady Stubbs'un hastalanmasını anlattı.

"Bayan Oliver, Lady Stubbs'un korktuğunu söyledi. Siz de bu görüşte misiniz?"

"Evet, kadın bende de böyle bir izlenim bıraktı."

"Peki neden kuzeninden korkuyordu acaba?"

Dedektif omzunu silkti. "Bilemiyorum. Sadece bana adamın kötü, çok kötü bir insan olduğunu söyledi. Anlayacağınız kadın son derece basit bir yaratık... Geri zekâlı sanırım."

"Duydum bunu. Kasabalılar da biliyorlarmış... Peki, De Sousa'dan neden korktuğunu anlatmadı mı?"

"Hayır."

"Gerçekten korktuğundan emin misiniz?"

Poirot soğuk bir tavırla, "Gerçekten korkmadıysa fevkalade bir aktris olması gerek ir," diye mırıldandı.

Bland ayağa kalkarak odada dolaşmaya başladı. "Bu cinayetle ilgili birtakım acayip fikirler edindim. Hep o kadının kabahati."

"Bayan Oliver'ı mı kast ediyorsunuz?"

"Evet, kafama bir sürü olmayacak fikir soktu."

"Peki, bunların doğru olabileceğini mi sanıyorsunuz?"

"Hepsinin doğru olmasına imkân yok tabi. Fakat bir, iki tanesi göründüğü kadar saçma olmayabilir. Duruma bağlı..." Kapı açılarak Hoskins içeriye girince, sustu.

Polis memuru, "Lady Hazretleri'ni bulamadım," diye haber verdi. "Kendisi ortalarda yok."

Bland sinirleniverdi. "Bunu ben de biliyorum. Sana kadını bulmanı söyledim."

"Farrel'le Lorimer şatonun bahçesini arıyorlar. Lady Hazretleri şatoda yok."

"Git şato kapısında biletleri alan adamı bul. Bakalım Lady Stubbs ordan çıkmış mı? Yürüyerek veya arabayla gitmiş olabilir."

"Peki, efendim." Hoskins yine çıktı.

Bland, onun arkasından, "Kadının en son nerde görüldüğünü de öğren," diye seslendi.

Poirot ilgiyle müfettişi süzdü. "Demek bunu da düşü nüyorsunuz?"

"Daha bir şey düşünemiyorum. Fakat biraz önce şatonun bahçesinde bulunması gereken Lady Stubbs*un ortadan kaybolduğunu öğrendim. İşte bunun sebebini anlamak istiyorum. Bana şu De Sousa denilen adamdan bahseder misiniz?"

Dedektif rıhtım yolundan gelen genç adamla konuşmalarını anlattı. Sonra, "Herhalde kendisi hâlâ panayırdadır," diye ekledi. "Onu görmek istediğinizi Sir George’a söyleyeyim mi?"

"Şimdilik gerek yok. Önce biraz bilgi toplamalıyım. Lady Stubbs'u en son ne zaman gördünüz?"

Poirot düşünmeye başladı. Kolay kolay hatırlamasına imkân yoktu. Gözlerinin önünde siklamen rengi elbise giymiş olan uzun boylu kadın belirdi. Onun çimenlikte birkaç kişiyle konuştuğunu görmüştü. Siyah hasır şapka zaman zaman gözüne ilişmişti. Arada sırada Hattie'nin garip kahkahası kulağına çalınmıştı. Panayırın gürültüsüne rağmen kadının kahkahasını hemen tanımıştı. En sonunda, "Galiba saat on altıya geliyordu," diye mırıldandı.

"Kendisi nerdeydi ve kiminle konuşuyordu?"

"Şatonun yakınında bir grubun arasındaydı."

"De Sousa geldiği zaman da orda mıydı?"

"Hatırlamıyorum. Ama sanmıyorum. Zira kendisini göremedim. Sir George da De Sousa'ya karısının civarda olduğunu söylemişti. Hatta Lady Stubbs En Güzel Çocuk Elbisesi Yarışması'nda hakemlik etmediği için şaşırmıştı."

"Sousa ne zaman geldi?"

On altı otuzda sanırım. Öyle olacak. Saatime bakmadığım için kesin bir şey söyleyemeyeceğim."

"Lady Stubbs, adam gelmeden mi ortadan kayboldu?"

"Galiba öyle oldu."

Müfettiş, "Belki de kuzeniyle karşılaşmamak için kaçtı," diye fikir yürüttü.

Poirot başını salladı. "Olabilir."

Bland, "Fakat pek uzağa gidemez," dedi. "Onu kolaylıkla bulacağız. Bulduğumuz zaman da..." Birdenbire sustu.

Belçikalı dedektifin yüzünde acayip bir ifade belirmişti. "Ya bulamazsanız ne olacak?"

Müfettiş hırslı bir ifadeyle, "Ne münasebet!" diye söylendi. "Kadına ne olduğunu sanıyorsunuz?"

Poirot omuz silkti. "Evet, ne olabilir? Bunu kimse bilemez. Sadece kadının kaybolduğunu biliyoruz."

"Mösyö Poirot işe uğursuz bir hava veriyorsunuz."

"Belki de bu işte uğursuz bir hava var."

Müfettiş sert bir sesle, "Biz Marlene Tucker'ın ölümünü araştırıyoruz..." dedi.

"Tabi. Tabi. O halde neden De Sousa ile ilgileniyorsunuz? Yoksa Marlene Tucker'ı onun öldürdüğünü mü sanıyorsunuz?"

Müfettiş Bland istemeye istemeye, "Hep o kadın!" diye bağırdı.

Belçikalı hafifçe güldü. "Bayan Oliver'ı mı kast ediyorsunuz?"

"Evet, Mösyö Poirot. Marlene Tucker'ın öldürülmesi anlamsız bir şey. Çirkin ve biraz da budala olan bir kızı boğmuşlar. Ortada geçerli bir sebep de yok."

"Herhalde Bayan Oliver size bir sebep buldu?"

"En az bir düzine sebep! Bu arada Marlene'in birinin aşk macerasını öğrendiğinden veya birinin öldürüldüğünü gördüğünden söz etti. Veya kız bir hazinenin gömüldüğü yeri biliyormuş. Yahut kayıkhanenin penceresinden bakarken De Sousa'nın motorla gelip kötü bir şey yaptığını görmüş..."

"Peki, bu varsayımlardan hangisini beğendiniz, mon cher?" "Bilmiyorum. Fakat bunları da kafamdan silmeme imkân yok. Beni dinleyin, Mösyö Poirot. Dikkatle düşünün. Bu sabah Lady Stubbs'un size söylediklerinden ne anlam çıkardınız? Kadın kuzeninin kendi hakkında bir şey bilmesinden mi korkuyordu acaba? Bunu kocasının

duyacağından endişelenmiş olabilir. Yoksa doğrudan doğruya o adamdan mı korkuyordu?"

Poirot tereddüt etmeden cevabını verdi. "Bana kalırsa Lady Stubbs doğrudan doğruya adamdan korkuyordu."

Müfettiş, "Yaa," diye mırıldandı. "O halde şu genç adamla bir konuşalım. Kendisi hâlâ buralardaysa tabi."

BÖLÜM9

I

Müfettiş Bland, Hoskins gibi yabancılara sinirlenen bir tip değildi ama Etienne de Sousa'yı görür görmez rahatsız oldu. Genç adamın abartılı nezaketi, şıklığı, briyantinli saçlarından yükselen çiçek kokusu, müfettişin fena halde sinirine dokundu.

De Sousa kendisinden çok emin ve rahattı. Üstelik gizlenmesine rağmen durumla alay ettiği de belli oluyordu. Genç adam, "Hayatın sürprizlerle dolu olduğunu itiraf etmeliyim," diye söze başladı. "Tatil yapmak için yatımla dolaşmaya çıktım. Bu güzel manzaraya hayran kaldım. Yıllardan beri görmediğim küçük kuzenimle birkaç saat geçirmek istedim. Başıma türlü şeyler geldi. Önce bir karnavalla karşılaştım. Bir hindistancevizi kafamın biraz üstünden hızla geçti. Bunun arkasından da komedi bir faciaya dönüştü. Şimdi de cinayete karıştım." Bir sigara yakıp derin bir nefes çekti. "Aslında bu cinayet beni hiç ilgilendirmiyor tabi. Hatta benimle konuşmak istemenize şaştığımı da saklamayacağım."

"Siz bir yabancısınız, Bay De Sousa..."

De Sousa, müfettişin sözünü kesti. "Yani yabancılardan şüphelenmek gerekir, öyle mi?"

"Hayır, hayır onu dernek istemedim. Ne demek istediğimi anlatamadım galiba. Yatınızı Helmmouth'da demirlemiştiniz sanırım."

"Evet."

"Bugün öğleden sonra buraya motorunuzla geldiniz, değil mi?

"Peki, motorla gelirken sağ tarafta kalan kayıkhaneyi fark ettiniz mi? Sazdan damı olan, bir de küçük tahta iskelesi bulunan tahta bir kayıkhane?"

De Sousa başını arkaya atarak düşünmeye başladı. "Bir dere ve gri taştan yapılmış küçük bir ev gördüm."

"Hayır, nehrin daha ilersinde, Bay De Sousa. Ağaçların arasında..."

"Ah, şimdi hatırladım. Çok şirin bir yerdi. O kayıkhanenin şatoya ait olduğunu bilmiyordum. Yoksa motorumu iskeleye bağlayıp oraya çıkardım. Şatoya nasıl gireceğimi sorduğum zaman ban a rıhtımı tarif ettiler?"

"Anlıyorum. Siz de öyle mi yaptınız?"

"Evet, rıhtıma çıktım."

"Kayıkhanenin civarına demir atmadığınızdan emin misiniz?"

De Sousa dudak büktü. "Hayır."

"Peki, motorla geçerken kayıkhanede kimseyi görmediniz mi?"

"Birini görmem mi lazımdı? Hayır, kimseyi görmedim."

"Bu da bir olasılık. Bay De Sousa öldürülen kız öğleden sonra kayıkhanedeydi. Kendisini orda öldürdüler. Üstelik sizin ordan geçtiğiniz sıralarda olmuş bu."

De Sousa kaşlarını kaldırdı. "Yani cinayete şahit olduğumu mu zannediyorsunuz?"

"Cinayet içerde işlenmiş ama pencereden bakan kızı görmüş olabilirsiniz. Veya o balkona çıkmış olabilir. Onu gördünüzse cinayet saatini daha kolaylıkla tespit edebileceğiz... Siz geçerken sağ olduğu takdirde... "

"Ah, anlıyorum. Fakat neden özellikle bana soruyorsunuz? Helmmouth'dan gelen bir sürü gezi vapuru var. Onlar burdan geçiyorlar. Neden onlara sormuyorsunuz?"

Müfettiş, "Onlara da soracağız," diye cevap verdi. "Üzülmeyin, onlara da soracağız. Demek kayıkhanede bir gariplik fark etmediniz?"

"Hayır. Zaten orda insan olduğunu gösteren bir şey de yoktu. Ama pek de dikkatli bakmadım. Zaten fazla yakından da geçmedim. Belki de dediğiniz gibi biri pencereden bakıyordu ama, ben böyle birini görmedim."

Daha nazik ilave etti. "Size yardım edemediğim için üzgünüm."

Müfettiş de gülümsedi. "Zaten fazla ümidimiz yoktu. Yalnız size birkaç şey daha soracağım, Bay De Sousa."

"Evet."

"Buraya yalnız mı geldiniz, yoksa yatta arkadaşlarınız var mı?"

"Arkadaşlarımla beraber seyahate çıkmıştık ama üç günden beri yalnızım. Yatta mürettebat var tabi."

"Yatınızın adı nedir, Bay De Sousa?"

"Esperance."

"Lady Stubbs, kuzininiz oluyormuş değil mi?"

Genç adam omuz silkti. "Pek yakın bir akraba değil. Adalarda aile arasında evlenmeler çok oluyor. Onun için hepimiz aşağı yukarı akraba sayılırız. Hattie'yle kardeş torunu oluyoruz sanırım. Onu en son gördüğümde on dört, on beş yaşlarında bir kızdı."

"Demek onu ziyaret edip bir sürpriz yapmaya karar vermiştin iz?"

"Bunun sürprizle alakası yok, müfettiş bey. Ona daha önce de yazmıştım."

"Lady Stubbs'un bu sabah sizden bir mektup aldığını biliyorum. Fakat İngiltere'de olduğunuzu öğrenmek onu şaşırtmış."

"Yanlışınız var, müfettiş bey. Kuzinime bundan... bundan üç hafta önce yazdım. Fransa'dan buraya gelmeden önce bir mektup yolladım."

Bland şaşırdı. "Lady Stubbs'a Fransa'dan mektup yazıp İngiltere'ye geleceğinizi mi bildirdiniz?"

"Yatla seyahate çıktığımı ve bugünlerde Torquap veya Helmmouth'a geleceğimi bildirdim. Daha sonra kesin tarihi yazacağımı da ekledim."

Müfettiş Bland, adama bakakaldı. Lady Stubbs, Etienne'in mektubunu kahvaltı ederken almış ve korkmuştu. Genç adamın sözleriyle müfettişe anlatılanlar arasında çelişki vardı. Birden fazla şa hit Lady Stubbs'un mektuba çok şaşırdığını ve ondan sonra dehşete kapıldığını söylemişti. De Sousa da sakin sakin müfettişi süzüyordu. Tebessüm ederek dizindeki hayali tozu silkti.

Bland, "Lady Stubbs, ilk mektubunuza cevap verdi mi?" diye sordu.

De Sousa durakladı. "Şey... Bunu hatırlamak çok güç... Hayır, cevap verdiğini sanmıyorum. Bu imkânsız... Seyahat ettiğim için belirli bir adresim yok. Hem kuzinim Hattie pek mektup yazmaz." Ekledi. "Kendisi pek zeki değildir... Ama duyduğuma göre çok güzelleşmiş."

Bland, "Kendisini görmediniz mi?" dedi.

De Sousa beyaz dişlerini göstererek güldü. "Kuzinim ortadan kaybolmuş. Bu tip eğlencelerden sıkıldığı anlaşılıyor."

Müfettiş kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Bay De Sousa, Lady Stubbs'un sizden kaçması için bir sebep var mı?"

"Hattie'nin benden kaçması için mi?... Doğrusunu isterseniz buna imkân yok. Ne sebep olabilir ki?"

"Ben de bunu sordum zaten, Bay De Sousa." "Yani sırf benden kaçmak için Hattie'nin panayır yerinden uzaklaştığını mı sanıyorsunuz? Ne saçma fikir."

"Şey... Sizden korkması için bir sebep var mı?" "Benden korkması için mi?..." De Sousa'nın sesi bir hayli alaycıydı. "Müfettiş bey hayatımda bu kadar saçma bir şey duymadığımı söylemem lazım."

"Kuzininizle dostluğunuz devam ediyordu, değil mi?" "Bunu size açıkladım sanırım. Onunla bir dostluğumuz olmadı. Hattie'yi on dört yaşından beri görmedim."

"Buna rağmen İngiltere'ye gelince onu aradınız." "Evet, doğru. Sizin gazetelerinizdeki sosyete sütunlarından birinde Hattie'ye dair bir haber okudum. Kuzinimin kızlık adından söz ediliyordu. Böylece Hattie'nin zengin bir İngilizle evlendiğini öğrendim. Kendi kendime, 'Bakalım bizim küçük Hattie nasıl olmuş?" dedim. 'Acaba kafası çalışıyor mu?'" Yine omuz silkti. "Bunun bir nezaket ziyareti olduğunu da söylemeliyim. Biraz da Hattie'yi merak ettim. Hepsi bu kadar."

Müfettiş yine gözlerini De Sousa'ya dikti. Alaylı alaylı gülen bu genç adamın kafasından neler geçiyordu acaba? Bland daha samimi bir tavır takınmaya karar verdi. "Bana bir az kuzininizden bahseder misiniz? Yani karakteri, hareketleri hakkında biraz bilgi istiyorum." De Sousa biraz şaşırır gibi oldu. "Bunun kayıkhanede öldürülen kızla bir ilgisi var mı? Anladığıma göre siz, asıl o cinayetle ilgileniyor muşsunuz?"

Müfettiş Bland, "İlgisi olabilir," diye kestirip attı.

De Sousa birkaç saniye müfettişi süzdükten sonra dudak büktü. "Kuzinimi pek tanımadığımı söylemeliyim. Biz büyük bir aileyiz. Hattie de uzak bir akrabam. Kendisiyle pek ilgili değilim.

Ama sorunuzu cevaplandırmak için şunu söyleyebilirim... Hattie geri zekâlı olmasına rağmen deli sayılmaz. Yani adam öldürecek bir tip değil o."

"Rica ederim, Bay De Sousa, ben böyle bir şey ima etmedim!"

"Hayret! Demek öyle? Sorunuzun başka bir sebebi olamazdı. Hattie’nin çok fazla değişmiş olması lazım. Deli değildi o." Ayağa kalktı. "Herhalde bana başka bir soru sormayacaksınız, değil mi, müfettiş bey? Katili yakalamanız için size başarılar dilerim."

"Daha birkaç gün Helmmouth’dan ayrılmayacağınızı ümit ederim, Bay De Sousa."

"Çok nazik konuşuyorsunuz, müfettiş bey. Bu bir emir mi?"

"Sadece bir rica."

"Teşekkür ederim. Daha iki gün Helmmouth’da kalmak niyetindeyim. Sir George büyük nezaket gösterip beni şatoya davet etti ama, ben Esperance’da kalmayı tercih ed erim. Soru sormak istediğiniz takdirde beni yatta bulabilirsiniz."

Kibar bir tavırla müfettişi selamladı.

Hoskins, genç adamın çıkması için kapıyı açtı. De Sousa hızlı adımlarla uzaklaştı.

Müfettiş kendi kendine, "Şımarık bir adam," diye söylendi.

Hoskins heyecanla onayladı. "Ah, ah!"

Müfettiş hâlâ kendi kendine konuşuyordu. "Lady Stubbs’un tehlikeli bir deli olduğunu kabul etsek bile neden durup dururken silik bir kızı boğsun? Bunun anlamı yok."

Hoskins, "Delilerin ne yapacağı belli olmaz," diye fikir yürüttü. "Bütün mesele kadının ne kadar deli olduğunu anlamakta." Hoskins, anlamlı anlamlı başını salladı. "Geri zekâlıymış." "Papağan gibi tekrarlayıp durma. Zekâsı geri de olsa ileri de olsa umurumda değil.

Ben sadece onun ne tip bir insan olduğunu anlamaya çalışıyorum. Acaba Lady Stubbs bir kızın boynuna kor-dunu takıp onu boğmaktan zevk alan bir tip mi? Belki de bunu komik bulmuştur veya mecbur kalmıştır. Hem o Tanrı’nın cezası kadın nerde? Haydi git bak, Frank bir şey bulmuş mu?"

Hoskins hemen odadan çıktı ve biraz sonra yanında memur Cottrell’le döndü. Bir hayli hareketli olan genç polis kendisini pek beğenir ve daima amirlerini sinirlendirirdi. Müfettiş Bland, Hoskins gibi taşralı bir memuru Frank Cottrell’e tercih ederdi. Genç adamın her şeyi bilirmiş gibi kendinden emin tavırlar takınması müfettişin sinirine giderdi...

Cottrell, "Hâlâ bahçeyi arıyoruz, efendim," diye açıkladı. "Lady Hazretleri kapıdan çıkmamış. Bundan eminiz. Giriş ücretlerini alıp halkı içeriye sokan ikinci bahçıvanmış efendim. Adam, Lady Hazretleri’nin kapıdan çıkmadığına yemin ediyor."

"Herhalde ana kapıdan başka çıkış yerleri de vardır." "Tabi, Müfettiş Bey. Örneğin, rıhtıma inen yol var. Fakat ordaki ihtiyar adam, kadını görmemiş. Merdell adındaki bu ihtiyar, Lady'nin ordan geçmediğine emin. Kendisi belki yüz yaşında var, ama ona güvenebiliriz sanırım. Adam, yabancının motorla rıhtıma yanaşıp Nasse Şatosu’nun yolunu sorduğunu da anlattı. Merdell, ona yola çıkıp ana kapıya gitmesini ve giriş ücreti verip girmesini tavsiye etmiş. Fakat anlaşılan yabancının panayırdan haberi yokmuş... Hem Lady Stubbs’un akrabası olduğunu söylemiş. Bunun üzerine ihtiyar, ona rıhtımdan şatoya giden yolu göstermiş. Merdell bütün gün rıhtımdaymış. Onun için Lady Stubbs’u görse tanırdı tabi. Adam, onu görmediğine yemin ediyor. Sonra Hoodown Parkı’na çıkılan üstteki kapı var. Fakat buna da kilit asmışlar. Zira yabancılar şatonun arazisine giriyorlarmış. Yani kadın, ordan da çıkmamış. Bu hesaba göre hâlâ bahçede olması gerekiyor, değil mi?"

Müfettiş, "Olabilir," diye cevap verdi. "Fakat kadının telden atlayıp yurdun bahçesine geçmesine kimse engel olamaz, değil mi? Ordan geçip kaçmış olabilir. Sir George hâlâ yan taraftaki yurtta kalanların telden atlayıp şato arazisine girdiklerinden şikâyet ediyor. Yabancılar yurt bahçesinden bu tarafa geçebildiklerine göre, Lady Stubbs da burdan o bahçeye geçmiştir belki."

"Evet, efendim. Şüphesiz, efendim. Fakat ben Lady Stubbs'un oda hizmetçisiyle konuştum. Lady Stubbs..." Elindeki kâğıda baktı, "...siklamen rengi ipek jorjet denilen şeyden bir elbise giyiyormuş.

Başında geniş kenarlı siyah şapka varmış. Siyah ayakkabılarının topukları da on santim yüksekliğindeymiş. Bu kılıkta bir yere kaçmasına imkân yok."

"Elbiselerini değiştirmemiş mi?"

"Hayır, hizmetçiyle Lady Stubbs'un odasına girdim. Her şeyi yerli yerinde. Kadın bir valiz bile almamış. Hatta ayakkabılarını bile değiştirmemiş. Bütün ayakkabılarını saydık. Hepsi tamam..."

Bland'ın kaşları çatıldı. Aklına kötü şeyler geliyordu. "Bana o kadını çağırın," diye emretti. "Sekreteri istiyorum."

II

Miss Brewis içeri girdi. Her zamankinden daha telaşlıydı. Nefes nefese kalmıştı. "Buyrun, müfettiş bey. Beni istemişsiniz sanırım. Eğer mesele önemli değilse daha sonra konuşalım. Zira Sir George'un sinirleri iyice bozuldu. O..."

"Sir George'un sinirleri neden bozuldu?"

"Lady Stubbs'un... gerçekten ortadan kaybolmuş olduğunu ilk defa fark etti. Ona, Lady Stubbs'un koruda yürüyüşe çıkmış olabileceğini söyledim. Fakat Sir George, ona bir şey olduğuna inanıyor. Saçma tabi."

"Bu pek de saçma olmayabilir, Miss Brewis. Sonuçta, bu akşamüzeri burda bir cinayet işlendi."

"Siz, Lady Stubbs'un da öldürüleceğim sanmıyorsunuz ya? Saçma! Lady Stubbs, kendisini korumasını bilir."

"Öyle mi?"

"Tabi ya! O koskocaman bir kadın, değil mi?"

"Anladığıma göre bir hayli acizmiş."

Miss Brewis, "Saçma," diye cevap verdi. "Lady Stubbs bir şeyi yapmak istediği zaman numaradan aciz ve aptal bir kadın rolüne girer. Sanırım bu şekilde kocasını kandırıyor. Ama ben böyle şeylere aldırmam."

"Lady Stubbs'u pek sevmiyorsunuz galiba?" Bland bu soruyu nazik, fakat meraklı bir tavırla sormuştu.

Miss Brewis dudaklarını büzdü. "Onu sevmem veya sevmemem şart değil."

Kapı hızla açılarak Sir George telaşla içeri girdi. "Buraya bakın! Bir şeyler yapmamız gerek! Hattie nerde? Onu bulmalısınız! Burda ne

oluyor, anlayamıyorum. Her şeye bu Tanrı'nın cezası panayır sebep oldu. Bir manyak para verip içeri girdi. Tabi kılığından kıyafetinden kimse şüphelenmedi. Ondan sonra da adam önüne geleni öldürmeye başladı. Bence durum böyle."

"Bizce bu görüş pek abartılı, Sir George."

"Masanın başına geçip not almakla mesele halledilmez ki. Ben karımı isterim."

"Etrafı arattırıyorum, Sir George."

"Hattie'nin kaybolduğunu bana neden söylemediler? Anladığıma göre birkaç saatten beri ortada yokmuş o. Karımın 'en güzel çocuk elbisesi'ni seçmek için gelmeyişi garibime gitmişti zaten. Fakat bana kimse Hattie'nin çıkıp gittiğini söylemedi."

Müfettiş başını salladı. "Bunu kimse bilmiyordu ki."

"Birinin bilmesi gerekti. Bunu fark etmeleri şarttı." Sir George hiddetle Miss Brewis'e döndü. "Sen durumu anlamalıydın, Amanda. Görevin her şeye dikkat etmek, değil mi?"

Miss Brewis neredeyse ağlayacaktı. "Ben her tarafa yetişemem ki. Bir sürü işim var. Eğer Lady Stubbs kalkıp gittiyse..."

"Kalkıp gittiyse mi? Hattie'nin gitmesi için hiçbir sebep yoktu ki. Tabi bunu o İspanyol herifiyle karşılaşmamak için yaptıysa, o başka."

Bland fırsattan yararlandı. "Size sormak istediğim bir şey vardı. Karınız üç hafta önce Bay De Sousa'dan bir mektup aldı mı? Adam bunda İngiltere'ye geleceğinden bahsediyor muydu?"

Sir George hayretle ona bakakaldı. "Hayır. Ne münasebet!"

"Bundan emin misiniz?"

"Tabi eminim. Böyle bir şey olsaydı, Hattie, bana söylerdi. Bu sabah adamın mektubunu alınca hem çok şaşırdı, hem de sinirlendi.

Hastalanmasından bayağı korktum. Başı ağrıdığı için bütün sabah yattı."

"Karınız size kuzeninin ziyareti hakkında özel olarak ne söyledi? Onu görmekten neden bu kadar korkuyordu?"

Sir George biraz sıkılmış gibiydi. "Şey... Doğrusu bunu ben de bilmiyorum. Sadece Hattie, adamın çok kötü olduğunu söyleyip durdu."

"Kötü olduğunu mu? Adam ne yapıyormuş ki?"

"Hattie bu konuda açıklama yapmadı. Sadece çocuk gibi, ‘O çok kötü bir adamdır,’ diye tekrarladı. ‘Pek fenadır. Keşke buraya gelmeseydi. O çok çirkin şeyler yaptı.’"

"Çirkin şeyler mi yapmış, ne zaman?"

"O... yıllar önce. Sanırım Etienne de Sousa, ahlaksızın biriymiş. Hattie de çocukluğunda on un hakkında bazı şeyler duymuş, ama bunları tam anlamıyla anlayamamış tabi. Fakat bu yüzden adamdan fena halde korkmaya başlamış. Bence bu çocukça bir şeydi. Karım bazen çocuk gibi hareket eder. Bazı şeylerden hoşlanır, bazı şeylerden hoşlanmaz. Fakat bunun sebebini de açıklayamaz."

"Karınızın belirli bir şey söylemediğinden emin misiniz?"

Sir George sıkıntılı bir ifadeyle mırıldandı. "Şey... onun sözlerine... saplanıp kalmanızı istemem."

"Demek bir şey söyledi."

"Pekâlâ. Madem öğrenmek istiyorsunuz. Karım, adam için, ‘O insan öldürüyor...’ dedi, durdu."

BÖLÜM 10

I

Müfettiş Bland tekrarladı. "O insan öldürüyor."

Sir George, "Bence bunu pek ciddiye almamalısınız," diye atıldı. "Hattie tekrar tekrar, ‘O insan öldürüyor,' dedi ama ne demek istediğini pek de açıklamadı. Adamın kimi, ne zaman ve niçin öldürdüğünü de söyleyemedi. Bence bu çocukluk yıllarından kalma acayip bir hatıraydı. Belki yerliler filan ayaklanmış, o olay Hattie’yi böyle etkilemişti."

"Lady Stubbs’un ne demek istediğini açıklamadığını söylediniz, Sir George. Belki de karınız bu konuda fazla bir şey anlatmak istemiyordu."

"Sanmıyorum..." Durakladı. "Bilmiyorum. Aklımı karıştırdınız. Dediğim gibi, Hattie’nin sözlerini ciddiye almadım. ‘Belki de kuzeni karımı çocukken kızdırdı,’ diye düşündüm. Olayı size açıklamam imkânsız. Çünkü karımı tanımıyorsunuz. Hattie’ye çok bağlıyım. Fakat bazen onun sözlerini pek dinlemem. Zira söylediklerinden bir anlam çıkmaz. Her neyse. De Sousa denilen adamın bu işle bir ilgisi olamaz. Herhalde adam yat demir atar atmaz, karaya çıkıp koruya koşmadı. Kayıkhaneye girerek, budala bir izci kızı öldürmedi. Bunu neden yapsın?"

Müfettiş Bland, "Ben böyle bir şey söylemedim zaten," dedi. "Fakat Marlene Tucker meselesinde, katili arayacağımız saha çok dar... Önceden öyle sanmıyorduk ama şimdi durum değişti."

"Saha dar mı?" Sir George şaşkınlıkla ona baktı. "Katili panayıra gelenlerin arasından bulup çıkaracaksınız, değil mi? İki yüz... Üç yüz kişinin arasından? Katil herhangi bir kimse olabilir."

"Önceden ben de öyle düşünüyordum. Fakat öğrendiğim bazı şeyler dolayısıyla iş değişti. Kayıkhanenin kapısında Yale kilidi var. Anahtarı olmayan kimse, dışardan içeri giremezdi."

"Kapının üç anahtarı var."

"Tamam. Bir anahtar Cinayet Oyunu'ndaki so n ipucuydu. Bu hâlâ bahçenin yukarısında, ortancaların arasında saklı. İkinci anahtar Cinayet Oyunu’nu hazırlayan Bayan Oliver’daydı.

Üçüncü anahtar nerde, Sir George?"

"Bunun, başında oturduğunuz masanın çekmecesinde olması gerek. Hayır, hayır. Diğer a nahtarlar gibi o da sağda..." Yaklaşarak çekmeceyi karıştırdı. "Hah... İşte burda."

Müfettiş Bland mırıldandı. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsunuz, değil mi? Şimdi... kayıkhaneye şu kimseler girebilirdi. Bir: Cinayet Oyunu'nu bitirip birinci anahtarı bulan kimse. Böyle bir şey olmadığını biliyoruz. İki: Bayan Oliver veya onun anahtar verdiği bir tanıdık. Üç: Marlene'in kendisini içeri aldığı şahıs."

"Bu sonuncu olasılık herkesi içine alıyor, değil mi?"

Müfettiş Bland, "Aksine," diye cevap verdi. "Eğer Cinayet Oyunu'nu iyi anladıysam; eğer yanılmıyorsam, kız kapıya birinin yaklaştığını duyar duymaz, yere yatacak ve 'kurban rolü'nü oynayacaktı. Orda, son ipucunu, yani anahtarı bulan kişinin kendisini görmesini bekleyecekti... İşte bu yüzden kız kapıyı sadece 'Cinayet Oyunu'nu hazırlayanlara açabilirdi. Yani bu şatoda oturanlara. Size, Lady Stubbs'a, Miss Brewis'e, Bayan Oliver'e ve belki de Mösyö Poirot'ya. Onunla bu sabah tanışmış sanırım... Şimdi, Sir George, geriye başka kim kalıyor?"

Adam bir an düşündü. "Leggeler tabi. Alec ve Sally Legge... Onlar da başından beri bu oyunla ilgileniyorlardı. Sonra Michael Weyman var. Mimar o. Burda kalıyor. Bahçeye b ir tenis pavyonu yapacak... Başka? Warburtonlar. A... Bir de Bayan Folliat."

"Hepsi bu kadar mı? Başka kimse yok mu?"

"Hepsi bu kadar."

"Görüyorsunuz ya? Aday listesi o kadar kalabalık değil."

Sir George kıpkırmızı kesildi. "Saçmalıyorsunuz! İyice saçmalıyorsunuz! Yani sizce... iyi ama siz ne demek istiyorsunuz?"

Müfettiş Bland, "Daha bilmediğimiz bir sürü şey var demek istiyorum," diye başını salladı. "Örneğin -Marlene herhangi bir nedenden dolayı kayıkhaneden çıkmış olabilir. Belki de onu başka yerde boğmuş, sonra da cesedi getirip yere yatırmışlardır... Ama böyle de olsa, bu işi yapanın Cinayet Oyunu'nun bütün ayrıntılarını iyice bilmesi gerekti. Dönüp dolaşıp hep bu noktaya geliyoruz." Biraz değişik bir sesle ekledi. "Emin olun, Sir George, Lady Stubbs'u bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bu arada Bay ve Bayan Alec Legge'le konuşmak istiyorum. Bir de Michael Weyman'la."

"Amanda."

Miss Brewis içini çekti. "Elimden geleni yapmaya çalışacağım, müfettiş bey. Herhalde Bayan Legge hâlâ çadırda fala bakıyor. Saat on yedi. Giriş parası yarıya indirildiği için bir sürü insan geldi. Onun için herkes meşgul. Herhalde Bayan Legge'ı veya Bay Weyman'ı bulabilirim. Önce hangisiyle görüşmek istersiniz?"

Müfettiş Bland omzunu silkti. "Hangisi o lursa."

Miss Brewis başını sallayarak odadan çıktı. George da onun peşinden gitti. Adam şikâyet eder gibi sesini yükseltmişti. Buraya bak, Amanda. Senin muhakkak..."

Müfettiş Bland, adamın becerikli Miss Brewis'e çok güvendiğini anladı. Halbuki o ara evin beyinin küçük bir çocuktan farkı yoktu. Müfettiş çağırttığı adamları beklerken, Helnimouth'daki Polis karakoluna telefon ederek, Esperance adlı yat hakkında birtakım talimatlar verdi. Sonra Hoskins'e, "Herhalde işin farkındasın," dedi. Tabi Hoskins'in hiçbir şeyin farkında olmayacağını biliyordu. O da başka. "O kadının saklanabileceği mükemmel bir yer var, De Sousa'nın yatı."

"Bunu nerden çıkardınız, efendim?"

"Kadının kapılardan birinden çıktığını gören olmamı§ - Üstelik kırda veya ormanda dolaşacak kılıkta da değilmiş. Fakat - onun De Sousa'ya randevu vermiş ve adamla kayıkhanede buluşmuş olması da bir ihtimal. Adam, Lady Stubbs'u yata götürmüş, sonra da kendisi panayıra dönmüştür."

"Bunu neden yapsın?"

Müfettiş homurdandı. "Ne bileyim? Zaten böyle bir şey yaptığını da pek sanmıyorum. Fakat bu da bir olasılık. Eğer Lady EsPerance'deyse, onun kimseye görünmeden karaya çıkmasına engel olacağım."

Hoskins o bölgenin lehçesiyle konuşmaya başladı. "Neden kadın adamdan nefret ediyordu?..."

"Bizim şeyhin kerameti..." Müfettiş bir vecize yumurtlamış gibi gururla konuşmaya başladı. "Kadınlar çok yalan söyler. Bunu hiçbir zaman unutma, Hoskins."

Kapı açılarak içeriye uzun boylu, dalgın halli genç bir adam girdiği için konuşmalara devam edemediler. Yeni gelenin üstünde şık gri bir flanel takım vardı ama gömleğinin yakası buruşmuş, saçları da iyice karışmıştı.

Müfettiş başını kaldırdı. "Siz Bay Alec Legge misiniz?"

Genç adam, "Hayır," diye cevap verdi. "Ben Michael Weyman’ım. Sanırım beni çağırtmışsınız."

Müfettiş Bland, "Evet, efendim," dedi. "Oturmaz mısınız?" Masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

Michael Weyman başını salladı. "Oturmaktan pek hoşlanmam. Odada dolaşmayı tercih ederim. Siz neden buraya geldiniz? Polisin şatoda ne işi var? Ne oldu?"

Müfettiş Bland, ona hayretle baktı. "Sir George size meseleyi haber vermedi mi?"

"Bana kimse sizin tabirinizle meseleyi haber vermedi. Sir George’la da birbirimize yapışık değiliz. Ne oldu?"

"Siz de şatoda kalıyorsunuz, değil mi?"

"Tabi şatoda kalıyorum. Bunun sizinle ne ilgisi var?"

"Şu ilgisi var, efendim. Ben, şatoda oturanların felaketi öğrendiklerini sanıyordum."

"Felaket mi? Hangi felaket?"

"Katilin kurbanı rolünü oynayan kız, öldürüldü."

"Ne." Michael Weyman’ın şaşkınlığı bir hayli gürültülüydü. "Gerçekten mi öldürüldü? Bu bir oyun değil ya?"

"Oyundan ne kast ettiğinizi anlayamadım, kız, öldü."

"Onu nasıl öldürmüşler?"

"Kordonla boğmuşlar."

Michael Weyman bir ıslık çaldı. "Tıpkı senaryoda olduğu gibi ha?... Vay, vay, vay... Doğrusu insanın aklına bazı şeyler geliyor." Pencereye doğru giderken, birdenbire döndü. "Demek hepimizden de şüphe ediliyor? Yoksa bu işi civardaki gençlerden biri mi yaptı?"

Müfettiş cevap verdi. "Bu işi, bu civarın gençlerinden birinin yaptığını sanmıyorum."

"Ben de öyle." Michael Weyman içini çekti. "Buraya bakın, müfettiş bey. Arkadaşlarımın çoğu deli olduğumu söylerler ama, benimki bu türden bir delilik değil. Dağda, bayırda dolaşıp iyice gelişmemiş, yüzü sivilceli kızları boğmuyorum."

"Buraya Sir George için bir tenis pavyonu inşa etmeye gelmişsiniz sanırım,"

Michael güldü. "Evet. Masumca bir iş bu. Yani cinayet bakımından demek istiyorum. Mimarlık açısından pek de emin değilim. Herhalde bitmiş eseri görenler, bir cinayet işlediğimi ve zevk denilen şeyi katlettiğimi düşünecekler. Fakat herhalde bu sizi ilgilendirmiyor, müfettiş bey. Sizi ilgilendiren nedir?"

"Hımm. Ben, bugün öğleden sonra on altı on beş ile on yedi arası nerde olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Saati nasıl tahmin ettiniz? Bunu adli tabip mi söyledi?"

"Pek de değil, efendim. Bir şahit kızı on altı on beşte görmüş. Zavallı o zaman sağmış tabi."

"Kim bu şahit? Yoksa bunu sormamam mı gerek?"

"Miss Brewis. Lady Stubbs, ona kremalı pastayla meyve suyu götürmesini söylemiş."

"Bunu bizim Hattie mi söylemiş? İşte buna kesinlikle inanmam."

"Neden inanmıyorsunuz, Bay Weyman?"

"Bu Hattie’nin yapamayacağı bir şey. O böyle bir şeyi akıl bile etmez. Veya etse bile kendini zahmete sokmaz. Sevgili Lady Stubbs, sadece kendini düşünür."

"Hâlâ soruma cevap vermenizi bekliyorum, Bay Weyman."

"Saat on altı on beş ile on yedi arasında nerdeydim? Öyle mi? Doğrusu buna hemen cevap veremeyeceğim. Zira etrafta dolaşıyordum. Bilmem ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Nerde dolaşıyordunuz, Bay Weyman?"

"Surda, burda. Bir ara çim sahada dolaşıp yerlilerin eğlencelerini seyrettim. O nazlı film yıldızıyla konuştum. Bütün bunlardan sıkılınca da tenis kortuna giderek, pavyonu düşünmeye başladım. Bir ara kendi kendime 'Cinayet Oyunu'nda ilk ipucu olan fotoğrafın tenis ağıyla bağlantısını ne zaman anlayacaklar bakalım,' da dedim."

"Bari anladılar mı?"

"Evet, biri oraya geldi sanırım. Ama o ara etrafıma dikkat edecek değildim. Aklıma pavyon için fevkalade bir fikir gelmişti. Her iki dünyaya da uyacak gibiydi bu. Sir George'un âlemine ve kendi dünyama."

"Sonra?"

"Sonra mı? Ağır ağır dolaşa dolaşa geri döndüm. Rıhtıma inerek, ihtiyar Merdell'la konuştum. Nihayet içeri girdim. Doğrusu saat söylemeyeceğim. Demin de dediğim gibi dolaşıp durdum. İşte o kadar."

Müfettiş kısaca, "Bay Weyman," diye cevap verdi. "Herhalde bu sözlerinizi onaylayacak biri bulunur."

"Merdell, size kendisiyle rıhtımda konuştuğumu söyleyecektir. Fakat o zaman söylediğiniz saatten daha geçti sanırım. Rıhtıma indiğim zaman herhalde saat on yediyi geçiyordu. Ne yazık, değil mi, müfettiş bey?"

"Herhalde istediğimizi öğreneceğiz, Bay Weyman." Bland tatlı tatlı konuşmuş tu ama sesinde buz gibi bir ifade vardı. Bu genç mimarın gözünden kaçmadı tabi.

Bir koltuğun kenarına ilişti. "O kızı kim öldürmek isterdi?"

"Bu hususta hiçbir fikriniz yok mu, Bay Weyman?"

"Bana kalırsa onu yaratıcı yazarımız... O meşhur 'Mor teh like' öldürdü. Onun mor elbiselerini gördünüz mü? Tam bir imparatora yakışacak gibi bir şey bu. Bence, kadın birdenbire oynattı ve Cinayet Oyunu'nu daha heyecanlı bir hale sokmak için kızı öldürdü. Ne dersiniz?"

"Bu ciddi bir olasılık mı, Bay Weyman?"

"Aklıma gelen tek olasılık..."

"Size bir şey daha sormak istiyorum, Bay Weyman. Akşamüzeri Lady Stubbs'u gördünüz mü?"

"Tabi gördüm. Onu görmemek mümkün müydü? Mübarek Jacques Fath veya Christian Dior'un mankeniymiş gibi giyinmişti."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"En son? Biliyorum... Çim sahada poz veriyordu. Saat on beş otuzdu sanırım. Veya on beş kırk beşti."

"Onu daha sonra görmediniz mi?"

"Hayır. Neden?"

"Bunu merak ettim. Zira saat on altıdan sonra kendisini gören olmamış. Lad y Stubbs... ortadan kayboldu, Bay Weyman."

"Bizim Hattie mi kayboldu?"

"Bu sizi şaşırttı mı?"

"Evet, biraz... Acaba kadının amacı nedir?"

"Lady Stubbs'u iyi tanır mısınız, Bay Weyman."

"Onunla dört, beş gün önce buraya geldiğim zaman tanıştım."

"Lady hakkındaki fikriniz nedir?"

Michael Weyman alaycı bir ifadeyle mırıldandı. "Gayet egoist bir yaratık. Çıkarlarını gözetmesini iyi biliyor. Çok güzel... Bundan da yararlanıyor tabi."

"Fakat kafaca fazla gelişmemiş. Öyle, değil mi?"

Mimar, "Bu kast ettiğiniz şeye bağlı," diye cevap verdi. "Lady Stubbs entelektüel bir insan değil tabi. Fakat onun aptal olduğunu sanıyorsanız, yanılıyorsunuz." Genç adamın sesi acılaşmıştı.

"Bence o çok zeki. Ondan daha zeki bir kadın olamaz."

Müfettiş kaşlarını kaldırdı. "Herkes bu fikirde değil."

"Hattie nedense aptal bir kadın rolü oynamaktan hoşlanıyor. Doğrusu bunun sebebini bilmiyorum. Fakat demin de dediğim gibi o çok zeki."

Müfettiş bir süre onu süzdü. "Söz ettiğiniz kırk beş dakikalık süre boyunca nerde olduğunuzu ve saatleri kesin olarak söylemeniz gerçekten imkânsız mı?"

"Maalesef." Weyman kesik kesik konuşuyordu. "Korkarım imkânsız. Hafızam zayıftır. Saatlerini kesinlikle hatırlamam." Ekledi. "Benimle işiniz bitti mi?" Müfettiş başını s allar sallamaz, çabucak odadan çıktı.

Bland kendi kendine konuşur gibi, "Lady Stubbs'la arasında ne vardı acaba?" diye mırıldandı. "Bunu öğrenmek isterdim. Ya kadına sulandı ve azar işitti veya Lady Stubbs'la bir maceraya atılmışlardı, sonra darıldılar..." Hoskins'e baktı. "Bu civardakiler Sir George'la Lady Stubbs hakkında ne düşünüyorlar?"

Hoskins hemen cevap verdi. "Kadın aptalın biri."

"Senin böyle düşündüğünü biliyorum. Herkeste bu fikirde mi?"

"Öyle sanırım."

"Ya Sir George? Sevilen bir adam mı o?"

"Evet. Oldukça. İyi bir sportmen. Çiftlikten de biraz anlıyor. Tabi bu konuda ihtiyar kadının çok yardımı oldu."

"Hangi ihtiyar kadının?"

"Bayan Folliat'ın. O eskiden garajken şimdi küçük bir villa haline sokulmuş olan evde oturuyor."

"Ha, sahi. Zaten şato eskiden Folliatlarındı, değil mi?"

"Evet. Civardakiler Sir George'la Lady Stubbs'a sırf ihtiyar kadının yüzünden o kadar yakınlık gösterdiler. Bayan Folliat karıkocayı bütün kibar ailelerle tanıştırdı."

"Herhalde bu iş için ona para verdiler."

"Hayır, hayır! Folliat para alır mı hiç?" Hoskins'in sesinden bu söze alındığı belliydi. "Bayan Folliat, Lady Stubbs'u evlenmeden önce tanıyormuş sanırım. Sir George'un burayı almasını da o istemiş zaten."

Müfettiş başını salladı. "Bayan, Folliat'la bir konuşayım."

"O çok zeki bir kadındır. Eğer burda bir şeyler oluyorsa, bunu muhakkak bilir."

Bland, "Onunla konuşmalı," dedi. "Kendisi şimdi nerde acaba?"

BÖLÜM 11

I

Bayan Folliat o sırada büyük misafir odasında, Hercule Poirot'yla konuşuyordu. Belçikalı içeriye girdiği zaman kadın, köşedeki koltukta oturuyordu. Başını arkaya dayamıştı. Poirot yanma gelince fena halde irkildi. Sonra da tekrar arkasına yaslanarak, derin bir nefes aldı. "Ah, siz miydiniz Bay Poirot?"

"Özür dilerim, madam. Sizi rahatsız ettim."

"Hayır, hayır. Rahatsız etmediniz. Burda biraz dinleniyorum. Artık eskisi kadar genç değilim. O olay da beni çok sarstı."

Poirot güldü. "Anlıyorum... Emin olun, anlıyorum."

Bir mendili küçük eliyle sıkıca tutmakta olan Bayan Folliat tavana bakıyordu. Üzüntüden iyice boğuklaşan bir sesle. "O konuyu düşünmeye bile tahammül edemiyorum," diye fısıldadı. "O zavallı, o zavallı... zavallı kız."

Poirot, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Bayan Folliat mırıldandı. "Ne kadar da gençti. Hayatın başındaydı daha... Ah, bu olayı düşünmek bile istemiyorum."

Poirot merakla onu süzdü. Kadın birkaç saat içerisinde belki on yaş yaşlanmıştı. Öğleden sonra, misafirlerini karşılayan o kibar ev sahibesi gitmiş, yerine başkası gelmişti sanki. Yüzündeki çizgiler iyice derinleşmişti. Bayağı süzülmüş olan yüzünde yorgun bir ifade vardı. "Dün bana dünyanın çok kötü bir yer olduğunu söylemiştiniz, madam."

"Öyle mi söylemiştim?" Bayan Folliat şaşırmış gibiydi. "Doğru... Ah, evet... Bunun ne kadar doğru olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyorum." Alçak sesle ekledi. "Fakat böyle bir olay olacağını hiç sanmıyordum."

Poirot, kadını yine usulca süzdü. "Peki ne olacağım sanıyordunuz? Bir olay çıkacağından emin miydiniz?"

"Hayır, hayır. Ben bunu kastetmemiştim."

Poirot, "Fakat," diye ısrar etti. "Bir şey olmasını bekliyordunuz. Üstelik sıradan bir olay da değildi bu."

"Beni yanlış anladınız. Mösyö Poirot. Ben sadece 'Panayırda böyle bir şey olacağı kimsenin aklına gelmezdi," demek istedim."

"Lady Stubbs da bu sabah kötülükten söz etti."

"Hattie mi? Rica ederim. Bana ondan söz etmeyin. Ondan bana söz etmeyin. Hattie'yi düşünmek istemiyorum." Bir, iki dakika sessiz sedasız oturdu. Sonra da usulca sordu. "Hattie... kötülük hakkında ne söyledi?"

"Kuzeninden bahsediyordu. Etienne de Sousa'dan. Onun çok kötü, çok fena bir adam olduğunu söyledi. 'Ondan korkuyorum,' dedi." Dikkatle Bayan Folliat'a bakıyordu.

Fakat kadın sadece şaşkın şaşkın başını salladı. "Etienne de Sousa mı? O da kim?"

"A, tabi. Siz kahvaltıda yoktunuz. Bunu unuttum, Bayan Folliat. Lady Stubbs'a on beş yaşından beri görmediği kuzeninden bir mektup gelmişti. Adam bunda, bugün akşamüzeri kendisini ziyaret edeceğini bildiriyordu."

"Peki, adam geldi mi?"

"Evet. On altı otuzda."

"A, rıhtımdan yukarı çıkan o esmer ve yakışıklı genç adamı mı kast ediyorsunuz? O ara onun kim olduğunu merak ettim."

"Evet, madam. Etienne de Sousa oydu işte."

Bayan Folliat heyecanla, "Ben sizin yerinizde olsaydım," diye bağırdı. "Hattie'nin söylediklerine aldırmazdım." Poirot'nun kendisine hayretle baktığını görünce, kızardı. "O çocuk gibidir. Yani... çocukların kullandığı kelimeleri tekrarlar. İyi... Kötü... İkisinin arası yoktur bunun... Onun Etienne de Sousa hakkında sözlerine aldırmayın."

Poirot düşündü. Sonra da ağır ağır, "Lady Stubbs'u çok iyi tanırsınız değil mi?" dedi.

"Evet. Çok iyi tanırım. Herhalde kocası bile Hattie'yi benim kadar tanımaz. Neden sordunuz?"

"O nasıl bir kadın, madam?"

"Ne garip bir soru bu, Mösyö Poirot?"

"Lady Stubbs'un ortadan kaybolduğunu herhalde biliyorsunuz, madam?"

Cevabı yine Poirot'yu şaşırttı. Kadın ne üzülmüş, ne de şaşırmıştı. "Demek kaçtı. Anlıyorum."

"Sizce bu pek normal bir şey mi?"

"Normal? Ah, bilmiyorum. İnsan Hattie'nin ne yapacağını tahmin edemez."

"Lady Stubbs vicdan azabı çektiği için mi kaçtı?"

"Ne demek istiyorsunuz, Mösyö Poirot?"

"Bugün akşamüzeri, kuzeni ondan söz etti. Laf arasında Hat-tie'nin geri zekâlı olduğunu söyledi. Kafaca gelişmemiş kimselerin bazen ne yaptıklarını bilmediklerini herhalde duydunuz?"

"Anlatmaya çalıştığınız nedir, Mösyö Poirot?"

"Bazı kimseler -sizin de dediğiniz gibi- çocuktan farksızdır. Hiddetlenince kendilerini kaybederler. Hatta cinayet bile işleyebilirler."

Bayan Folliat ani bir hiddetle ona döndü. "Hattie hiçbir zaman öyle bir kız değildi. Böyle şeyler söylemenize izin veremem. Belki o biraz geri zekâlıydı ama yine de nazik ve müşfikti. Hattie kimseyi öldürmezdi!" Öfkeyle Poirot'yu süzdü. Derin derin soluyordu.

Poirot düşündü. "Acayip... Çok acayip..."

O sırada Hoskins içeri girerek, bu sahneyi bozdu. Özür dilermiş gibi, "Sizi arıyordum, madam," diye mırıldandı.

"İyi akşamlar, Hoskins," Bayan Folliat yine kendisini toplamıştı. Şimdi o Nasse Şatosu’nun kibar sahibesiydi. "Evet? Ne var?"

"Müfettiş bey saygılarını sunuyor. Kendisiyle bir, iki kelime konuşursanız, çok memnun olacak."

Hoskins de, Hercule Poirot gibi kadının fazla sarsılmış olduğunu fark etmişti. Onun için telaşla ekledi. "Tabi rahatsız değilseniz..."

"Neden rahatsız olayım?" Bayan Folliat ayağa kalkarak, Hoskins’in peşinden dışarı çıktı. Nezaketle ayağa fırlamış olan Poirot tekrar yerine oturdu. Şaşkın şaşkın kaşlarını çatarak, tavana baktı.

Bayan Folliat içeri girince, Müfettiş Bland ayağa kalktı. Hoskins, kadının oturması için sandalyeyi geri çekti. Bland, "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Folliat," diye söze başladı. "Fakat sanırım civardakilerin hepsini tanıyorsunuz. Belki bize yardım edebilirsiniz."

Bayan Folliat hafifçe gülümsedi. "Burda komşuları benden daha iyi tanıyan yok sanırım. Öğrenmek istediğiniz nedir, müfettiş bey?"

"Tucker’ları tanıyorsunuz, değil mi? Kızı ve ailesini."

"Tabi. Onlar buranın en eski kiracılarındandır. Bayan Tucker kalabalık bir ailenin en küçüğüydü. En büyük ağabeysi burda bahçıvan başıydı. Kız, bir rençber olan Alfred Tucker'la evlendi. Biraz aptalca, fakat çok iyi bir adamdır o. Bayan Tucker ise bir hayli titiz ve çaçarondur. Mükemmel bir ev kadınıdır. Çok temizdir. Fakat zavallı Alfred Tucker'ın çamurlu ayakkabılarıyla içeri girmesine izin vermez. Adam mutfakta oturur. O böyle bir kadındır işte. Çocuklarını da çok azarlar. Zaten çoğu işe girip evlendi. Evde o zavallı Marlene'le ondan daha küçük olan üç çocuk kalmıştı... Bir kız ve iki oğlan... Onlar henüz okula gidiyorlar."

"Madem aileyi bu kadar iyi tanıyorsunuz, Bayan Folliat, sizce Marlene'in öldürülmesi için bir sebep var mıydı?"

"Yoktu. Kesinlikle yoktu. Bu inanılmayacak bir şey müfettiş bey. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Marlene'in öyle sevgilisi filan yoktu. Daha doğrusu öyle bir mesele olduğunu sanmıyorum. Böyle bir şey duymadım."

"Peki, bu Cinayet Oyunu'na katılanlar? Bana onlar hakkında bilgi verebilir misiniz?"

"Hımm... Bayan Oliver'ı daha önce hiç görmemiştim. O, cinayet roman, yazanlar hakkındaki fikirlerime hiç uymuyor. Zavallıcık olanlara çok üzüldü tabi."

"Ya diğer yardımcılar? Yüzbaşı Warburton mesela?"

Bayan Folliat sakin sakin cevap verdi. "Onun Marlene Tucker' ı öldürmesi için hiçbir sebep yok. Bilmem sorduğunuz bu muydu?... Doğrusu ondan hoşlanmıyorum. Bence Warburton biraz sinsice bir adam. Tabi insanın Masterton'lara sekreter olabilmesi için bir hayli zeki olması gerek. Warburton gerçekten çok enerjik. Bu panayırı hazırlamak için de bir hayli çalıştı. Zaten o kızı öldüremezdi. Zira akşamüzeri bütün vaktini çim sahada geçirdi."

Müfettiş başını salladı. "Peki, ya Leggeler? Onlar hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bence onlar hoş bir çift. Genç adam biraz içine kapanık. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Kadın ise Carstairs ailesinden akrabalarını yakından tanırım. Mili Villası'nı iki ay için tuttular. Burdaki tatillerinden memnun kaldıklarını umarım. Doğrusu onlara çok ısındık."

"Anladığıma göre Bayan Legge çok çekici bir kadınmış."

"A, evet. Çok hoş ve çekici."

"Ne dersiniz, acaba Sir George kendisini beğeniyor mu?"

Bayan Folliat şaşırmıştı. "Ne münasebet! Böyle bir şey olmadığından eminim. Sir George kendisini işine vermiş bir adamdır. Karısına da çok düşkündür. Çapkınlıkla da ilgilenmez."

Bayan Folliat kesin bir ifadeyle başını salladı. "Hayır. İmkânsız bu."

Müfettiş ısrar etti. "Sir George'la karısı geçinemiyorlar mıydı acaba?"

Bayan Folliat, "Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Olsaydı bile herhalde bunu bana söylemezlerdi."

"Yani sizce Lady Stubbs, kocasıyla kavga ettiği için çıkıp gitmedi mi?"

"Tabi..." Bayan Folliat neşeyle ekledi. "Deli kız! Anladığıma göre Hattie kuzeniyle karşılaşmayı istememiş. Çocukça bir korku bu tabi. E, tıpkı bir çocuk gibi kaçmış."

"Demek böyle düşünüyorsunuz? Sizce ortada bir sebep yok."

"Yok ya... Herhalde Hattie çok geçmeden çıkagelir... Utana sıkıla tabi." İlgisiz bir tavırla sordu. "Sahi Hattie'nin kuzenine ne oldu? O hâlâ şatoda mı?"

"Tekrar yatına dönmüş sanırım."

"Yat Helmmouth'da, değil mi?"

"Evet, Helmmouth'da."

Bayan Folliat mırıldandı. "Anlıyorum... Çok yazık, Hattie böyle çocuk gibi hareket etmemeliydi. Fakat, De Sousa daha birkaç gün burda kalacaksa, Hattie'ye doğru dürüst davranması gerektiğini söyleriz."

Müfettiş, kadın sana soru soruyor, diye düşündü. Bunun farkında olmasına rağmen cevap da vermedi. Usulca, "Herhalde," dedi. "Bütün bunların cinayetle bir ilgisi olmadığını düşünüyorsunuz. Fakat herhalde şüpheliler listesinin bir hayli kalabalık olduğunun farkındasınız. Şimdi gelelim Miss Brewis'e. Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Hımm. Fakat bir sekreter o. Sekreterden de ileri. Burda kâhyalık bile yapıyor. Doğrusu o olmasaydı, işin içinden nasıl çıkarlardı bilmem."

"Sir George evlenmeden önce de onun sekreteri miydi?"

"Sanırım. Ama pek emin değilim. Miss Brewis'i buraya geldikten sonra tanıdım."

"O, Lady Stubbs'dan pek hoşlanmıyor, değil mi?"

Bayan Folliat, "Evet," diye cevap verdi. "Korkarım hoşlanmıyor. Galiba iyi sekreterlerin hiçbiri patronlarının karısını sevmiyorlar. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Belki de doğal bir şey bu."

"Miss Brewis'e, kayıkhanedeki kıza pasta ve meyve suyu götürmesini siz mi söylediniz? Yoksa Lady Stubbs mı?"

Bayan Folliat biraz şaşırmıştı. "Miss Brewis'in bir tabağa pasta filan koyduğunu, bunları Marlene'e götüreceğinden söz ettiğini

hatırlıyorum. Fakat birinin bunu yapmasını istediğinden veya ona böyle bir şey söylediğinden haberim yoktu. Bunu Miss Brewis'e tavsiye eden ben değilim."

"Anlıyorum. Saat on altıdan itibaren çay çadırında olduğunuzu söylemiştiniz. Sanırım Bayan Legge de o sırada o çadırda çay içiyormuş."

"Bayan Legge mi? Hayır. Sanmıyorum. Daha doğrusu onu orda gördüğümü hatırlamıyoru m. Hatta Bayan Legge'nin çadırda olmadığından da eminim. Torquay'dan gelen otobüsten bir sürü insan inmişti. Çadırda etrafıma bakınarak, 'Bunlar yazlığa gelenler,' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Herhalde Bayan Legge çay içmeye daha sonra geldi."

Müfettiş elini salladı. "Neyse. Bu mühim değil." Sakin sakin ekledi. "Sanırım soracaklarımın hepsi bu kadar. Teşekkür ederim, Bayan Folliat. Çok naziksiniz... Lady Stubbs'un kısa bir süre sonra döneceğini umarım."

Bayan Folliat gülümsedi. "Ben de öyle. Yavruca k çok düşüncesizlik etti. Hepimizi de endişelendirdi tabi." Hızlı hızlı konuşuyordu. Fakat sesindeki neşe pek de gerçeğe benzemiyordu. "Hat-tie'nin başına bir şey gelmediğinden eminim. Evet. Eminim."

Kapı açılarak, içeriye kırmızı saçlı, çilli, genç ve güzel bir kadın girdi. "Galiba beni istemişsiniz?"

Bayan Folliat, Bland'a baktı. "İşte Bayan Legge, müfettiş bey... Sally şekerim, o korkunç olayı duydun mu?"

"Ah, evet. Ne feci, değil mi?" Bayan Folliat odadan çıkarken Bayan Legge de yorgun bir tavırla içini çekerek koltuğa çöktü. "Bütün bu olanlara çok üzüldüm. Fakat korkarım size hiçbir konuda yardım edemeyeceğim. Bugün öğleden sonra durmadan fala baktım. Onun için bir şey de görmedim."

"Biliyorum, Bayan Legge. Fakat formalite icabı herkese aynı soruları sormam gerek. Örneğin bugün on altı on beş ile on yedi, arası nerdeydiniz?"

"Hımm... On altıda gidip çay içtim."

"Çay çadırında mı?"

"Evet."

"Herhalde orası çok kalabalıktı."

"Hem de nasıl."

"Orda tanıdığınız kimseleri gördünüz mü?"

"Birkaç ihtiyara rastladım. Ama ahbaplık edebileceğim kimse yoktu. Zaten çay diye deli oluyordum. Dediğim gibi saat on altıda oldu bu. On altı otuzda tekrar fal çadırına girerek işime devam ettim. Kim bilir sonunda kadınlara neler söyledim. Milyoner kocalar. Hollywood'da film yıldızlığı. Daha neler neler... ‘Deniz yolculuğu’ ve ‘kıskanç, esmer kadınlar’ gözüme pek önemsiz gözüktü."

"Peki, sizin çıktığınız yarım saat zarfında ne oldu? Yani fala bakmak isteselerdi ne yapacaktınız?"

"A... Çadırın kapısına bir levha asmıştım. Bunun üstünde ‘On altı otuzda döneceğim’ yazılıydı."

Müfettiş not aldı. "Lady Stubbs’u en son ne zaman gördünüz?"

"Hattie’yi mi? Doğrusu biliyorum. Çaya gitmek için fal çadırından çıktığım zaman o da civardaydı. Fakat kendisiyle konuşmadım. Hattie’yi daha sonra gördüğümü hatırlamıyorum. Biraz önce bana onun kaybolduğunu söylemişlerdi. Doğru mu bu?"

"Evet, doğru."

Sally Legge neşeyle, "Ah," diye cevap verdi. "Kaçığın biri o. Herhalde burda cinayet işlendiği için fena halde korktu."

"Hım... Teşekkür ederim, Bayan Legge."

Genç kadın hemen ayağa fırladı. Eşikte belirmiş olan Hercule Poirot'nun yanından geçerek dışarı çıktı.

Müfettiş gözlerini tavana dikerek konuşmaya başladı. "Bayan Legge on altı ile on altı otuz arası çay çadırında olduğunu söyledi. Bayan Folliat on altıda çay çadırındakilere yardıma başladığını, fakat Bayan Legge'nin orda olmadığını anlattı." Bir an durdu. Sonra devam etti. "Miss Brewis,

Lady Stubbs'un kendisinden Marlene Tucker'a pasta vey a meyve götürmesini istediğini iddia etti. Michael Weyman ise Lady Stubbs'un böyle bir şey yapmayacağını bu hareketin kadının karakterine uymayacağını söyledi."

Poirot mırıldandı. "Ah... Birbirine zıt sözler. Her soruşturmada böyle şeylerle karşılaşılır."

Müfettiş içini çekti. "Bunların halledilmesi de şarttır. Ne sıkıcı iş. Bazen bu sözler işe yarar ama genellikle sadece insanın aklını karıştırır. Herneyse... Bir hayli uğraşıp gereksiz şeyleri bir tarafa ayırmamız gerektiği anlaşılıyor."

"Şimdi ne düşünüyorsunuz, mon cher? Son tahminler nedir?"

Müfettiş ciddi bir tavırla, "Sanırım Marlene Tucker görmemesi gereken bir şeyi fark etti," diye cevap verdi. "İşte bu yüzden onu ortadan kaldırmaya karar verdiler."

Poirot, "İtiraz edecek değilim," dedi. "Şimdi soru şu: Marlene ne gördü?"

Müfettiş ellerini açtı. "Belki bir cinayete şahit oldu... Belki de cinayeti işleyen kişiyi gördü."

Poirot güldü. "Cinayet mi? Öldürülen kim?"

"Siz ne dersiniz, Poirot? Lady Stubbs öldü mü? Yaşıyor mu?"

Belçikalı cevap vermeden önce düşündü. "Bana kalırsa mon ami, Lady Stubbs öldü. Buna neden inandığımı da söyleyeyim. Dostum, Bayan Folliat, Hattie'nin öldüğüne inanıyor. Evet, ne iddiada bulunursa bulunsun, ne tahmin yürütürse yürütsün, Lady Stubbs'un öldüğünd en emin." Poirot bir an durdu. Sonra ekledi. "Bayan Folliat bizim bilmediğimiz çok şeyin farkında."

BÖLÜM 12

Hercule Poirot ertesi sabah kahvaltıya indiği zaman masasının bir hayli tenhalaşmış olduğunu gördü. Bir gün önceki olayın hâlâ tesirinden kurtulamamış olan Bayan Oliver yatağında kahvaltı ediyordu. Michael Weyman bir fincan kahve içerek erkenden dışarı çıkmıştı. Sofrada Sir George'la sadık Miss Brewis'den başka kimse yoktu. Sir George'un bir hayli endişeli olduğu hiçbir şey yiyememesinden belliydi. Önündeki tabakta duran reçel ve yağa hemen hemen elini bile sürmemişti. Miss Brewis'in açtıktan sonra yanına koymuş olduğu zarflan ileri doğru itmişti. Ne yaptığım bilmeyen bir adam tavrıyla kahve içmekteydi.

Kısaca, "Günaydın, Mösyö Poirot," dedikten sonra yine derin derin düşünmeye başladı. Arada sırada kendi kendine mırıldanıyordu. "İnanılacak gibi değil! Nerde bu kadın?"

Miss Brewis, ona döndü. "Resmi soruşturma perşembe günü Enstitü'de yapılacak. Telefonla haber verdiler."

Sir George, sekreterinin ne dediğini anlamamış gibi ona baktı. "Resmi soruşturma mı? Ha... Evet..." İyice sersemlemiş gibiydi. Hiçbir şeyin onu ilgilendirmediği anlaşılıyordu. Kahvesinden bir, iki yudum aldıktan sonra içini çekti. "Kadınlar anlaşılmaz yaratıklar. Hattie ne yaptığını sanıyor."

Miss Brewis dudaklarını büzdü. Poirot, kadının sinirlerinin iyice gerilmiş olduğunu sezdi. "Hopkins, bu sabah gelip sizi görecek. Sizinle çiftlikteki süt sağma yerlerine elektrik verilmesi hakkında konuşmak istiyor. Saat on ikid e ise..."

Sir George, onun sözünü kesti. "Kimseyi görecek halde değilim. Onlara başka zaman gelmelerini söyle. Karısı için endişelene endişelene çıldırma noktasına gelen bir adam, işle nasıl meşgul olur."

"Madem öyle istiyorsunuz, Sir George." Miss Brewis, "Siz bilirsiniz hakim bey," diyen bir avukattan farksızdı. Kadının bu durumdan hoşlanmadığı o kadar belliydi ki.

Sir George devam etti: "İnsan bir kadının ne düşüneceğini, ne çılgınlıklar yapacağını kesinlikle önceden kestiremiyor. Siz de bu fikirde değil misiniz?" Bu son soruyu Poirot'ya sormuştu.

"Les Femmes?" Poirot Fransızlara yakışacak bir heyecanla ellerini ve kaşlarını kaldırdı. "Onları anlamak imkânsızdır." Miss Brewis hiddetle burnunu çekti.

Sir George, "Hattie'nin keyfi yerindeydi," dedi. "Yeni yüzüğü pek hoşuna gitmişti. İyice giyinip süslenmişti, panayırda eğlenmeye hazırlanıyordu... Her zamanki gibiydi... Tartışmış veya kavga etmiş olsaydı, bu kadar şaşırmazdım. Sen tek kelime söylemeden çık git."

Miss Brewis, "Sir George, o mektuplar..." diye başladı.

Sir George, "Tanrı belasını versin o mektupların!" diye kükreyerek, fincanını yana itti. Zarflan alarak, sekreterine doğru fırlattı. Neredeyse bunları kadının kafasına atacaktı. "Bunlara istediğin cevabı ver. Böyle şeylerle uğraşacak halim yok." Sonra kendi kendine konuşurmuş gibi ekledi. "Benim yapabileceğim bir şey de yok...

O polisin işinin ehli olup olmadığını da bilmiyorum. Gayet sakin bir adam."

Miss Brewis, "Sanırım," diye cevap verdi. "Polisler bu işlerden gerçekten anlıyorlar. Kayıp insanları bulmak için de ellerinde türlü imkânlar var."

Sir George başını salladı. "Bazen evden kaçıp bir saman yığınının arkasına saklanan bir çocuğu bile neden sonra buluyorlar."

"Lady Stubbs'un bir saman yığınının arkasına saklanacağını sanmıyorum, Sir George."

Bedbaht koca, "Ah... Bir şeyler yapabilseydim," diye içini çekti. "En iyisi gazetelere ilan vermek. Amanda, şunu yazıver." Bir an düşünceli düşünceli durdu. " 'Hattie, lütfen eve dön! Senin için çok üzülüyorum, George.' Bu ilanı bütün gazetelere ver, Amanda."

Miss Brewis kindar bir tavırla cevap verdi. "Lady Stubbs gazeteleri pek okumaz, Sir George son haberler ve dünyada olup bitenler onu hiç ilgilendirmez." Sinsi sinsi, "Tabi, bu ilam bir moda dergisine... örneğin, Voque'a verebiliriz. Belki o zaman bunu görür," diye ekledi. Fakat George, kadının alaycı tavrının farkına varacak halde değildi.

Sadece, "İstediğin yere ver," dedi. "Ama elini çabuk tut." Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. Elini tokmağa atmışken, duraklayarak geri döndü. "Buraya bakın. Onun öldüğünü sanmıyorsunuz ya?" Poirot'ya söylüyordu.

Belçikalı gözlerini kahve fincanına dikti. "Böyle bir şeyi düşünmek için henüz çok erken, Sir George. Buna inanmak için ortada bir sebep yok."

Sir George içini çekti. "Demek gerçekten öyle düşünüyorsunuz." Meydan okurmuş gibi bağırdı. "Ama ben o fikirde değilim. Bence o hayatta!" Gitgide artan hiddetle başını sallayarak dışarı çıktı. Kapıyı da arkasından çarparak kapattı.

Poirot düşünceli bir tavırla, kızarmış ekmeğine yağ sürdü. Bir kadın cinayete kurban gittiği zaman onun kocasından şüphe ederdi. (Aynı şekilde bir erkeğin ölümü, adamın karısından şüphelenmesine sebep olurdu.) Fakat bu olayda Sir George’un Lady Stubbs’u öldürdüğünü sanmıyordu. Zira Sir George’u görür görmez, adamın karısına çok bağlı olduğunu anlamıştı. Üstelik o fevkalade hafıza

kendisini yanıltmıyorsa Sir George, kendisi Bayan Oliver’la cesedi bulmaya gidinceye kadar çim sahadan ayrılmamıştı. Felaketi haber vermek için geri döndükleri zama n da adam yine oradaydı. Hayır, Hattie’nin ölümüne sebep olan Sir George değildi. Zaten henüz kadının ölüp ölmediğini de bilmiyorlardı. Poirot kendi kendine, zaten, dedi. Buna inanmamız için bir sebep yok. Sir George’a söylediklerim bir bakıma doğruydu." Fakat buna rağmen Poirot, kadının öldürülmediğinden yine de emin değildi. Çifte cinayetle karşı karşıya olduklarına inanıyordu.

Miss Brewis’in adeta ağlarcasına fakat yine de müthiş bir kinle konuşması üzerine daldığı düşüncelerden uyandı. Kadın, "Erkekler ne kadar aptal oluyor," diye homurdanıyordu. "Ne kadar aptal! Bazı konularda çok zekiler ama sonra kalkıp olmayacak biriyle evleniyorlar."

Poirot başkalarını dinlemeye daima hazırdı. Herkes ne kadar açık konuşursa, o kadar iyi olurdu. Zira incir çekirdeğini doldurmayacak bir sürü laf arasında işe yarayacak bazı şeyler olurdu.

"Bunun uygunsuz bir evlenme olduğuna mı inanıyorsunuz?" diye sordu.

"Feci bir şey bu! Feci!"

"Yani karıkoca mutlu değiller miydi?"

"Karısının Sir George üzerinde her bakımdan kötü bir etkisi vardı."

"İşte bu çok ilginç. Nasıl kötü bir etki?"

"Adamcağıza türlü emirler verip onu sağa sola koştururdu. Ona zorla pahalı hediyeler aldırırdı.

Bir kadının takamayacağı kadar çok mücevheri vardı, Lady Stubbs’un. Ya kürkleri? İki vizon manto. Bir Rus Ermini. Bir kadın iki vizyonu birden ne yapacak?"

Poirot başını salladı. "Doğrusu bunu bilmem."

Miss Brewis devam etti. "Çok da sinsi! Yalancı! Aptal rolü yapıyor. Özellikle de misafir varken. Belki de Sir George'un bu halinden hoşlandığını sanıyor."

"Sir George, Lady Stubbs’un bu halinden gerçekten hoşlanıyor mu?"

"Erkekler!" Miss Brewis’in sesi titriyordu. Galiba kadın kendisini tutmasaydı, ciyak ciyak bağıracaktı. "Çalışkanlığı, sadakati, fedakârlığı takdir edemezler. Eğer Sir George’un zeki ve becerikli bir karısı olsaydı, adam çabucak ilerlerdi."

Poirot kaşlarını kaldırdı. "İlerleyip ne yapacaktı."

"Yani... Mahalli işlerde söz sahibi olurdu. Veya Parlamento’ya seçilirdi. Sir George zavallı Bay Masterton'dan daha yetenekli bir adamdır. Bilmiyorum Bay Masterton’ı, konuşma yaparken hiç dinlediniz mi? Daima duraklıyor. Kendisini dinleyenleri heyecanlandıramıyor. Adam bugünkü yerini karısına borçlu. Her şeyi perdenin arkasından idare eden Bayan Masterton. Siyasett en anlıyor... Gayet faal ve atılgan bir kadın o."

Poirot, bir an Bayan Masterton’la evli olduğunu düşünerek titredi. Fakat Miss Brewis’in sözlerinin doğru olduğunu da kabul ediyordu. "Evet. Bayan Masterton gerçekten öyle..." İçinden ekledi. "Bir Femme Formidable."

Miss Brewis, "Sir George hırslı biri değil," diye devam etti. "Burda yaşamak, biraz araziyle meşgul olmak, arada sırada şehre gidip idare meclislerinin toplantılarına katılmak ona yetiyor. Halbuki çok yetenekli. Hemen yükselebilir. Sir George gerçekten hayran olunacak bir insan,

Mösyö Poirot. Fakat o kadın kendisini hiçbir zaman anlamıyor. Onu, düğmesine basınca kürk mantolar, mücevherler ve pahalı elbiseler çıkaran bir makine gibi görüyor. Eğer Sir George

yeteneklerini takdir eden bir kadınla evlenmiş olsaydı..." Sesi titremeye başlamıştı. Şaşkın şaşkın sustu.

Poirot, ona merhametle baktı. Miss Brewis, patronuna âşıktı. Kadın, ona derin bir sadakat, ihtiras ve sevgiyle bağlıydı. Sir George herhalde işin farkında değildi. Herhalde farkında olsaydı, sekreterinin hisleri kendisini yine ilgilendirmeyecekti. Sir George için Amanda Brewis günlük hayatının yükünü hafifleten, telefonlara cevap veren, mektup yazan, uşak ve hizmetçi tutan, aşçıya talimat veren, yani hayatı yaşanır hale sokan mükemmel bir makineydi. Poirot, adamın bir defa olsun Miss Brewis'e kadın gözüyle baktığını sanmıyordu. Belçikalı, işte bu da tehlikeli olabilir, diye düşündü. Kadınlar, kurar kurar ve ondan sonra adeta sinir nöbetleri geçirirler. Fakat sevdikleri erkek bunun farkına varmaz bile.

Miss Brewis gözyaşları arasında inledi. "O kadar sinsi, zeki, çıkarcı bir yaratık."

Poirot mırıldandı. "'Yaratıktı' değil, 'yaratık' dediniz.

Miss Brewis hoşnutsuzlukla bağırdı. "Onun ölmediği muhakkak. Bence o adi yaratık bir erk ekle kaçtı. Bu tam onun yapabileceği bir şey."

"Bu mümkün. Daima mümkün." Poirot bir dilim kızarmış ekmek aldı. Sıkıntılı bakışlarla marmelat kavanozunu süzdükten sonra, masada reçel olup olmadığını anlamak için ileri doğru baktı. Fakat görünürde reçel yoktu. Belçikalı tereyağlı ekmek yemekten başka çare olmadığını anladı.

Miss Brewis homurdandı. "Tek açıklama bu. Tabi bu Sir George'un aklına bile gelmedi."

Poirot açık açık konuşmayarak nezaketle sordu. "Şimdiye kadar erkeklerden dolayı hiç mesele çıktı mı?"

Miss Brewis dudak büktü. "Çok zeki o."

"Yani siz böyle bir şeyin farkına vardınız."

Miss Brewis, "Herhalde varmamam için gayet dikkatli davrandı," dedi.

"Fakat nasıl söyleyeyim bilmem ki? Gizli maceralara atıldığına inanıyorsunuz?"

Miss Brewis bağırdı. "Michael Weyman'ı delirtmek için elinden geleni yaptı. Ona bu mevsimde kamelya bahçesini göstermeye kalktı. Tenis pavyonu kendisini çok ilgilendiriyormuş gibi tavırlar takındı."

"Sonuçta, Bay Weyman buraya sırf o iş için gelmiş. Zaten Sir George pavyonu karısını memnun etmek için yaptırıyormuş."

Miss Brewis, "Lady Hazretleri doğru dürüst tenis oynamasını bile bilmiyor," diye cevap verdi. "Zaten hiçbir oyundan anlamıyor. Bütün merakı başkaları koşup terlerken, poz alıp oturmak. E vet. Kadın Michael Weyman'ı deli etmek için elinden geleni yaptı. Eğer adam başka birinden hoşlanmasaydı, bu arzusuna da kavuşacaktı."

"Ah..." Poirot bir lokma marmelat alarak bunu kızarmış ekmeğin tam köşesine sürdü. Sonra da o kısmı tereddütle ısırdı. "Demek Bay Weyman başka birinden hoşlanıyor."

Miss Brewis başını salladı. "Weyman'ı Sir George'a Bayan Legge tavsiye etti. Sally Legge, mimarı daha Alec'le evlenmeden önce tanıyormuş. Chelsea'dan sanırım. Bayan Legge vaktiyle ressammış."

Poirot mahsus, "Bence Sally Legge çok hoş ve zeki bir kadın," diye mırıldandı.

Miss Brewis de o fikirdeydi. "Gerçekten Sally Legge çok zekidir. Üniversite mezunu o. Eğer evlenmeseydi herhalde seçtiği meslekte çabucak yükselirdi."

"Evleneli çok mu olmuş?"

"Üç yıl önce evlenmiş sanırım. Fakat bu evliliğin pek de iyi gittiğini sanmıyorum."

"Birbirlerine uygun değiller mi?"

"Genç adam çok acayip. Kabuğuna çekilmiş bir insan o. Sık sık yalnız başına dolaşmaya çıkıyor. Sally Legge'e bağırıp çattığını da duydum."

Poirot, "Ah," dedi. "Evliliğin ilk yıllarında böyle şeyler olur. Kavgalar... Barışmalar... Herhalde bunlar olmazsa, evlilik çekilmeyecek bir hal alır."

Miss Brewis içini çekti. "Michael Weyman buraya geldiği günden beri Sally Legge'i sık sık görüyor. Sanırım Sally, Alec Legge ile evlenmeden önce Michael'a aşıkmış. Genç kadının kötü bir şey yaptığını sanmıyorum. Herhalde onunki zararsız bir flört."

"Herhalde bu Alec Legge'nin hoşuna gitmiyor."

"İnsan onun ne düşündüğünü anlamıyor ki. Adam daima üstü kapalı birtakım şeyler söylüyor. Yalnız Alec Legge son zamanlarda her zamankinden daha somurtkan."

"Acaba o da Lady Stubbs'a mı hayrandı?"

"Herhalde Lady Hazretleri öyle sanıyordu. O kadın, 'Erkeklere bir bakman kâfi,' diye düşünür. 'Hemen bana âşık olurlar.'"

"Belki Lady Stubbs söylediğiniz gibi bir erkekle kaçtı. Ama bu adam herhalde Weyman değil. Zira mimar hâlâ burda."

Sekreter homurdandı. "Onun gizlice buluştuğu bir adamla kaçtığından hiç şüphe yok. Zaten Lady Stubbs sık sık şatodan çıkıp usulca koruda dolaşmaya giderdi. Önceki gece de yine dışardaydı. Esneyerek, 'Ben yatmaya gidiyorum,' dedi. Fakat yarım saat sonra onun yan kapıdan dışarı çıktığını gördüm. Başına bir şal örtmüştü."

Poirot düşünceli bakışlarla karşısında oturan kadına baktı. Acaba Miss Brewis'in Lady Stubbs hakkındaki sözlerine inanabilir miydi? Yoksa sekreter ona hayallerini mi anlatmaktaydı? Belçikalı, Bayan Folliat'ın Miss Brewis'le aynı fikirde olmadığından emindi. Halbuki Bayan Folliat, Hattie'yi sekreterden çok daha iyi tanıyordu. Lady Stubbs'un âşığıyla kaçması Miss Brewis'in işine gelirdi tabi. Zavallı kocayı teselli işi ona düşer, kadın da Sir George adına boşanma meselesini ustalıkla hallederdi. Fakat bu, sekreterin sözlerinin doğru veya mümkün olduğu anlamına gelmiyordu.

Poirot, Hattie Stubbs, âşığıyla kaçtıysa, diye düşündü. Bu işi yapmak için pek acayip bir zaman geçti... Fakat Belçikalı onun böyle bir şey yaptığına inanamıyordu.

Miss Brewis burnunu çekerek dağılmış olan mektupları topladı. "Eğer Sir George gazetelere ilan verilmesini gerçekten istiyorsa, gidip meseleyi halletmeli... Gereksiz bir şey bu. Boş yere vakit kaybedeceğiz. A, günaydın, Bayan Masterton." Kapı şiddetle açılmış ve Bayan Masterton otoriter bir tavırla içeri girmişti.

Olanca sesiyle, "Duyduğuma göre resmi soruşturma perşembe günü yapılacakmış," diye bağırdı. "Günaydın, Mösyö Poirot."

Miss Brewis elinde mektuplarla durakladı. "Yapmamı istediğiniz bir şey mi var?"

"Hayır, teşekkür ederim, Miss Brewis. Herhalde bu sabah bir sürü işiniz var. Fakat size dünkü fevkalade yardımınızdan dolayı teşekkürü bir borç biliyorum. İyi bir organizatörsünüz. Çok da çalışkansınız tabi. Hepimiz de size minnettarız."

"Teşekkür ederim, Bayan Masterton."

"Sizi lafa tutmayayım. Şuraya oturup Mösyö Poirot'yla biraz konuşacağım."

Poirot ayağa kalkmıştı. Kadını selamladı. "Şeref verdiniz," dedi.

Bayan Masterton bir sandalye çekerek oturdu. Eski sakin tavrını takınmış olan Miss Brewis de odadan çıktı. Bayan Masterton, "O olmasaydı Stubbslar ne yapardı bilmem?" dedi. "Son zamanlarda ev idare etmek çok güçleşti. Zavallı Hattie bu işle başa çıkamazdı. Ne acayip bir olay bu, Mösyö Poirot... Size bu konuda ne düşündüğünüzü sormaya geldim."

"Siz ne düşünüyorsunuz, madam?"

"Doğrusu itiraf etmek pek kolay değil, ama bana bu bölgede bir manyak varmış gibi geliyor. Onun buranın yerlisi olmadığım umarım. Belki de adam tımarhaneden çıkmıştı. Son zamanlarda deliler tamamıyla iyileşmeden salıveriliyor. Ben şunu demek istiyorum, Mösyö Poirot; Marlene Tucker'ı kimse öldürmek istemezdi. Bunun normal bir sebebi yoktu. Ancak anormal bir sebebi olabilirdi. Şimdi bu katil iyice anormalse, o halde zavallı Hattie Stubbs'u da öldürdü. Biçare yavrucuğun kafası pek çalışmazdı. Herhalde karşısına şöyle alelade bir adam çıktı, ona, 'Koruda bir şey var. Gelin de bakın,' dedi. Zavallı Hattie de hiç şüphelenmeden, kuzu kuzu onun peşine takıldı."

"Sizce Lady Stubbs'un cesedi şatonun arazisinde mi?"

"Evet, Mösyö Poirot. Etrafı ararlarsa cesedi de bulurlar tabi. Şato nun arazisi büyük. Koru adeta uçsuz bucaksız. Onun için bir hayli uğraşmaları gerek. Örneğin, cesedi çalıların altına sürüklemiş veya tepeden ağaçların arasına yuvarlamış olabilirler. Polise gerekli olan av köpekleri." Bayan Masterton da o ara iri ve vahşi bir köpeğe benziyordu. "Av köpekleri... Polis müdürüne telefon edip bunu söyleyeyim."

Poirot mırıldandı. "Herhalde haklısınız, madam." Bayan Masterton'a başka bir şey söylemek imkânsızdı.

Bayan Masterton kükredi. "Tabi haklıyım. Fakat adamın civarda bir yerde olduğunu düşününce endişeleniyorum. Şatodan ayrıldıktan

sonra kasabaya gidicem bütün annelere, kızlarına dikkat etmelerini onları yalnız başlarına sokağa göndermemelerini söyleyeceğim. İçimizde bir katil olduğunu bilmek hiç de hoş bir şey değil."

"Yalnız bir şey var, madam. Bir yabancı kayıkhaneye nasıl girebilirdi? Bunu yapabilmek için anahtar gerekliydi."

Bayan Masterton dudak büktü. "A, o mu? Basit bir olay bu. Marlene dışarı çıktı tabi."

"Kayıkhaneden dışarı mı çıktı?"

"Evet. Herhalde canı sıkıldı. Kızlar böyledir zaten. Marlene kayıkhaneden çıkarak etrafta biraz dolaştı. Bana kalırsa kız, Hattie Stubbs'un öldürüldüğünü de gördü. Bir gürültü duyarak birilerinin boğuştuğunu anladı. Ne olduğunu anlamak için koştu. Tabi Lady Stubbs'u öldürmüş olan adam, onu da ortadan kaldırmak zorunda kaldı. Marlene'in cesedini kayıkhaneye götürüp bırakmak ve kapıyı da arkasından çekmek, onun için gayet basit bir işti. Sonuçta kapıda Yale kilidi var, çektin mi kapanır."

Poirot usulca başını salladı. Bayan Masterton'la tartışmak ve ona unuttuğu bir noktayı belirtmek niyetinde değildi. Bu yüzden kadına... Marlene Tucker'ın dışarda öldürüldüğünü kabul edelim, ama o zaman da katilin 'Cinayet Oyunu'nu çok iyi bilmesi lazım. Zira kızı, uydurma kurbanını y ere yatırmış. Ona aynı vaziyeti vermiş... Bütün bunları söylemedi. Poirot, onun yerine, "Sir George Stubbs hâlâ karısının sağ olduğuna inanıyor," diye cevap verdi.

"Sir George öyle söylüyor. Zira buna inanmak istiyor. Bildiğiniz gibi Hattie'yi çok sever di." Bir an durdu. Sonra da birdenbire ekledi. "Her şeye rağmen George Stubbs'u severim ben. Tanınmış bir aileden değil. Şehirde büyümüş. Ama buna rağmen bu şatoya yakışıyor. Bir tek kusuru varsa, o da bir bakıma bayağı züppe oluşu. Gerçi bu da öyle zararlı bir şey sayılmaz."

Poirot alaycı bir tavırla güldü. "Son zamanlarda paralılar iyi bir aileye mensupmuş gibi itibar görüyorlar."

"Dostum, çok doğru... Sir George'un züppelik etmesine hiç gerek yok. Burayı satın alıp para saçması yeterdi. Hepimiz koşarak onu ziyarete gelirdik... Fakat gerçekten onu çok seviyorlar.

Bunun sebebi yalnız para değil. Tabi Sir George'un bu kadar sayılmasında Amy Folliat'ın rolü de var. Karıkocayı o destekledi. Tabi bu civarda Amy Folliat'ın sözü çok dinlenir. Folliatlar bu bölgede Tudor zamanından beri yaşıyorlar."

Poirot kendi kendine mırıldandı. "Nasse Şatosu'nda daima Folliatlar otururdu."

"Evet." Bayan Masterton içini çekti. "Ne acı! Savaş nelere sebep olmuyor ki... Savaşta ölen gençler... veraset vergileri. Ondan sonra kendilerine şato kalmış olanlar, masrafa dayanamıyorlar ve mecburen binayı satıyorlar."

"Evet. Eski garajı da çok şirin bir villa haline sokmuşlar. İçeri girdiniz mi hiç?"

"Hayır. Kapıda ayrıldık."

Bayan Masterton başını salladı. "Herkesin yapabileceği bir iş değil. Malikânenin bir köşesine çekilmek ve yabancıların evinize iyice yerleştiklerini görmek. Fakat Amy Folliat bu yüzden dünyaya küsmüş değil. Hatta bütün bu işi o düzenledi. Hattie'ye burda yaşama fikrini iyice aşıladı. Böylece onun, Sir Georgo'u ikna etmesini sağlamış oldu. Bence Amy Folliat burasının bir öğrenci yurdu veya müessese haline sokulmasına veya yerine yeni binalar yapılması için yıkılmasına dayanamıyordu." Ayağa kalktı. "Eh, artık gitmeli. Bir hayli işim var."

"Tabi. Av köpekleri için polis müdürüne telefon edeceksiniz." Bayan Masterton birden havlar gibi gülmeye başladı. "Bir zamanlar

av köpeği yetiştirirdim. Bazıları bana onlara benzediğimi söylerdi." Belçikalı dedektif irkildi. Kadın hemen bunu fark etti tabi. "Galiba siz de aynı şeyi düşünüyordunuz, Mösyö Poirot."

BÖLÜM 13

Bayan Masterton gittikten sonra, Poirot dışarı çıkarak koruda dolaşmaya başladı. Sinirleri biraz bozulmuş gibiydi. İçinden her ağacın altına bakmak geliyor... her Rodedron kümesinin arkasınd a bir cesedin yattığını sanıyordu. Nihayet pavyona erişti. İçeri girerek ayaklarını dinlendirmek için oradaki boş banka oturdu. Yine her zamanki gibi sivri burunlu, dar rugan ayakkabılar giymişti.

Dalların arasından ışıltılı nehrin karşısındaki ağaçlıklı koyun bir kısmı görülüyordu. Poirot için için genç mimara hak verdi. Burası böyle bir pavyon yapılmasına elverişli bir köşe değildi. Tabi bazı ağaçlar kesilebilirdi, ama pavyon yine de öyle manzaralı bir yer olmayacaktı. Halbuki,

Michael Weyman'ın dediği gibi şatonun yakınındaki çimle kaplı kıyıya bir pavyon yapıldığı takdirde, bütün nehri ta Helmmouth'a kadar görmek mümkündü. Sonra da Esperance yatıyla Etienne de Sousa'yı... Herhalde bütün olayların bir anlamı vardı. Her şey bir plana göre yapılmaktaydı. Ama Poirot bunun ne olduğunu bilmiyordu. Sadece zaman zaman sezdikleri de ilgisinin uyanmasına sebep oluyordu.

Yerde parlayan bir şey dikkatini çekmişti. Bunu almak için eğildi. Beton zemindeki bir çatlağa girmişti bu. Poirot altından yapılmış olan bu küçücük uçağı avucuna koyarak, uzun uzun baktı. Bu şirin şey kendisine tanıdık gelmişti. Kaşlarını çatarak, düşünürken, gözlerinin önünde bir sahne belirdi... Bir bilezik... Üzerinde sallantılı altın süsleri olan bir bilezik. Şimdi Poirot yine çadırda oturuyor ve Madam Zuleika (Namı diğer Sally Legge) esmer kadınlardan, deniz aşın

yolculuklardan ve mektupla gelecek iyi bir haberden bahsediyordu. Evet, genç kadının kolunda böyle bir sürü sallantısı olan bilezik vardı. Poirot’nun gençliğindeki modanın modern bir kopyasıydı bu. Belki de bilezik bu yüzden Belçikalının ilgisini çekmişti. Demek Bayan Legge bir ara pavyonda oturmuş ve küçük altın uçak da bileziğinden düşmüştü. Herhalde genç kadın bunun farkına varmamıştı. Olay günlerce önce olmuştu. Bir hafta önce veya bir gün önce, akşamüzeri.

Poirot bu olasılığı düşündü. Sonra da dışarıdan gelen ayak seslerini duyarak, çabucak başını kaldırdı. Pavyonun önünde biri belirmişti. Yabancı Poirot’yu görünce şaşkın şaşkın durakladı. Dedektif de bu sarı saçlı, ince genci dikkatle süzdü. Delikanlının sırtında, üzerinde irili ufaklı kaplumbağalar olan bir gömlek vardı. Bu gömleği tanımamak imkânsızdı. Poirot bunu bir gün önce genç adam hindistanceviziyle nişan alırken dikkatle seyretmişti.

Belçikalı, yabancının aşırı derecede endişeli olduğunu da fark etti. Genç adam çabucak, "Affedersiniz..." diye mırıldandı, "...bilmiyordum." Yabancı bir aksanla konuşuyordu.

Poirot, ona usulca gülümsedi. Sonra da azarlar gibi, "Malikânenin arazisine girmişsiniz," dedi. "Halbuki yasak bu."

"Evet. Çok üzgünüm."

"Yurttan mı geldiniz?"

"Evet, ordan geldim. Korudan geçildiği takdirde, kestirmeden rıhtıma inebileceğimi sanıyordum."

Poirot nezaketle, "Korkarım," diye cevap verdi. "Geldiğiniz yoldan geri dönmek zorunda kalacaksınız. Kestirme yol yok."

Genç adam kendisini zorlayarak dostça bir tavırla gülmeye çalıştı. "Üzgünüm... Çok üzgünüm." Poirot'yu selamlayarak döndü.

Belçikalı pavyondan yola çıktı. Uzaklaşan yabancının arkasından uzun uzun baktı. Delikanlı patikanın sonuna gelince omzunun üzerinde geriye bir göz attı. Poirot’un kendisini süzdüğünü görünce adımlarını sıklaştırarak dönemeçte gözden kayboldu.

Belçikalı kendi kendine, "Eh, Bien," diye mırıldandı. "Bu gördüğüm katil miydi, yoksa değil miydi?"

Yabancı bir gün önce panayıra gelmiş, Poirot'yla çarpışınca da kaşlarını çatmıştı. Kuşkusuz ki korudan rıhtıma inen kestirme bir yol olmadığını da biliyordu. Poirot, "Zaten," dedi. "Rıhtıma inmek isteseydi, pavyonun önünden geçen bu yola sapmazdı. Aksine, aşağıdan, nehrin kenarından ilerlerdi. Zaten buraya randevusuna yetişen bir adam tavrıyla geldi. Randevu yerinde de başka birinin beklediğini görünce çok şaşırdı... Demek mesele böyle... Delikanlı buraya biriyle buluşmaya geldi. Ama kiminle?..." Bir an durdu. Sonra ekledi. "Ve niçin?" Dönemece kadar yürüyerek, ağaçların altından kıvrıla büküle uzanan yola baktı. Fakat kaplumbağalı gömleğin sahibi ortalarda yoktu. Herhalde oradan çabucak uzaklaşmasının daha doğru olacağını düşünmüştü. Poirot başını sallayarak, geri döndü... Derin derin düşünerek pavyona doğru sessizce yürüdü. Sonra da eşikte durakladı. Bu defa şaşırma sırası ona gelmişti. Sally Legge oradaydı. Yere diz çökmüş, betondaki çatlakların arasına bakıyordu. Hayretle ayağa fırladı.

"Ah, Mösyö Poirot ödümü patlattınız. Geldiğinizi hiç duymadım."

"Bir şey mi arıyordunuz, madam?"

"Ben -şey- hayır. Pek de değil."

Poirot gülümsedi. "Belki bir şey kaybettiniz. Veya düşürdünüz..." Nazik ve çapkın bir tavır takınmıştı. "Veya belki de burda birine randevu verdiniz. Ne yazık ki beklediğiniz kimse ben değilim."

Genç kadın kendisini toplamıştı artık. "İnsan sabah sabah randevu verir mi?" diye sordu.

Poirot ellerini açtı. "Bazen insan en uygun saatte randevu vermek zorunda kalır." Sanki vecize söylermiş gibi ekledi. "Bazen kocalar kıskanç olur."

Sally dudak büktü. "Benimkinin kıskanç olduğunu sanmıyorum." Bu sözleri oldukça neşeli bir tavırla söylemişti. Ama Poirot sesindeki gizli acılığı fark etti. "Daima kendi işleriyle meşgul o."

Poirot gülümsedi. "Bütün kadınlar bundan şikâyet ederler." Ekledi. "Galiba İngiliz erkeklerinin hepsi böyle."

"Siz yabancılar daha kibarsınız."

Poirot, "Bizler," diye cevap verdi. "Bir kadına hiç olmazsa haftada bir kez, mümkünse üç, dört defa, kendisini sevdiğimizi tekrarlamamız gerektiğini biliriz. Ona birkaç çiçek getirir kompliman yapar, yeni elbiselerinin veya şapkasının kendisine çok yakıştığını söyleriz."

"Siz de böyle mi yaparsınız?"

"Ben, madam, evli değilim." İçini çekti. "Maalesef."

"Bunda üzülecek bir taraf görmüyorum. Herhalde bekârlık çok hoşunuza gidiyor."

"Hayır, hayır, madam. Çok şeyden mahrumum ben... Ne yazık..."

Sally Legge başını salladı. "Bence evlenmek aptallık."

"Chelsea'deki stüdyonuzda resim yaptığınız günleri mi arıyorsunuz?"

"Bakıyorum da, benim hakkımda bilmediğiniz yok."

Hercule Poirot güldü. "Ben dedikoducunun biriyim. Başkaları hakkında anlatılanları merakla dinlerim..." Bir an durdu. Sonra, "Evlendiğinize gerçekten pişman mısınız?" diye sordu.

"Ah bilmiyorum." Genç kadın sabırsız bir tavırla, banka oturdu. Poirot da onun yanına ilişti. Artık alışmaya başladığı bir sahnenin

tekrarlanacağını biliyordu. Bu kırmızı saçlı cazip kadın, bir İngiliz erkeğine söylemekten çekineceği şeyleri ona anlatacaktı. Sally Legge içini çekti. "Buraya tatile geldiğimiz zaman, eski halimizi bulacağımızı umuyordum. Her şeyi geride bırakmıştık. Ama yanılmışım. İstediğim gibi olmadı."

"Ya?"

"Ya... Alec yine her zamanki gibi huysuz -ve- nasıl anlatayım bilmem ki? Somurtkan. Sanki evde yalnız oturuyor. Nesi var bilmiyorum. Sinirleri çok bozuk. Son derece sinirli. Birileri villaya telefon edip onun için acayip haberler bırakıyorlar. Fakat bana bunların ne anlama geldiğini söylemiyor. En çok buna kızıyorum zaten. Bana hiçbir şey söylememesine... Önce başka bir kadına âşık olduğunu düşündüm, ama şimdi buna pek inanmıyorum. Hayır, sanmıyorum."

Fakat sesinde derin bir şüphe vardı. Poirot bunu fark etmekte gecikmedi.

"Demli çay hoşunuza gitti mi, madam?" dedi.

"Çay mı?" Kaşlarını çatarak, Poirot'ya baktı. Aklı fikri başka yerdeydi. Sonra birdenbire kendini topladı. "A, evet. O çadırda, tüller içinde oturmak beni ne kadar yordu bilseniz. Üstelik içersi çok havasızdı."

"Herhalde çay cadın da aynı haldeydi."

"A, evet, öyle. Fakat dünyada çaydan daha güzel bir şey olamaz. Öyle değil mi?"

"Sanırım, siz demin bir şey arıyordunuz, madam?" Küçük, altın uçağı uzattı. "Acaba aradığınız bu muydu?"

"Ben... ah, evet. Teşekkür ederim, Mösyö Poirot. Onu nerde buldunuz?"

"Surda. Yerde çatlağın arasındaydı."

"Herhalde oraya düşürdüm."

"Dün mü düşürdünüz?"

"Hayır, hayır, dün değil. Daha önce."

"Fakat, madam, dün falıma bakarken bu küçük uçağı bileğinizde gördüğümü hatırlıyorum." Hiç kimse Hercule Poirot gibi ustalıkla yalan söyleyemezdi. Belçikalı kendinden emin bir tavırla konuşmuştu. Onun bu hali karşısında Sally Legge önüne bakmak zorunda kaldı.

"Doğrusu pek hatırlamıyorum. Sadece uçağın kaybolmuş olduğunu bu sabah fark ettim."

Poirot nezaketle eğildi. "Bunu bulduğunuz için çok memnunum."

Genç kadın küçük altın süsü sinirli sinirli parmaklarının arasında çeviriyordu. Nihayet ayağa kalktı. "Şey... Teşekkür ederim, Mösyö Poirot. Çok teşekkür ederim." Kesik kesik nefes alıyordu.

Gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Telaşla pavyondan çıktı. Poirot bankta arkasına yaslanarak, ağır ağır başını salladı.

Sonra da kendi kendine, hayır, dedi. Dün çay çadırına gitmediniz. Saatin dört olup olmadığını sormanızın sebebi çay içmek arzusu değildi. Siz dün buraya geldiniz. Kayıkhaneyle şatonun tam ortasındaki bu pavyona. Burda biriyle buluşacaktınız."

Dışarıdan tekrar ayak sesleri duyuldu. Hızlı, sabırsız adımlar. Poirot ümitle gülümsedi. Belki de bu gelen, Sally Legge’nin dün buluştuğu kimse..." Fakat pavyonun köşesinden Alec Legge çıkmıştı. Belçikalı bağırdı. "Yine yanıldım."

"Ha? Ne dediniz?" Alec Legge şaşırmıştı.

Poirot açıkladı. "Yine yanıldım galiba. Ben öyle sık sık hata yapmam. Bu yüzden sinirlendim. Gelenin siz olduğunu sanmıyordum."

Alec Legge sordu. "Ya kim olduğunu sanıyordunuz?"

Poirot hemen cevap verdi. "Yabancı bir genç. Çocuk yaşta bir delikanlı. Üzerinde kaplumbağa resimleri olan gömlekler giymeye meraklı bir yabancı."

Sözlerinin yaptığı etki bayağı hoşuna gitti. Alec Legge öne doğru bir adım atarak, boğulur gibi haykırdı. "Nerden biliyorsunuz? Nasıl, ne demek istiyorsunuz?"

"Böyle şeyler içime doğar." Hercule Poirot gözlerini kapadı.

Alec Legge tekrar birkaç adım attı. Belçikalı karşısında duran adamın çok sinirlendiğinin farkındaydı. Alec te krar sordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Poirot cevap verdi. "Sanırım arkadaşınız tekrar yurda döndü. Onu görmek istiyorsanız, yurda gidip kendisini bulmanız gerek."

Alec Legge homurdandı. "Demek böyle?..." Taş bankın öbür ucuna çöktü. "Buraya bu yüzden geldiniz? ‘Hediyeleri vermek’ bir bahaneydi. Bunu anlamalıydım..." Poirot’ya baktı. Yorgun yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı. "Meselenin size nasıl gözüktüğünü bilmiyorum. Her şeyin ne anlama geldiğinin farkındaydım. Fakat sandığınız gibi değil. Beni tuzağa düşürdüler, kullanmaya çalışıyorlar. Bir kere onların eline düştünüz mü, kolay kolay kurtulamazsınız. Ama ben kurtulmak istiyorum! Biliyor musunuz, insan müthiş bir ümitsizliğe kapılıyor. Ve o zaman her şeyi de göze alıyor. Kendini kapana kıstırılmış bir fare gibi hissediyor. Ah! Konuşmanın ne faydası var. Herhalde öğrenmek istediklerinizi öğrendiniz artık. Elinizde gerekli kanıtlar var." Ayağa kalkarak yürüdü. Sanki önünü görmüyormuş gibi sesleniyordu. Sonra arkasına bakmadan hızla koşmaya başladı.

Hercule Poirot hareketsiz oturuyordu. Kaşlarını kaldırmış gözlerini açmıştı. "Çok garip," diye mırıldandı. "Garip ve enteresan. Demek elimde gerekli kanıtlar var. Neyle ilgili bu kanıtlar? Cinayetle mi?"

BÖLÜM 14

I

Müfettiş Bland Helmmouth Polis Karakolu'ndaydı. İriyarı, canayakın görünüşlü bir adam olan Başmüfettiş Baldwin'in masasında oturuyordu. Aralarındaki masada siyah ıslak bir cisim vardı. Müfettiş Bland işaret parmağıyla buna usulca dokundu.

"Bunun kadın şapkası olduğu kesin. Bundan eminim. Ama bunun için yemin edemem. Kadın bu biçim şeylerden hoşlanmıyormuş sanırım. Oda hizmetçisi söyledi. Dolabında böyle iki şapka daha var. Biri uçuk pembe... Biri de morumsu. Fakat dün giydiği siyahmış... Evet, bence bu kadının. Şapkayı nehirden mi çıkardınız? Bundan da tahminlerimizde yanılmadığımız anlaşılıyor."

Baldwin, "Fakat henüz emin olamayız," diye cevap verdi. "Sonuçta isteyen nehre şapka atabilir."

Bland başını salladı. "Evet, bunu kayıkhaneden de, yattan da atabilirlerdi."

Baldwin, "Yat, göz hapsinde," dedi. "Kadını yata götürdülerse, hâlâ orda demektir. Sağ veya ölü... "

"Adam bugün karaya çıkmadı mı?"

"Hayır. Güvertede o. Bir sandalyeye oturmuş sigara içiyor."

Müfettiş Bland saate bir göz attı. "Yata gitme zamanı geldi."

Baldwin sordu. "Kadını bulabileceğini sanıyor musun?"

Bland mırıldandı. "Pek emin değilim. Adam, bana fazla zekiymiş gibi geliyor." Bir süre düşündü. Tekrar parmağıyla şapkayı itti. "Ceset meselesi ne olacak? Tabi eğer kadın öldürüldüyse... Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Baldwin, "Bu sabah Otterweight'le konuştum. Eskiden sahil güvenlik teşkilatındaydı o. Medcezir ve akıntılarla ilgili olaylarda daima onun fikrini alırım. Şimdi eğer Lady Stubbs nehre atıldıysa, o saatte cezir başlamıştı. Ceset kesinlikle nehirden çıkıp açık denize sürüklenmiştir. Bu gece ayın on dördü. Med başlayacak. Sanırım ceset Cerwall sahillerine vurur, fakat bu arada şunu da ekleyeyim: Burda birkaç boğulma olayı oldu. Fakat cesetler hiçbir zaman bulunamadı. Zaten kayalara çarpa çarpa parçalanıyorlar, şu burunda. Diğer taraftan cesedin karaya vurması da mümkün."

Bland içini çekti. "Karaya vurmazsa durum çok güçleşecek."

"Kadının nehre atıldığından emin misiniz?"

Müfettiş Bland ciddi bir tavırla başını salladı. "Başka bir olasılık kalmadı. Otobüs ve trenleri kontrol ettirdik... Şatonun bulunduğu bölge hattın sonunda zaten. Kadın dikkati çekecek bir kılıktaymış. Yanına başka elbise de almamış. Onun için bence Lady Stubbs, Nasse'den ayrılmadı. Cesedi ya denizde ya da malikânede bir yere saklandı... Bana gerekli olan cinayetin sebebi." Ekledi. "Bir de ceset tabi... Ölüyü bulamadıkça bir şey yapamayız."

"Ya diğer kız?"

"O ya cinayete şahit oldu ya da başka bir şey gördü. Sonunda her şeyi öğreneceğiz, ama bu pek kolay olmayacak."

Baldwin de dönüp saate baktı. "Gitme zamanı."

De Sousa iki polisi Esperance'ın güvertesinde şirin ve nazik tavırlarla karşıladı. Onlara viski ikram etmek istedi, ama Bland'la Baldwin içki içmeyeceklerini söylediler. De Sousa çalışmaları

hakkında sorular sormayı ihmal etmedi. "Herhalde o genç kızın ölümüyle ilgili soruşturma bir hayli ilerledi."

Müfettiş Bland, "Evet..." diye cevap verdi. "İlerliyor."

Başmüfettiş söze karıştı. Yata gelmelerinin sebebini nezaketle açıkladı.

"Esperance'ı aramak mı istiyorsunuz?" De Sousa'nın kızmış gibi bir hali yoktu. Aksine bir hayli eğlendiği anlaşılıyordu. "Fakat neden katili yata sakladığımı sanıyorsunuz? Hoş belki de katilin ben olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Buna mecburuz, Bay De Sousa. Herhalde durumu anlıyorsunuz. Bir araştırma emri..."

De Sousa ellerini kaldırdı. "Buna gerek yok. Size yardım etmek istiyorum. Çok istiyorum. Bu meseleyi dostça halledelim. Yatı istediğiniz gibi arayabilirsiniz... Ah, belki de kuzenim Lady Stubbs'un bur-da olduğunu sanıyorsunuz? Onun kocasından kaçıp bana sığındığından eminsiniz. Arayın, beyler. İstediğiniz gibi arayın."

İki memurun da niyeti buydu zaten. Yatın aranmadık köşesi kalmadı. Sonunda hayal kırıklığına uğradıklarını belli etmemeye çalışan iki polis, De Sousa’yla vedalaştılar.

"Bir şey bulamadınız mı? Ne yazık. Fakat ben size böyle olacağını söyledim. Belki şimdi birer içki içersiniz... İstemiyor musunuz? Pekâlâ." Onları kayıklarının bağlı olduğu tarafa götürdü.

"Şimdi ben ne yapacağım? Artık gitmeme izin var mı? Anlayacağınız burda canım sıkılmaya başladı. Hava çok güzel. Plymouth’a gitmek istiyorum."

"Resmi soruşturmaya kadar beklemenizi rica etsek?... Yarın yapılacak bu. Belki hâkim size bir, iki soru sormak ister."

"Tabi, tabi. Ben elimden geleni yapmak isterim. Peki, soruşturmadan sonra ne olacak?"

Başmüfettiş Baldwin ifadesiz bir yüzle cevap verdi. "Ondan sonra istediğiniz yere gitmekte serbestsiniz, efendim." Kayık yattan ayrılırken en son gördükleri De Sousa’nın gülümseyen yüzü oldu. Adam eğilmiş onlara bakıyordu.

II

Resmi soruşturma sıkıntılı geçti. Adli tabip raporuyla, kimlik tesbitinden başka ilgi çekecek hiçbir şey yoktu. Polis, hâkimden soruşturmanın uzatılmasını istedi. Bu da kabul edildi tabi. Zaten aslında bu ilk celse sadece bir formaliteden ibaretti.

Fakat soruşturmadan sonra, işler kızıştı. Müfettiş Bland akşam üzerini Devon Belle adlı vapurda geçirdi. Devon Belle saat on beşte Brixwell'den kalkarak, burnu döndü. Kıyıyı takip ederek,

Helm'in ağzından girdi ve nehirden yukarı çıkmaya başladı. Vapurda Müfettiş Bland'den başka iki yüz otuz kişi vardı. Adam sancak tarafına oturmuştu. Gözleriyle ağaçlıklı kıyıya tarıyordu. Küçük bir burun döndüler ve Hoodown Park'ın kurşuni taştan yapılmış olan kayıkhanesinin önünden geçtiler. Müfettiş Bland usulca saatine bir göz attı. On altı on beşti. Artık Nasse kayıkhanesine yaklaşıyorlardı. Bu küçük balkonlu, rıhtımlı bina, ağaçların arasında kaybolmuş gibiydi. Kayıkhane boştu sanki. Fakat Müfettiş Bland içeride birinin beklediğini biliyordu. Bu Hoskins idi.

Kayıkhanenin merdivenlerinin biraz ilerisinde küçük bir kayık demirlenmişti. Yazlık elbiseler giymiş olan bir erkekle bir kız vardı yakınında. Gençler biraz da abartılı bir şekilde şakalaşmaktaydılar. Kız bağırıyor, delikanlı ise onu suya atacakmış gibi tavırlar takınıyordu. Aynı anda megafondan ukalaca bir ses yükseldi:

"Bayanlar baylar. Artık meşhur Gitcham köyüne yaklaşıyoruz. Orda kırk beş dakika kadar bekleyeceğiz. Arzu ederseniz, yengeç veya ıstakoz çorbası içer, Devonshire kaymağı yiyebilirsiniz. Sağınızda Nasse Şatosu'na ait arazi uzanıyor. Bir, iki dakika sonra şatonun önünden geçeceğiz. Bunu ağaçların arasından görebilirsiniz. Aslında şato Sir Frances Drake'in çağdaşlarından olan ve onunla yeni dünyaya yelken açan Sir Graves Folliat'a aitti. Fakat şimdi bu Sir George Stubbs'un. Solda ise meşhur Gooseacre Kayası

yükseliyor. Bayanlar ve baylar, bir zamanlar kocalarını azarlayan kadınları cezir zamanı oraya götürüp bırakırlar, sular çenelerine kadar yükseldikten sonra geri getirirlerdi."

Devon Belle’dekiler büyük bir merakla Gooseacre Kayası’na bakıyorlardı. Nükteler yapıyor, kahkahalar birbirini kovalıyordu.

Bu olay olurken, kayıttaki delikanlı arkadaşını suya itiverdi. Sonra da eğilerek kızın omzuna bastı. Gülüyor, "Hayır, hayır," diye bağırıyordu. "Doğru dürüst hareket edeceğine dair söz vermezsen, seni kayığa almam."

Bu olayı Müfettiş Bland’den başka kimse fark etmemişti. Yolcuların hepsi de megafondan yükselen sesi dinlemiş, önce ağaçların arasından Nasse Şatosu’nu görmeye çalışmış, sonra da derin bir ilgiyle Gooseacre Kayası’na bakmaya başlamışlardı.

Delikanlı, arkadaşının omzunu bıraktı. Kız suya daldı. Bir, iki dakika sonra da kayığın diğer tarafında belirdi. Hızla yüzerek çabucak tekneye tırmandı. Kadın polislerd en Alice Jones fevkalade bir yüzücüydü.

Müfettiş Bland diğer iki yüz otuz yolcuyla birlikte Gitcham'da vapurdan indi. Istakoz çorbası içerek, çörekle Devonshire kaymağı yedi. Bir taraftan da, demek bunu yapmak mümkün, diye düşünüyordu. Üstelik kimse de farkına varmıyor.

III

Müfettiş Bland Helm Nehri'nde bu deneyimi yaparken, Poirot da Nasse Şatosu'nda çim sahada duran bir çadırla meşguldü. Madam Zuleika'nın fala baktığı çadırdı bu. Her şey toplanmış, fakat Belçikalının arzusu üzerine bu geride bırakılmıştı.

Poirot çadıra girerek, ön taraftaki perdeyi sıkıca kapadı. Sonra arkaya koşarak, oradaki perdeyi çabucak açtı. Usulca dışarı süzülerek çadırın hemen gerisindeki rodedronların arasına daldı. Bir, iki dakika sonra tahtadan yapılmış küçük bir çardağa erişmişti. Kapısı da olan bu küçük yapı daha çok yazlık bir pavyona benziyordu. Poirot kapıyı açarak içeri girdi.

Çardağın etrafını saran rodedronlar iyice büyümüştü. Bu yüz-den içeri ışık fazla sızmıyordu. Bir köşede içinde kroket topları olan bir kutu ve paslı halkalar duruyordu. Duvara ise kırık hokey sopaları dayanmıştı. Örümcek ve kulağakaçanın pek bol olduğu bu çardakta, yerde de yuvarlakça bir iz vardı. Poirot buna uzun uzun baktı. Sonra da cebinden mezurasını çıkararak izi dikkatle ölçtü. En sonunda doğrularak, memnun bir tavırla başını salladı.

Usulca dışarı süzülerek, kapıyı arkasından kapadı. Rodedronların arasına dalarak yan yan ilerlemeye başladı. Bu şekilde, tepeye tırmanarak, pavyona ve oradan da kayıkhaneye inen yola çıktı.

Belçikalı bu defa pavyona girmedi. Yine böyle zikzaklar yaparak, kayıkhaneye gitti. Anahtar yanındaydı. Kapıyı açarak içeri girdi.

Burası hatırladığı gibiydi. Sadece ceset ve bardakla tabağın durduğu tepsi kaldırılmıştı. Polis kayıkhanede neler olduğunu kaydetmiş, buranın resimlerini de çektirmişti. Poirot dergilerin bulunduğu masaya giderek, bunları çabucak karıştırdı. Marlene'in ölmeden önce karaladığı cümleleri okurken, yüzünde de Müfettiş Bland'inkini hatırlatan bir ifade belirdi. "Jackie Blake, Susan Branw'le

geziyor.", "Peter sinemada da kızları çimdikliyor.", "George Porgie koruda yürüyüşe çıkanları öpüyor.", "Biddy Fox, oğlanlardan hoşlanıyor.", "Alfred, Doreen'le geziyor."

Kızın bu kaba sözlerinde insanın içine dokunan bir şeyler vardı. Marlene'in çirkin, sivilceli yüzünü hatırladı. Galiba çocuklar Marlene'i sinemada hiç çimdiklememişlerdi. Kız yaşıtlarını gözetleyerek, onları takip ederek, heyecanlı dakikalar geçirmeye çalışmıştı. Herkesi gözetlemiş, üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokmuş ve bazı şeyler görmüştü. Görmemesi gereken bazı şeyler... Bunların da çoğu önemli değildi. Fakat belki de o arada önemli bir şeyin farkına varmıştı. Üstelik bunun önemli olduğunu da bilmiyordu.

Bunların hepsi tahmindi, tabi. Poirot şüpheli bir tavırla başını sallayarak, dergileri dikkatle masaya dizdi. Daima düzenliydi o. Bu işi yaparken birdenbire ani bir hisse kapıldı. Ona sanki bir şey ek-sikmiş gibi geldi... Bir şey... Fakat bu neydi? Orada olması gereken bir şey mi?... Bir belirsiz düşünce kafasında eriyip giderken üzüntüyle başını salladı.

Ağır ağır kayıkhaneden çıktı. Hem kederliydi, hem de kendi kendine çok kızıyordu.

Onu, meşhur Hercule Poirot'yu bir cinayete engel olması için çağırmışlardı. Ve o bunu yapamamıştı. Cinayet işlenmişti. Daha da kötüsü hâlâ ne olduğunu bilmiyordu. Ertesi gün yenilgiye uğradığını düşünmemeye çalışarak Londra'ya dönecekti. Gururu incinmişti. Hem de ciddi şekilde. Poirot'nun bıyıklan bile aşağı sarkmıştı.

BÖLÜM 15

Ondan on beş gün sonra Müfettiş Bland, polis müdürüyle uzun ve sıkıntılı bir konuşma yaptı.

Polis müdürü Binbaşı Merrall kalın kırçıl kaşlı, aksi suratlı bir adamdı. Fakat yanında çalışanlar onu çok sever ve fikirlerine de hürmet ederlerdi.

Binbaşı Merrall, "Vay, vay, vay, vay..." diye homurdandı. Elimizde ne var? Hiç! Harekete geçmemize yardım edecek bir şey yok. Mesele şu: De Sousa denilen adam. Onun izci kızla bir ilgisi olup olmadığını öğrenemedik. Eğer Lady Stubbs'un cesedi bulunsaydı, durum o zaman değişirdi." Kalın kaşlarını çatarak, Öfkeyle Bland'a baktı. "Bir ceset olduğundan emin misiniz, değil mi?"

"Siz ne düşünüyorsunuz, efendim?"

"Ben de seninle aynı fikirdeyim. Kadın sağ olsaydı, bu zamana kadar onun izini bulurduk. Tabi Lady Stubbs planını çok dikkatli yaptıysa o başka. Fakat ortada bunu gösterecek hiçbir şey yok. Kadının parası olmadığını biliyoruz. Meselenin mali cephesini de iyice araştırdık. Para, Sir George'un. Adam, karısına bol cep harçlığı veriyormuş, ama Hattie Stubbs'un beş parası bile yokmuş. Sonra kadının bir âşığı olduğunu gösterecek bir ipucu da bulamadık. Bu konuda ne bir dedikodu çıkmış, ne de bir söylenti. Halbuki böyle bir yerde konuda durum öğrenilirdi." Odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Açıkçası, biz hiçbir şey bilmiyoruz. De Sousa'nın gizli bir sebep yüzünden kuzenini öldürdüğünü sanıyoruz. En akla yakın olasılık şu: De Sousa, kadını kendisiyle kayıkhanede

buluşmaya ikna etti. Onu yatma götürerek, suya attı... Sen bunu deneyimledin değil mi?"

"Tabi, tabi. Tatil sırasında bir kayık dolusu adamı nehirde veya deniz kenarında çabucak boğabilirsiniz. Kimsenin aklına bir şey gelmez. Zira herkes birbirini suya iterek, ciyak ciyak bağırarak vakit geçiriyor. Fakat De Sousa, kızın kayıkhanede olduğunu, canının çok sıkıldığını ve belki de pencereden baktığını bilmiyordu."

"Hoskins pencereden kayık sahnesini seyretti, değil mi? Fakat sen onu görmedin."

"Görmedim ya. Kayıkhanede birinin olduğunu o kimse balkona çıkıp kendim göstermedikçe, anlamak imkânsız."

"Belki de kız balkona çıktı. De Sousa, onun cinayeti gördüğünü anladı. Karaya çıkarak, kızın hesabını gördü. Marlene'e kayıkhanede ne yaptığını sorarak, kayıkhaneye girdi. Kız ona olayı anlattı. De Sousa şaka yapıyormuş gibi kordonu Marlene'in boynuna sardı. Tamam..." Binbaşı Merrall, elleriyle, bir hareket yaptı. "İşte böyle... Pekâlâ Bland pekâlâ. Böyle olduğunu kabul edelim. Fakat bu sadece tahmin. Elimizde bir tek kanıt yok. Ceset, bulunmadı. De Sousa'nın İngiltere'den ayrılmasına engel olmaya kalkarsak, uluslararası bir olay çıkar. Onun gitmesine razı olmaktan başka çare yok."

"De Sousa gidiyor mu, efendim."

"Bir hafta sonra yatıyla burdan ayrılacak. Sevgili adasına dönecek."

Müfettiş Bland kederle içini çekti. "Demek fazla vaktimiz yok."

"Başka olasılıklar da var değil mi?"

"Evet, efendim. Birkaç olasılık daha var. Ben, Lady Stubbs'un Cinayet Oyunu'nu iyi bilen biri tarafından öldürüldüğüne inanıyorum. Sadece iki kişinin katil olmadığını kesinlikle söyleyebiliriz. Sir George Stubbs ve Yüzbaşı Warburton. Onlar cinayet günü öğleden s onra

çim sahada çalışmışlar... panayırda yani. Bunu belki on kişiden duydum. Bayan Masterton da öyle. Hoş, onu katil adayları listesine sokmak doğru mu bilmem."

Binbaşı Merrall başını salladı. "Listeye herkesi sokabilirsin. Kadın durmadan bana telefon e dip av köpeklerinden bahsediyor." İçini çekti. "Bu bir dedektif romanı olsaydı, katilin Bayan Masterton olduğu anlaşılırdı. Fakat Connie Masterton’ı yıllardır tanıyorum. Onun izci kızları veya esrarengiz kadınları boğacağını hiç sanmıyorum. Listede başka k im var?"

Bland, "Bayan Ariadne Oliver," diye cevap verdi. "Cinayet Oyunu’nu o hazırladı. İlginç bir tip. Panayır sırasında da bir hayli yalnız kalmış. Sonra Alec Legge var."

"Şu pembe villada kalan genç adam mı?"

"Evet. O ya panayırdan ayrıldı ya da kendisini gören olmadı... Alec Legge panayırdan sıkıldığını ve ağır ağır villaya döndüğünü söyledi. Diğer taraftan ihtiyar Merdell şu rıhtımdaki kayıklara bakan ve arabaların park edilmesine yardım eden yaşlı adam."

"Alec Legge'nin saat on yedide yanından geçerek villaya gittiğini anlattı. Yani Legge evine daha erken dönmemiş. Böylece genç adamın aradaki bir saatlik süre boyunca ne yaptığı meselesi ortaya çıktı. Tabi, Alec Legge, Merdell'in zaman hakkında bir fikri olmadığını, saat konusunda yanıldığını iddia etti."

Binbaşı Merrall mırıldandı. "Bu cevap tatminkâr değil. Onun cinayet işlemesi için bir sebep var mı?"

"Belki Lady Stubbs'la sevişiyordu." Müfettişin sesinden buna pek ihtimal vermediğini anlamak mümkündü. Belki kadın onu her şeyi kansına söylemekle tehdit etti. Legge de mecburen onu öldürdü. Marlene bunu fark etti..."

"Ve Alec Legge, Lady Stubbs'un cesedini bir yere sakladı."

"Evet. Nereye sakladı, bu işi nasıl yaptı onu bilmiyorum. Adamlarım, şatonun arazisini iyice aradılar. Hafifçe kazılmış bir yer bile bulamadılar. Her fidanın, her ağacın altına, iyice baktıklarından emin olabilirsiniz. Neyse diyelim ki Alec Legge cesedi saklamayı başardı. O zaman şapkayı da bizi şaşırtmak için nehre attı. Marlene Tucker, kendisini gördü. Onun üzerine adam onu ortadan kaldırdı. Zaten bu kısım hepsinde aynı." Müfettiş Bland bir an durdu. "Tabi Bayan Legge'i de unutmamalı... "

"Onun hakkında ne biliyoruz?"

Müfettiş Bland ağır ağır cevap verdi. "Bayan Legge iddia ettiği gibi on altı ile on altı otuz arası çadırında değildi. Bunu, onunla ve Bayan Folliat'la konuşur konuşmaz anladım. Halbuki o yarım saat çok mühim." Tekrar durdu. "Gelelim, Mimar Michael Weyman'a. Onun bu olayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Fakat o cinayet işleyebilecek bir gen ç. Küstah, cüretkâr... Hiç çekinmeden adam öldürür, ama kılı bile kımıldamaz. Ahlaksız kızlarla dolaştığını duyarsam, hiç şaşmam."

Binbaşı Merrall güldü. "Sen de fazla sertsin. Peki Michael Weyman o gün ne yapmış?"

"Bu konuda belirsiz birtakım şeyler söylüyor. Pek belirsiz şeyler."

Binbaşı Merrall acı acı içini çekti. "Bundan da onun gerçekten mimar olduğu anlaşılıyor." Polis müdürü kısa bir zaman önce sahilde bir ev yaptırtmıştı. "Bu konuda belirsizliğe meraklı onlar. Bazen hayatta olmalarına bile şaşıyorum."

"Ne zaman nerde olduğunu bilmiyor. Kendisini gören de olmamış. Lady Stubbs'un ondan hoşlandığını gösteren bazı kanıtlar var."

"Yani bunun bir seks cinayeti olduğunu mu imaya çalışıyorsun?..."

Bland ağırbaşlı bir tavırla cevap verdi. "Ben sadece kanıt arıyorum, efendim... Sonra Miss Brewis var... "

Sustu. Bu defa sessizlik uzun sürdü.

"Sekreter değil mi o?"

"Evet, efendim. Çok çalışan ve işinin ehli bir kadın." Tekrar bir sessizlik oldu. Polis müdürü, müfettişi dikkatle süzdü.

"Miss Brewis hakkında bazı şüphelerin var, değil mi?"

"Evet, efendim, öyle. Kadın, cinayetin işlendiğini tahmin ettiğimiz saatte kayıkhanede olduğunu itiraf etti."

"Suçlu olsaydı böyle bir şey yapar mıydı?"

Müfettiş Bland ağır ağır, "Yapabilirdi," diye mırıldandı. "Bundan daha da mükemmel bir şey olamazdı. Kadın, bir tepsiye pastayla meyve suyu dolu bir bardak koymuş. Bunu kayıkhanedeki kıza götüreceğini söylemiş. Önceden kapısını yapmış tabi... Kayıkhaneye gidip dönmüş... Sonradan kızın o sırada sağ olduğunu iddia etti. Biz de buna inandık. Fakat hatırlıyorsunuz, Dr. Cook, Marlene'in on altı ile on altı kırk beş arası öldüğünü bildirdi. Marlene'in on altı on beşte sağ olduğunu Miss Brewis biliyor. Bunu destekleyen başka kimse yok. Zaten kadınlar konuşurken acayip bir durum da ortaya çıktı. Miss Brewis, bana pasta ve meyve suyunu Marlene'e götürmesini,

Lady Stubbs’un istediğini anlattı. Fakat başka bir şahit, Lady Stubbs’un böyle bir şey yapmayacağını kesin bir tavırla söyledi. Bence bu doğru. Lady Stubbs’un karakterine uygun bir şey değil. Hattie Stubbs, geri zekâlı, fakat çok güzel bir kadındı. Kendinden başka hiçbir şeyle de meşgul olmuyordu. Evin idaresiyle ilgilendiği, aşçıya yemek için talimat verdiği de görülmemişti. Sadece kendi güzelliğiyle ilgileniyordu. Bu olayı düşündükçe, onun Miss Brewis’e izci kıza yiyecek bir şeyler götürmesini söylemeyeceğine de inanıyorum."

Merrall başını salladı. "Biliyor musun, Bland? Bu konuda çok haklısın. Fakat Miss Brewis’in bu cinayetleri işlemesinin sebebi

nedir?"

Bland, "Kızı öldürmesi için bir sebep yok," dedi. "Fakat Lady Stubbs'un ortadan kalkmasını istediğini sanıyorum. Size Mösyö Poirot'dan söz ettim. O bana Miss Brewis'in Sir George'a deli gibi âşık olduğunu söyledi. Belki sekreter, Lady Stubbs'un peşi sıra koruya gitti ve onu orada öldürdü. Aynı anda kayıkhanede canı sıkılmış olan Marlene Tucker dışarı çıkarak, olanları gördü. Tabi o zaman Miss Brewis, kızı da öldürmek zorunda kaldı. Ondan sonra ne yaptı? Marlene'in cesedini kayıkhaneye bırakarak, çabucak şatoya döndü. Tepsiye pasta filan koyarak, tekrar kayıkhaneye gitti. Böylece ortadan kaybolmasını açıkladığı gibi, şüpheleri de üzerinden atmış oldu. Zira onun sözlerine, yani Marlene Tucker'ın on altı on beşte hayatta olduğuna inandık."

Binbaşı Merrall içini çekti. "Pekâlâ. Soruşturmaya devam et, Bland. Devam et... Eğer Miss Brewis suçluysa Lady Stubbs'un cesedini ne yaptı?"

"Koruya sakladı, yere gömdü veya nehre attı."

"Bu sonuncusu bir hayli güç olmaz mıydı?"

Müfettiş, "Bu cinayetin işlendiği yere bağlı," dedi. "Miss Brewis oldukça iri bir kadın. Eğer cinayeti kayıkhane civarında bir yerde işlediyse, cesedi aşağıya indirmiş ve rıhtımdan suya atmıştır."

"Helm'deki vapurlara dolmuş olan halkın önünde mi?"

"Sekreter de sanki Lady Stubbs'la şakalaşıyormuş gibi bir tavır takınmıştır. Tehlikeli ama mümkün. Fakat bana kalırsa, Miss Brewis cesedi bir yere sakladı ve sadece şapkayı Helm'e attı. Kadın şatoyu ve civarını iyi biliyor. Belki de cesedi kolaylıkla saklayabileceği bir yer de bu ldu. Ölüyü daha sonra nehre yuvarladı. Kim bilir?" Müfettiş Bland ekledi. "Tabi Miss Brewis suçluysa... Fakat ben asıl De Sousa'nın üzerinde duruyorum..."

Binbaşı Merrall not alıyordu. Başını kaldırarak hafifçe öksürdü. "Şimdi durumu şu şekilde özetleyebiliriz. Beş veya altı kişi Marlene Tucker'ı öldürmüş olabilir. Bunlardan bir kısmı diğerlerinden daha akla yakın. Fakat hepsi bu kadar. Kızın neden öldürüldüğünü hemen hemen biliyoruz. Zira bir şey görmüştü. Bunun ne olduğunu öğreninceye kadar, katilin kim olduğunu anlayamayacağız."

"Bu şekilde ifade edilince insana iş çok güçmüş gibi geliyor."

"Güçlülüğüne güç tabi. Fakat er geç gerçeği ortaya çıkaracağız."

"Bu arada o adam da bıyık altından gülerek, İngiltere'den ayrılacak. İki cinayet işlemesin e rağmen yakasını kurtarmış olacak."

"Sen onun katil olduğundan çok eminsin, değil mi? Yanıldığını iddia edecek değilim. Ama..." Polis müdürü bir süre düşündü. Sonra da omuz silkti. "Neyse ki bu yine psikopat bir caniyle uğraşmaktan daha iyi. Yoksa şimdiye kadar üçüncü bir cinayet daha işlenirdi."

Müfettiş sıkıntılı bir tavırla mırıldandı. "Felaketlerin üçer üçer geldiğini söylerler."

Bu sözlerini ertesi sabah kendisine ihtiyar Merdell'in ölmüş olduğunu haber verdikleri zaman tekrarladı. Merdell nehrin öbür kıyısında, Gitcham köyündeki o pek sevdiği meyhaneye gitmiş ve galiba birayı fazla kaçırdığı için şatonun rıhtımına çıkarken nehre yuvarlanmıştı. Kayığı bulmuşlardı. Ceset de daha sonra kıyıya vurmuştu.

Resmi soruşturma pek sürdü. Gece zifiri karanlıktı. İhtiyar Merdell ise bol bol bira içmişti. Sonuçta adam doksan iki yaşındaydı.

Merdell'in kazara öldüğüne karar verildi.

BÖLÜM 16

I

Hercule Poirot Londra'daki apartmanında kare şeklindeki odanın kare şeklindeki şöminesinin önüne konulmuş olan kare şeklindeki koltukta oturuyordu. Önündeki masada hiç de kare şeklinde olmayan birtakım küçük tahta parçalan vardı. İnanılmayacak kadar kıvamlı biçimsiz parçalar. Bunları gören bir insan, "Bu tahtaların normal bir dünyada yeri yok," diye düşünürdü. "Galiba bunlar imkânsız, lüzumsuz ve saçma sapan şeyler." Halbuki aslında hiç de öyle değildi.

Dikkatle incelendiğinde her belirli parçanın yine belirli bir anlamı vardı. Bunlar yerlerini aldıkları takdirde bir anlam kazanıyor, hatta bir resim meydana getiriyorlardı. Kısacası, Hercule Poirot şu meşhur tahtadan yapılmış bilmecelerden birini halletmekle meşguldü.

Belçikalı hâlâ acayip biçimlerde başlıkları olan dikdörtgen çerçeveye baktı. Bu oyun sinirlerini yatıştırıyor, ona zevk veriyordu. Bu sayede karışıklık "düzene" kavuşmaktaydı. Poirot kendi kendine, bu biraz da benim mesleğime benziyor, dedi. "Soruşturma sırasında insan acayip olmayacak olaylarla karşılaşıyor. İlk bakışta bunların arasında hiçbir bağ olmadığını sanıyor. Halbuki bütün meselede bunların da yeri var. Garip biçimli, kurşuni bir parça alarak bunu ustalıkla mavi semaya yerleştirdi. Bunun uçağın bir kısmı olduğu anlaşılıyordu. "Evet," diye mırıldandı. "İnsanı böyle yapmak... Şuraya olmayacak bir parça... Buraya inanılmayacak bir parça... Köşeye hiç de sanıldığı gibi olmayan düzgün bir parça... Bunlar bir araya geldiler

mi, tamam. O zaman mesele de kalmaz. Durum anlaşılır. Son zamanlarda dedikleri gibi, her şey suyun yüzüne çıkar!

Resme bir kule parçasıyla çizgili bir kuleye benzeyen, fakat aslında bir kedinin sırtı olan kısmı yerleştirdi. Sonra Turner'ca bir çabukluk turuncuyken pembemsi bir hal alıveren ufka ilaveler yaptı.

Hercule Poirot insan ne aradığını bilse, diye içini çekti. "İş çok kolaylaşırdı. Fakat neyi aradığınızı bilmeniz imkânsız. Bu yüzden ters yerlere veya yanlış şeylere bakıyorsunuz."

Hiddetle içini çekti. Bakışları bilmeceden şöminenin diğer tarafındaki koltuğa kaydı. Yarım saatten daha kısa bir zaman önce Müfettiş Bland orada oturmuş, çay içip dört köşe çöreklerden yerken, üzüntülü üzüntülü konuşmuştu. Mesleğiyle ilgili bir iş için Londra'ya gelmişti. O olayı hallettikten sonra da Mösyö Poirot'yu ziyaret etmeye karar vermişti. "Sizin, Nasse Şatosu'nda işlenen cinayetler hakkında yeni sonuçlara varıp varmadığınızı öğrenmek istiyordum." Müfettiş Bland kendi fikirlerini de açıklamıştı. Poirot, onun ileri sürdüğü her iddiayı kabul etmişti. Müfettişin, cinayetleri dikkatle ve tarafsız bir şekilde analiz ettiği ortadaydı.

Nasse Şatosu'nda cinayet işleneli bir ay, hatta beş hafta olmuştu. Bu süre boyunca soruşturmada hiçbir ilerleme kaydedilmemişti, ne yazık ki. Lady Stubbs'un cesedi bulunmamıştı. Lady Stubbs belki de sağdı. Fakat kadının izini de bulamamışlardı. Müfettiş Bland, Lady Stubbs'un hayatta olduğunu pek sanmıyordu. Poirot da aynı fikirdeydi.

Bland, "Tabi," diye içini çekti. "Ceset karaya vurmuş olabilir. Bir ceset suya düştü mü, ne hal alacağı belli olmaz... Belki ilerde kıyılardan birine vurur. Ama o zaman da kimlik tesbiti çok güçleşir."

Poirot atıldı. "Üçüncü bir olasılık daha var."

Bland başını salladı. "Evet. Onu ben de düşündüm. Daha doğrusu düşünüp duruyorum. Cesedin Nasse Şatosu'nda olduğunu, onu

aramaya akıl edemediğimiz bir yere sakladıklarını kast ediyorsunuz, değil mi? Bu mümkün. Pekâlâ da mümkün. Öyle eski şatolarda ve civarında aklınıza bile gelmeyecek bir sürü gizli yer vardır." Bir an düşünceli düşünceli durdu. "Geçen gün bir eve gittim. Savaşta bahçeye bir sığınak yapmışlardı. Şöyle dayanıksız, biraz uydurmaca bir şey. Evin yan duvarına dayanıyordu. Ordan, bodruma da geçilebilmekteydi. Savaş bitince, sığınak yıkılmıştı. Onlarda taşlan şöyle üst üste yığarak, küçük tepecikler meydana getirmişler. Ve aralara da dağlık arazide yetişen çiçeklerden dikmişlerdi. Orda dolaşırken, o güzel çiçekli yerin önceden bir sığınak olduğu, altta bir oda bulunduğu aklınıza bile gelmezdi. Sanki orası ta başından dağ çiçekleri için yapılmıştı. Halbuki bodrumdaki şarap fıçısının arkasındaki geçitten, çiçeklerin altındaki odaya girmek mümkündü. İşte böyle bir yer kastediyorum... Yabancıların bilmediği bir geçit ve gizli bir oda. Herhalde Nasse Şatosu'nda gizli bir bölme yok, değil mi? Hani şu vaktiyle papazların yaptığını düşündükleri cinsten bir yer."

"O devirde böyle bir yer inşa etmeleri gereksizdi."

"Bay Weyman da öyle söyledi. Şatonun 1700 yılında tamir edildiğini anlattı. O sırada papazların saklanmalarına gerek yoktu.

Fakat öyle de olsa, şatoda yine gizli bir oda bulunabilir. Örneğin, bir bölümün biçimi değiştirilmiştir. Belki aileden biri böyle bir şey olduğunu biliyordu. Ne dersiniz... Mösyö Poirot?"

Belçikalı mırıldandı. "Evet. Bu mümkün. Mais Oui. Fevkalade bir fikir bu. Bunu kabul edersek yine bir soruyla karşılaşıyoruz. Bu gizli odayı kim bilebilir?... Herhalde şatoda kalan herkes bunu öğrenir, değil mi?"

"Evet. O zaman De Sousa'nın suçsuz olduğu ortaya çıkar." Müfettiş buna memnun olmamıştı. Zira şimdilik listesinin başında hâlâ De Sousa'nın ismi vardı. "Dediğiniz gibi şatoda oturan herkes, aileden bir veya iki hizmetçi böyle gizli b ir yer olduğunu öğrenebilir.

Ama evde kısa bir süre kalanların bunu duyacaklarını pek sanmıyorum. Hele Legge gibi başka yerden gelenler, hiçbir şeyin farkında olmazlar."

Poirot, "Böyle bir yer olup olmadığını," diye cevap verdi. "Ancak bir tek kişi bile bilir. Belki ona sorarsanız size bilgi verebilir. Bayan Folliat'ı kast ediyorum." Sonra içinden ekledi. "Bayan Folliat'ın Nasse Şatosu hakkında bilmediği yer yok herhalde. Zaten kadın çok şeyin farkında. Ta başında Hattie Stubbs'un ölmüş olduğunu anladı. Bayan Folliat daha Hattie'yle Marlene cinayete kurban gitmeden dünyanın çok kötü bir yer olduğunu düşünmeye başladı. İnsanların da çok kötü yaratıklar olduğunu söyledi. Poirot hiddetle, bilmecenin yanıtı Bayan Folliat'da, diye düşündü. Fakat bunu ondan öğrenmek hiç de kolay değil."

Müfettiş içini çekti. "Bayan Folliat'la birkaç defa konuştum. Bu konuda gayet kibar ve nazik davrandı. İşimize yarayacak bir fikir ileri süremediği için bayağı üzüldü."

Poirot kendi kendine, sürmediği için mi? dedi. Yoksa süremediği için mi? Belki Bland da aynı şeyi düşünüyordu.

Müfettiş mırıldandı. "İnsan bazı kadınları zorlayamaz. Onları korkutamazsınız. Konuşmaya da ikna edemezsiniz. Yani elinizden hiçbir şey gelmez."

Poirot, öyle, diye düşündü. Bayan Folliat'ı korkutmak da ikna etmek de mümkün değil.

Müfettiş Bland çayını bitirdi. İçini çekerek çıktı, gitti. Poirot da gitgide artan hiddetini unutmak için bilmeceyle uğraşmaya başladı. Belçikalı gerçekten fena halde sinirlenmişti. Hem öfkelenmiş, hem de gururu kırılmıştı. Bayan Ariadne Oliver bu esrarı çözmesi için onu, Hercule Poirot'yu çağırmıştı. Kadın ortada acayip bir şeylerin döndüğünü hissetmişti. Çok haklı olduğu da çok geçmeden anlaşılmış tabi. Bayan Oliver önce Hercule Poirot'nun cinayete engel

olacağına in anmıştı. O bunu yapamayınca, bu sefer de katili bulacağını sanmıştı. Bunu da becerememişti Poirot. Adeta kalın bir sis içindeydi bu. Zaman zaman uzaklarda kendisini şaşırtan birtakım ışıklar belirip kayboluyordu. Arada sırada bu ışıklan fark ediyor, fakat yine de durumu anlayamıyordu.

Poirot ayağa kalkarak, şöminenin diğer tarafına gitti. Oradaki dört köşe koltuğun yerini ocakla dik bir acı meydana getirecek şekilde düzelttikten sonra içini çekerek oturdu. Boyalı tahta ve mukavvadan meydana gelmiş olan bilmeceden, cinayet bilmecesine geçmişti. Cebinden küçük bir defter çıkararak dikkatle yazdı.

"Etienne de Sousa. Amanda Brewis, Alec Legge, Sally Legge, Michael Weyman."

Yazısı küçük, fakat çok düzgündü.

Düşünmeye başladı. Sir George'la Jim Warburton'un Marlene Tucker'ı öldürmeleri imkânsızdı. Bayan Oliver için böyle bir imkânsızlık yoktu tabi. Bu yüzden Poirot, onun adını da listeye geçirdi. Daha alta Bayan Masterton'ı da ekledi. Zira kadının on altı ile on altı kırk beş arası sürekli çim sahada çalıştığını görmemişti. En alta uşak Henden'in adını yazdı. Bunun gerçek sebebi Bayan Oliver Cinayet Oyunu'nda esrarengiz bir uşağın bulunmasıydı. Yoksa aslında bu gong çalmaya meraklı esmer adamdan şüphe ettiği yoktu. Poirot listeye, "Kaplumbağa resimli gömlek giymiş olan genç," diye bir satır ekledi. Bunun sonuna bir soru işareti koymayı da unutmadı. Sonra gülerek başını salladı. Gözlerini kapayarak, ceketinin yakasından çıkardığı iğneyi kâğıda batırdı. Bu da diğerleri kadar mükemmel, diye düşünüyordu. İğnenin son ismin altına saplanmış olduğunu görünce, fena halde kızdı.

Ben budalanın biriyim? Kaplumbağa resimli gömleği giyen gencin bu işle ne ilgisi var?

Fakat Belçikalı, o esrarengiz yabancıyı listesine almasının bir sebebi olduğunu da seziyordu. Pavyondan döndüğü günü hatırladı. Yabancı, genç ve yakışıklıydı ama yüzünde yine de insanın hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Küstah ve merhametsiz bir insan yüzüydü bu.

Delikanlının oraya gelmesinin bir amacı vardı Yabancının pavyonda biriyle konuşmak niy etinde olduğu belliydi. O halde o kimse normal bir şekilde buluşup konuşamayacağı veya konuşmak istemeyeceği biriydi. Yani bu buluşmanın dikkati çekmemesi gerekti. Gizli bir randevuydu bu. Acaba cinayetle mi ilgiliydi?"

Poirot düşünmeye devam etti. Yurtta yatan bir genç... Yani o civarda ancak iki gün kalabilecek bir delikanlı. Yabancı oraya tesadüfen mi gelmişti. İngiltere’yi dolaşan yüzlerce öğrenciden biri miydi o? Yoksa Nasse Şatosu’na özellikle biriyle buluşmak için mi uğramıştı? Belki de panayır günü biriyle tesadüfen karşılaşmıştı.

Hercule Poirot kendi kendine, bir hayli şey biliyorum, dedi. Elimde bilmeceye ait bir sürü parça var. Bir sürü parça... Bu cinayetin nasıl bir şey olduğunu seziyorum. Fakat galiba meseleye uygun açıdan bakmamaktayım.

Sayfayı çevirerek, "Lady Stubbs, Miss Brewis’den Madene’e pasta götürmesini istedi mi?" diye yazdı. "Eğer istemediyse, Miss Brewis neden bunu iddia etti?"

Bu meseleyi düşündü. Miss Brewis kendisi de kıza pasta ve meyve suyu götürmeyi akıl etmiş olabilir. Fakat öyleyse neden bunu açıkça söylemedi? Niçin yalan söyledi? Bunu Lady Stubbs’un istediğini iddia etti. Bunun sebebi kayıkhaneye gittiği zaman Marlene’in cesediyle karşılaşmış olması? Saçma! Miss Brewis ancak suçlu olduğu takdirde böyle bir yalana başvurabilirdi. Fakat onun katil olduğunu sanmıyorum. Miss Brewis sinirli veya hayali geniş bir kadın değil. Kızın cesediyle karşılaşsaydı, hemen koşup haber verirdi.

Uzun süre yazdığı bu iki soruya baktı. Bu kelimelerin, gerçekten yolunu gösteren bir işareti gizledikleri kanısına kapılmıştı. Dört, beş dakika düşündükten sonra, defterine bir şeyler daha karaladı.

"Etienne de Sousa, kuzenine, Nasse Şatosu'na gelmeden önce mektup yazdığını söyledi. Bu doğru mu? Yoksa yanlış mı?"

Poirot bu sözün yalan olduğundan hemen hemen emindi. Kahvaltı masasının başında meydana gelen olayı hatırladı. "Sir George veya Lady Stubbs'un öyle çok şaşırmış gibi davranmalarına, özellikle de genç kadının üzüntülü bir tavır takınmasına hiç gerek yoktu. Bu şekilde hareket etmekle ellerine bir şey geçemeyecekti. Pekâlâ, diyelim ki Etienne de Sousa yalan söylemişti. Bunun sebebi neydi? Kendisini beklediklerі ve bu ziyaretten çok memnun kalacakları etkisini bırakmak için mi? Öyle olabilir. Fakat hiç sanmıyorum. Böyle bir mektup yazıldığını veya bunun alındığını gösterecek hiçbir kanıt yok. Yoksa De Sousa şüpheleri gidermek, ziyaretine doğal bir görüntü vermek, herkeste beklenilen bir misafir izlenimini uyandırmak için mi bu yalanı söyledi? Gerçekten Sir George da onu tanımamasına rağmen dostça karşıladı. Poirot birdenbire durakladı.

Sir George, De Sousa'yı tanımıyordu. De Sousa'yı tanıyan karısı ise adamı görmemişti. Acaba panayır günü şatoya gelen Etienne de Sousa asıl De Sousa, değil miydi? Bir sahtekâr mıydı o? Belçikalı bu konuyu uzun uzun düşündü. Fakat bunun ne anlamı var? Ziyaretçi bir sahtekârdı diyelim. Şatoya gelip De Sousa olduğunu iddia etmekle eline ne geçecekti. Zaten, De Sousa'nın Hattie'nin ölümünden faydalanması imkânsızdı. Polis, kadının parası olmadığını, kocasının, ona harçlık verdiğini tesbit etti." Poirot, Lady Stubbs'un o sabah kendisine ne dediğini hatırlamaya çalıştı. "Kötü bir adam o. Fena şeyler yazıyor..." Bland'a göre, kadın kocasına, "O insanları öldürüyor," demişti. Olayları gözden geçirirken, bu sözler yeni bir anlam kazanıyordu. "O insanları öldürüyor."

Etienne de Sousa'nın Nasse Şatosu'na geldiği gün bir, hatta belki de iki kişi öldürülmüştü. Bayan Folliat, Hattie'nin o melodrama kaçan sözlerine aldırmamaları gerektiğini söylemişti. Bu konuda ısrar etmişti Bayan Folliat...

Hercule Poirot kaşlarını çattı. Sonra da elini hiddetle koltuğun yanına vurdu. Daima, daima Bayan Folliat'a dönüyorum. Bütün esrarın anahtarı onda. Onun bildiklerini öğrenebilseydim... Artık bir köşede oturup düşünmekle olamayacak... Hayır, hayır, trene binip tekrar Devon'a gitmem ve Bayan Folliat'ı görmem gerek."

II

Hercule Poirot bir an Nasse Şatosu'nun büyük bahçe kapısının önünde durdu. İleriye, kıvrılarak uzanan yola baktı. Yaz geçmişti artık. Ağaçlardan kopan sarı kahverengi yapraklar usulca yere düşüyorlardı. Yakındaki çimenlik küçük mor çiçeklerle dolmuştu. Poirot içini çekti. Nasse Şatosu'nun güzelliği, istememesine rağmen kendisini etkiliyordu. Doğaya âşık biri değildi. O, muntazam tarhlı bahçeleri tercih ederdi. Fakat sık ağaç ve fidanların yumuşak, fakat vahşi güzelliğini takdir ediyordu.

Solda garajdan villa haline sokulan küçük, beyaz bir bina vardı. Güzel bir yerdi burası. Neredeyse akşam olacaktı. Belki de Bayan Folliat evde değildi. Elinde bahçe sepetiyle çıkmış olabilirdi. Veya komşularını ziyarete gitmişti. Birçok dostu vardı onun. Burası Bayan Folliat'ın eviydi. Yıllardan beri öyleydi. Rıhtımdaki adam ne demişti? "Nasse Şatosu'nda daima Folliatlar olacak."

Poirot usulca villanın kapısını vurdu. Bir, iki dakika sonra içeriden ayak sesleri duyuldu. Poirot'ya ağır, hatta kararsız gibi geldi bu adımlar. Sonra kapıda Bayan Folliat belirdi. Belçikalı, onun bayağı yaşlanmış ve çökmüş olduğunu görünce çok şaşırdı. Bayan Folliat bir an ona hayretle baktı.

Sonra da, "Mösyö Poirot?" dedi. "Siz..." Belçikalıya bir an kadının gözlerinde derin bir korku belirmiş gibi geldi. Hoş belki de yanılıyordu.

"İçeri girebilir miyim, madam?"

"Tabi," Bayan Folliat kendini toplamıştı artık. Nazik bir tavırla Belçikalıya girmesini işaret ederek onu küçük oturma odasına götürdü. Şöminenin üstündeki rafta narin Chelsea biblolar duruyordu. Ateşin önünde goblen örtülü koltuklar vardı. Küçük bir

masanın üzerinde Derby çay takımı konulmuştu. Bayan Folliat, "Bir fincan daha getireyim," diye mırıldandı.

Poirot yarım ağızla itiraz ederek, elini kaldırdı. Fakat kadın dinlemedi. "Canım, çay içmeden olur mu?" Çabucak odadan çıktı. Poirot tekrar etrafına bakındı. Masanın üzerinde bir gergef duruyordu. İğne de üstüne takılmıştı. Bayan Folliat'ın koltuklarından birine örtü işlediği anlaşılıyordu. Yandaki raflar kitap doluydu. Duvara minyatürler asılmıştı. Birde dik bıyıklı küçük çeneli, üniformalı bir adamın gümüş çerçeveli fotoğrafı...

Bayan Folliat elinde fincan ve tabaklar içeri girdi.

Poirot resmi işaret etti. "Kocanız mı, madam?"

"Evet." Kadın, Belçikalının başka fotoğraflar ararmış gibi kitaplığın üzerine baktığını fark ederek, sert bir tavırla başını salladı. "Ben fotoğraflardan hiç hoşlanmam. Bunlar insanı geçmişte yaşamaya zorlarlar. Halbuki unutmasını öğrenmemiz gerek. Kurumuş dalların kesilip atılmasından başka çare yoktur."

Poirot, Bayan Folliat'ı ilk gördüğü günü hatırladı. Kadın o sırada nehir kıyısındaki fidanları buduyordu. Galiba o zaman da kuru dallardan söz etmişti. Belçikalı, Bayan Folliat'ı düşünceli bakışlarla süzdü. Sanki kadını gözleriyle tartıyordu. "Onu anlamak kolay değil. Nazik ve narin bir kadın. Ama, gerektiğinde acımasız olabilir. Yalnız ağaçların değil, kendi hayatının da kuru dallarını kesebilir.

Bayan Folliat koltuğa oturarak fincana çay doldurdu. "Süt? Şeker?"

"Lütfen üç şeker, madam."

Kadın, ona fincanı uzatırken mırıldandı. "Sizi görünce bayağı şaşırdım. Nedense sizin bu civardan bir daha geçeceğinizi sanmıyordum."

Poirot, "Bu civardan geçmiyordum ki, madam." "Ya..." Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Ben buraya özellikle geldim." Bayan Folliat hâlâ merakla ona bakıyordu. "Bu yolculuğumun bir amacı da sizi görmekti, madam."

"Öylemi?" v

"Önce... Lady Stubbs’dan bir haber çıkmadı, değil mi?"

Bayan Folliat başını salladı. "Geçenlerde Cornwall sahiline bir ceset vurmuş. George ölüyü tanıyıp tanımayacağını anlamak için kalkıp oraya gitti. Fakat ceset Hattie’nin değilmiş." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. "George’a çok acıyo rum. Sinirleri çok bozuk."

"Hâlâ karısının sağ olabileceğine inanıyor mu?"

Bayan Folliat ağır ağır cevap verdi. "Sanırım bütün ümidi kırıldı. Sonuçta Hattie sağ olsaydı, böyle uzun süre kolaylıkla saklanamazdı. Zira hem polis, hem de basın peşindeydi. Hatta Hattie hafızasını kaybetseydi, polis onu şimdiye kadar muhakkak bulurdu öyle değil mi?"

Poirot, "Öyle gözüküyor," dedi. "Polis, Lady Stubbs'u hâlâ yor mu?"

"Herhalde, bilmiyorum."

"Fakat Sir George'un ümidi yok."

Bayan Folliat içini çekti. "Bunu açık açık söylediği yok. Ta kendisini son zamanlarda görmedim. Şimdi Londra’da o."

"Ya öldürülen kız? Bu konuda yeni ipuçları elde edildi mi?"

"Sanmıyorum. Duymadım." Sonra ekledi. "Bence pek anla sız nedensiz bir cinayet bu. Zavallı yavrucak."

"Onu düşündükçe hâlâ üzülüyorsunuz, madam."

Bayan Folliat hemen cevap vermedi. Sonra da ağır, ağır, "İnsan yaşlanınca," diye mırıldandı. "Gençlerin ölümüne gereğinde fazla

üzülüyor. Çok sarsılıyor. Biz ihtiyarlar, ölümü bekliyoruz. Fa kat o çocuğun önünde daha uzun bir hayat vardı."

"Ama herhalde bu ilginç bir hayat olmayacaktı."

"Belki bizim bakımımızdan öyle. Fakat muhakkak onun için ilgi çekici bir şey olacaktı."

Poirot gülümsedi. "Dediğiniz gibi biz ihtiyarlar ölümü bekliyoruz, ama aslında hayata göz yummayı da pek istemiyoruz. Daha ben istemiyorum. Hayatı hâlâ pek ilginç buluyorum."

"Ben öyle bulduğumu pek sanmıyorum." Kadın kendi kendine konuşuyordu sanki. Omuzlan iyice düşmüştü. "Çok yorgunum, Mösyö Poirot. Zamanı gelince hazırlıklı bulunmakla kalmayacak, çok da memnun öleceğim."

Belçikalı çabucak ona baktı, önceden de olduğu gibi, kendi kendine, bu karşımda oturmuş benimle konuşan kadın, aslında çok mu hasta acaba, diye sordu. Ölümün yaklaştığını hisseden veya bunu kesin şekilde bilen... Bu yorgun ve bitkin halini başka türlü açıklamak mümkün değil. Aslında onun böyle uyuşuk bir insan olduğunu sanmıyorum. Bence Amy Folliat karakter sahibi, enerjik ve azimli bir kadın. Birçok üzüntüye göğüs germiş, evini, servetim, çocuklarını kaybetmiş, fakat buna rağmen yılmamış. Kendisinin de dediği gibi kuru dallan kesmiş. Ancak şimdi hayatından kesip atamadığı bir şey var. Bunu kimsenin ondan koparıp alması da imkânsız. Bu bir hastalıktan başka ne olabilir?

Bayan Folliat, onun düşüncelerini okurmuş gibi birdenbire hafifçe güldü. "Artık beni hayata bağlayan fazla bir şey kalmadı, Mösyö Poirot. Birçok arkadaşım, dostum var ama yakınım yok."

Poirot içinden gelen sese uydu. "Fakat eviniz var."

"Nasse'yi mi kast ediyorsunuz, evet..."

"Aslında şato Sir George Stubbs’a ait ama, burası yine de sizin eviniz! Şimdi Sir George Londra’ya gitmiş. Burayı onun yerine idare ediyorsunuz."

Poirot, kadının gözlerinde yine müthiş bir korkunun belirdiğini fark etti. Bayan Folliat konuşmaya başladığı zaman, sesinde buz gibi bir ifade vardı. "Ne demek istediğinizi anlayamadım, Mösyö Poirot. Sir George’a, bana bu villaya kiraladığı için minnettarım. Fakat ben de gerçekten kirayla oturuyorum. Ona her yıl belirli bir para ödüyorum. O da şato arazisinde istediğim gibi dolaşmama izin veriyor."

Poirot ellerini açtı. "Özür dilerim, madam. Sizi kızdırmak istemedim."

Bayan Folliat soğuk bir ifadeyle, "Herhalde sizi yanlış anladım," dedi.

Poirot mırıldandı. "Harikulade bir yer burası. Güzel bir şato, şahane bahçeler... Nasse insanın ruhuna huzur veriyor."

"Evet." Kadının yüzü aydınlandı. "Biz bunu daima hissettik. Ben buraya ilk geldiğim zaman küçücük bir kızdım. Fakat o zaman bile burda derin bir huzur duydum."

"Fakat şimdi şatoda aynı hava, aynı sükûnet ve huzur var mı, madam."

"Neden olmasın."

Poirot, "İntikamı alınmamış bir cinayet..." diye fısıldadı. "Bir masumun dökülen kanları...

Gölgeler dağılmadıkça, şato huzura kavuşamaz." Ekledi. "Sanırım bunu siz de biliyorsunuz, madam." Bayan Folliat cevap vermedi. Ne kımıldadı, ne de bir şey söyledi. Şimdi hareketsiz oturuyordu. Kafasından neler geçiyordu kim bilir? Poirot, ona doğru eğildi. "Madam, siz bu cinayet hakkında, çok şey biliyorsunuz. Belki de her şeyin farkındasınız. Kızı kimin öldürdüğünü, bunun sebebini de

öğrendiniz. Hattie Stubbs'u kimin katlettiğini, hatta şimdi cesedin nerde olduğunu da biliyorsunuz."

Bayan Folliat o zaman konuştu, sesi yüksek, hatta hırçındı. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey!"

"Belki yanlış kelime kullandım. Bilmiyor, fakat tahmin ediyorsunuz. Bundan eminim."

"İşte bu affedersiniz çok gülünç!"

"Gülünç değil, madam. Daha başka bir şey. Yani tehlikeli."

"Tehlikeli mi? Kim için tehlikeli?"

"Sizin için, madam. Bu bilginizi kendinize sakladığınız sürece tehlikedesiniz. Ben katilleri sizden iyi tanırım."

"Size hiçbir şey bilmediğimi söyledim."

"O halde bazı şüpheleriniz var..."

"Hayır, Mösyö Poirot hayır."

"Özür dilerim, madam. Fakat bu doğru değil."

"İnsanın şüphelerini açıklaması doğru değildir. Hatta gereksiz bir kötülüktür o."

Poirot tekrar öne doğru eğildi. "Burda bir ay önce olan olaydan daha mı kötü bu?"

Kadın koltukta gerileyerek, büzüldü. Fısıldar gibi, "Bana bundan söz etmeyin," dedi. Sonra da titreyerek derin bir nefes aldı. "Neyse, zaten her şey bitti artık. Sona erdi."

"Bunu nasıl bilebilirsiniz, madam? Size tecrübelerime dayanarak söyleyeyim. Bir katil hiçbir zaman bir olaya bitmiş gözüyle bakmaz."

Bayan Folliat başını salladı. "Hayır, hayır. Olay sona erdi artık... Zaten benim yapabileceğim bir şey de yok. Hiçbir şey yok." Poirot

ayağa kalkarak, kadının başına dikildi. Bayan Folliat adeta hiddetle ekledi. "Zaten polis bile soruşturmadan vazgeçti."

Poirot başını salladı. "İşte bu konuda yanılıyorsunuz, madam. Polis hiçbir zaman vazgeçmez." Bir an durdu. Sonra ekledi. "Ve ben, madam ben de vazgeçmem. Bunu unutmayın, madam. Hercule Poirot yenilgiyi asla kabul etmez!"

Sanki sahneden çıkıyormuş gibi bir tavırla, kapıya doğru gitti.

BÖLÜM 17

Poirot Nasse'den ayrıldıktan sonra kasabaya indi. Rastladıklarına sora sora Tuckerların kulübesini buldu. Kapıyı olanca kuvvetiyle vurmasına rağmen, bir süre sesini kimseye duyuramadı. Zira içeride ciyak ciyak bağıran Bayan Tucker'ın feryadı her şeyi bastırıyordu.

"Çamurlu ayakkabılarınla canım temiz muşambalarıma basmaya utanmıyor musun? Sana belki bin defa söyledim. Bütün sabah o muşambaları fırçaladım, canım çıktı. Şu hale bak?"

Kocası bir şeyler mırıldandı. Kadını yatıştırmaya çalışıyordu galiba...

Bayan Tucker’ın sesi yine yükseldi. "Nasıl unutursun? Bütün bunların sebebi, radyoda spor haberlerini dinlemek için acele etmen. Halbuki o ayakkabıları bir dakikada çıkarabilirdin. Sana gelince Gary yediğin o karamelaya dikkat et. Canım gümüş çaydanlığımı yapışık ellerinle tutmam istemiyorum. Marilyn kapı çalınıyor. Git bak bakalım kim geldi?"

Kapı usulca aralandı ve on bir, on iki yaşlarında bir kız, şüpheyle Poirot’ya baktı. Sağ yanağındaki şişlikten şeker yediği anlaşılıyordu. Ufacık mavi gözlü, şişman bir çocuktu. Şirin bir domuz yavrusuna benziyordu. "Anne, bir beyefendi gelmiş," diye seslendi.

Saçları, kızarmış yüzüne düşmüş olan Bayan Ethel Tucker, kapıya gelerek, şüpheyle sordu. "Ne istiyorsunuz? Bizim hiçbir şeye ihtiyacımız..." Durakladı. Poirot’u tanır gibi olmuştu. "A... Siz o gün polisin yanında değil miydiniz?"

"Madam korkarım beni görünce o acı günleri hatırladınız." Poirot kesin bir tavırla kapıdan girdi.

Bayan Tucker endişeyle çabucak ayaklarına baktı. Fakat Poirot sivri burunlu rugan ayakkabılarıyla sadece temiz ana caddede yürümüştü. Yani Bayan Tucker'ın pırıl pırıl cilalı muşambasını çamurlaması imkânsızdı. Kadın gerileyerek, sağdaki odanın kapısını açtı. "Şöyle buyurun, efendim." Poirot'yu fazlasıyla temiz ve derli toplu küçük bir misafir odasına soktu. Burası muşamba ve tahta cilası kokuyordu. İçeride hantal eşyalar, yuvarlak bir masa, iki sardunya saksısı vardı. Şöminenin önüne pirinçten yapılmış, gayet süslü, alçak bir parmaklık konulmuş, rafa ise irili ufaklı porselen biblolar dizilmişti. "Oturun, efendim. Lütfen oturan. Adınızı hatırlamıyorum. Galiba bunu hiç duymadım."

Belçikalı çabucak, "Adım Hercule Poirot," diye cevap verdi. "Bugün bu civarda bir yere geldim.

O arada size taziyede bulunmaya ve soruşturmada yeni gelişmeler olup olmadığını sormaya karar verdim. Kızınızın katilinin yakalandığını umarım."

Bayan Ethel Tucker acı acı içini çekti. "Adamın izini bile bulamadılar. Bana sorarsanız, utanılacak bir şey bu. Polis, bizim gibiler için kendisini fazla yormuyor. Zaten polis nedir ki? Eğer hepsi de Bob Hopkins gibiyse, memlekette cinayetin iyice artmasına şaşmamalı. Bob Hopkins'in işi gücü, meydana bırakılmış arabalara bakmak."

O sırada Bay Tucker da kapıda belirdi. Ayakkabılarını çıkarmış, çoraplarıyla dolaşıyordu. İriyarı, kırmızı suratlı, uysal bir adamcağızdı o. Boğuk bir sesle, "Polise inanıyorum," dedi. "Onların da herkes gibi dertleri var. Aslında o manyakları yakalamak hiç de kolay değil. Bana veya size benzeyen birtakım adamlar onlar. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya?" Doğrudan doğruya Poirot'ya hitap ediyordu. Belçikalıya kapıyı açmış olan küçük kız, babasının arkasında belirdi.

Sekiz yaşında bir çocuk da kızın omzunun üzerinden başını uzattı. Hepsi de büyük bir merak ve ilgiyle Poirot'ya bakıyorlardı.

Poirot mırıldandı. "Bu küçük hanım diğer kızınız galiba?"

Bayan Tucker, "Marilyn o," diye cevap verdi. "Oğlan da Gary. Haydi gel, el sık Gary. Biraz terbiyeli ol." Gary geri geri gitti. Annesi açıkladı. "Biraz çekingendir."

Bay Tucker başını salladı. "Çok naziksiniz, efendim. Buraya gelip, Marlene'i sordunuz. Korkunç bir olaydı bu."

Belçikalı içini çekti. "Biraz önce Bayan Folliat'ı ziyaret ettim. Bu olay onu da sarsmış."

Bayan Tucker atıldı. "O olaydan sonra kendine gelmedi. Tabi yaşlı. Olayların kendi arazisinde olması kendisine çok dokundu."

Poirot yine hepsinin de sanki Nasse Şatosu hâlâ Bayan Folliat'ınmış gibi konuştuklarını fark etti.

Bay Tucker, "Herhalde kendisini sorumlu tutuyor," dedi. "Tabi bu olayın onunla bir ilgisi yoktu, o da başka."

Poirot sordu. "Marlene'in kurban rolünü oynamasını kim istemişti."

Bayan Tucker hemen cevap verdi. "Şu kitaplar yazan Londra'lı Lady."

Poirot kaşlarını kaldırdı. "Fakat o buranın yabancısıydı. Marlene'i tanımıyordu bile."

Bayan Tucker, "Kızları Bayan Masterton topladı," diye açıkladı. "Herhalde Marlene'in o işi yapmasını da o istedi. Doğrusu bizim kız da kurban rolü oynayacağı için çok memnundu."

Poirot yine ümitsizliğe kapıldı. Şimdi, Bayan Oliver'ın kendisini ilk çağırdığı zaman nele r hissettiğini anlıyordu. Biri perde arkasında çalışmış, istediğini elde etmek için tanınmış kimseleri öne sürmüştü. Bayan Oliver... Bayan Masterton... Bunlar birer kuklaydı. Usulca,

"Bayan Tucker," diye mırıldandı. "Acaba Marlene -şey- bu manyağı tanıyor muydu?"

Kadın hemen itiraz etti. "Marlene öyle adamlarla ahbaplık edecek bir kız değildi."

Poirot derin bir nefes aldı. "Ah... Fakat demin kocanızın da söylediği gibi o manyakları ilk bakışta ayırt etmek imkânsızdır. Onlar -şey- bana veya size benzerler. Biri panayırda veya daha önce Marlene'le konuşmuş olabilir. Kızla, normal bir şekilde ahbap olmuştur. Belki ona hediye de vermiştir."

"Hayır, efendim. İmkânsız bu. Marlene bir yabancıdan hediye almazdı. Ben onu iyi terbiye etmiştim."

Poirot ısrar etti. "Belki bunda bir sakınca görmedi. Belki de ona hediye vermek isteyen nazik bir hanımdı."

"Yani Mili Villası'nda oturan Bayan Legge gibi biri mi?"

Poirot, "Evet," dedi. "Öyle biri."

Bayan Tucker homurdandı. "O bir kere Marlene'e ruj vermişti. Buna çok kızdım tabi. Marlene, 'O pis şeyi dudaklarına sürmene izin verecek değilim,' dedim. Hemen karşılık verdi. 'Bunu villadaki hanımdan aldım. Rujun bana yakışacağını söyledi.' Tabi Marlene'i hemen azarladım. 'Sen Londra'lı kadınlara bakma. Onlar yüzlerini boyayıp kirpiklerini kıvırabilirler. Fakat sen namuslu bir kızsın. Büyüyünceye kadar da yüzünü su ve sabunla yıkayacaksın?" Poirot gülümsedi. "Herhalde o sizinle aynı fikirde değildi." Bayan Tucker başını salladı. "Ben sözümü dinletmesini bilirim." Küçük Marilyn alaycı bir şekilde güldü. Poirot, ona şöyle bir dikkatli baktıktan sonra tekrar Bayan Tucker'a döndü. "Bayan Legge, Marlene'e başka hediye verdi mi?"

"Sanırım ona artık kullanmadığı bir eşarp verdi. Fazla gösterişli, fakat kıymetli olmayan bir şeydi bu. Ben bir şeyi iyi cins midir, değil

midir hemen anlarım." Bayan Tucker kesin bir tavırla başını salladı. "Genç kızlığımda Nasse Şatosu'nda çalışırdım. O zamanlar hanımlar iyi kumaşlardan elbiseler giyerlerdi. Öyle naylon ve suni ipek gibi şeyler yoktu. Daima ipeklileri tercih ederlerdi. Sonra öyle fazla göz alıcı renklerden de hoşlanmazlardı. Doğrusu bazı tafta elbiseleri yere bıraktığınız zaman şöyle dimdik dururlardı."

Bay Tucker hoşgörüyle, "Kızlar güzel şeylerden hoşlanırlar," dedi. "Onların renkli elbiseler giymesine karışmam. Fakat o ruj denilen pis şeye hiç tahammülüm yoktur."

Birdenbire Bayan Tucker'ın gözleri doluverdi. "Marlene'i çok azarlardım, sonra o öyle feci bir şekilde ölüp gitti... Bazen kendi kendime, 'Keşke ona öyle çıkışmasaydım,' diyorum. Ah... Son zamanlarda yalnız ıstırapla karşılaştık. Cenaze üstüne... "

Poirot nezaketle sordu. "Başka birini daha mı kaybettiniz?" Bay Tucker açıkladı. "Evet, hanımın babası da öldü. Adamcağız gece geç vakit, karşı taraftaki Üç Köpek Meyhanesi'nden çıkmış. Bu kıyıya geçmiş ama rıhtıma atlarken, ayağı kaymış. Ve zavallı nehre yuvarlanmış. Tabi o yaşta geceleri evden çıkmaması daha doğru olurdu. Ama ihtiyarlara söz geçirmek mümkün değil. Bizim kayınpeder rıhtımdan hiç ayrılmazdı."

Bayan Tucker da ekledi. "Babam kayıklara bayılırdı. Eski günlerde Bayan Folliat'ın teknelerine o bakardı. Yıllar önce." Başını salladı. "Tabi babam önemli bir kayıp sayılmaz. Doksanını geçmişti. Zaman zaman tahammül edilmeyecek bir hal alırdı. Durmadan bir şeyler sayıklardı. Ölüm zamanı gelmişti artık. Mükemmel bir cenaze töreni yapmak durumunda kaldık. İki cenaze de insana bir hayli pahalıya mal oluyor."

Poirot parayla ilgili bu sözleri dinlemedi. Hafızasında bir şeyler kımıldamaya başlamıştı. "Rıhtımdan ayrılmayan yaşlı bir adam. Onunla konuştuğumu hatırlıyorum. Adı neydi?"

"Merdell, efendim. Evlenmeden önce benim soyadım da Merdell'dı."

"Babanız Nasse Şatosu'nun başbahçıvanıymış sanırım."

"Hayır, hayır. O büyük ağabeyimdi. Ben ailemin en küçüğüydüm. On bir kardeştik biz." Gururla ekledi. "Nasse'de yıllardan beri Merdelller vardır. Ama artık hepsi bir tarafa dağıldı. Babam, sonuncu Merdell'dı."

Poirot fısıldadı. "Nasse Şatosu'nda daima Folliatlar olacak."

"Efendim?"

"Babanızın bana rıhtımda söylediği gözleri tekrarlıyorum."

"Ah, babam çok saçma şeyler anlatırdı. Bazen onu susturmak zorunda kalırdım."

Poirot mırıldandı. "Demek Marlene, Merdell'in torunuydu. Anlamaya başlıyorum." Bir süre sessiz sedasız oturdu. Kalbi hey canla dolup taşıyordu. "Demek babanız nehirde boğuldu?"

"Evet, efendim. İçkiyi fazla kaçırmıştı. Doğrusu bira parası nerden buluyordu bilmem. Tabi, rıhtımda ziyaretçilerin kayıkları bağlamalarına yardım ederdi. Arabaların park edilmesine de. O zaman kendisine biraz bahşiş verirlerdi. Parasını benden saklamakta ustaydı. Evet, korkarım o gece de içkiyi fazla kaçırmıştı. Rıhtımda kayıktan inerken ayağı kaydı. Nehre düşüp boğuldu. Ertesi gün cesedi Helmmouth'da bulundu. Doğrusu bu olayın daha önce olmamasına şaşmak lazım. Zira doksan iki yaşındaydı, gözleri de iyi görmüyordu artık."

"Fakat bu olay daha önce olmamış."

"Öyleleri er geç kazaya uğrarlar."

Poirot düşündü. "Kaza? Acaba?..." Ayağa kalktı. "Bunu tahmin etmeliydim. Çocuk bunu bana hemen hemen söylemişti..."

"Efendim?"

Poirot, "Hiç, hiç," dedi. "Kızınızı ve babanızı kaybettiğini için başsağlığı dilerim." Karıkocanın elini sıkarak, kulübeden çıktı. Kendi kendine, "Ne aptalmışım..." diye homurdanıyordu. "Ne aptalmışım. Her şeye tersinden bakmışım."

"Hey, buraya bakın!" Çekingen, ihtiyatlı bir fısıltıydı bu. Poirot etrafına bakındı. Küçük Marilyn duvarın dibinde duruyordu. Eliyle Belçikalıya yaklaşmasını işaret ederek, "Annem her şeyi bilmiyor," diye fısıldadı. "Marlene o eşarbı villadaki hanımdan almadı."

"Nerden aldı ya?"

"Torquay'daki bir dükkândan. Ordan rujla parfüm de aldı. Adı, 'Nyut dö Paris,' ne acayip isim, değil mi?... Sonra gazetede reklamını gördüğü bir krem..." Marilyn güldü. "Annemin dünyadan haberi yok. Marlene bunu çekmecesinin arkasına, kışlık kaşkorselerinin altına sakladı. Sinemaya gideceği zaman otobüs durağındaki tuvalete girip bir güzel boyanırdı." Marilyn tekrar bir kahkaha attı. "Annem durumun farkına bile varmazdı."

"Annen, ablan öldükten sonra o kremleri filan bulmadı mı?"

Marilyn kabarık sarı saçlı başını salladı. "Hayır, onlar şimdi bende. Çekmecemde... Annem bilmiyor."

Poirot, onu dikkatle süzdü. "Sen çok zeki bir kıza benziyor-sun, Marilyn."

Marilyn mahcup mahcup güldü. "Öğretmenim, boş yere ortaokula gitmememi söylüyor."

Poirot, "Bu hiç mühim değil," diye cevap verdi. "Söyle bakalım. Marlene bütün o rujları almak için parayı nerden buldun?"

Marilyn gözlerini yağmur borusuna dikti. "Bilmiyorum."

Poirot başını salladı. "Bana biliyormuşsun gibi geliyor." Cebinden ağır ağır para çıkardı. "Sanırım yeni, güzel renkli bir ruj çıkmış, adı. ‘Pembe Öpücük’müş galiba."

"Güzel bir ruj olmalı." Marilyn elini paraya doğru uzatarak, çabucak, "Marlene, başkalarının işine burnunu sokardı," diye fısıldadı. "onları gözetlerdi... Bazı şeyleri görürdü. Anlıyorsunuz ya?

Onlara, gördüklerini kimseye söylemeyeceğine dair yemin ederdi. O zaman kendisine hediye verirlerdi. Anlıyor musunuz?..."

Poirot parayı kızın avucuna bıraktı. "Anlıyorum," Başıyla Marilyn’i selamlaya rak, yürüdü.

Gitgide artan bir heyecanla, "Anlıyorum..." diye mırıldanıyordu. "Anlıyorum..."

Birçok şeyin anlamı ortaya çıkmıştı artık. Ama hepsinin değil. Durumu tamamıyla anlamıştı. Fakat doğru yolda olduğundan emin değildi. Bu yol da başlangıçtan beri önünde uzanıyordu ama sersemliğinden bunu fark etmemişti. Bayan Oliver'le yaptığı konuşma... Michael Weyman'ın bazı sözleri... İhtiyar Merdell'in rıhtımda anlattıkları... Miss Brewis'in bir, iki kelimesi... Etienne de Sousa'nın gelişi.

Kasabanın küçük postanesinin bitişiğinde bir telefon kulübesi vardı. Poirot oraya girerek, bir numara çevirdi. Bir, iki dakika sonra Müfettiş Bland'la konuşuyordu.

"Mösyö Poirot? Nerden telefon ediyorsunuz?"

"Burdan Nassecombe'dan."

"Fakat dün öğleden sonra Londra'daydınız."

Poirot, "Buraya hızlı trenle üç saatte geliniyor," diye cevap verdi. "Size bir soru soracaktım."

"Buyrun."

"Etienne de Sousa'nın yatı nasıl bir şeydi?"

"Galiba ne düşündüğünüzü anladım, Mösyö Poirot. Fakat emin olun yatta öyle bir şey yoktu... Yani tekneyle kaçakçılık yapılması imkânsızdı. Düşündüğünüz buydu, değil mi? Yatta, gizli bölmeler olmadığı hemen anlaşılıyordu. Öyle bir şey olsaydı, kesinlikle bulurduk. Yani yatta bir ölüyü saklamak imkânsızdı."

"Yanılıyorsunuz, mon cher. Ben bunu kastetmedim. Ben sadece yatın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordum. Büyük bir şey miydi bu? Yoksa küçük müydü?"

"Ha... Fevkalade bir tekneydi. Herhalde çok pahalıya mal olmuştu. Yeni boyanmıştı. Son derece şık ve lüks idi."

Poirot, "Tamam," dedi. Çok memnun olduğu sesinden belliydi. Müfettiş Bland bayağı şaşırdı.

"Amacınız nedir, Mösyö Poirot?"

Belçikalı güldü. "Etienne de Sousa çok zengin bir adam. İşte bu da çok anlamlı, dostum."

Müfettiş Bland. "Neden?" diye sordu.

Poirot mırıldandı. "Zira bu son tahminime çok uyuyor."

"Demek aklınıza yeni bir şey geldi?"

"Evet. Sonunda bir şeyler düşünebildim. Bu güne kadar çok aptallık ettim."

"Yani... hepimiz de aptallık ettik, demek istiyorsunuz."

Poirot itiraz etti. "Hayır, hayır. Sadece ben. Şansım olduğu için önümde fevkalade bir yol açılmıştı. Fakat bunu fark etmedim."

"Ancak şimdi kesin bir iz peşindesiniz?"

"Evet. Öyle sanıyorum."

"Buraya bakın, Mösyö Poirot..."

Fakat Belçikalı telefonu kapamıştı bile. Poirot ceplerini arayarak bozuk para buldu. Bayan Oliver'ın Londra'daki evine telefon etmek istiyordu. Santraldaki kıza numarayı verdikten sonra telaşla, "Yalnız," dedi. "Bayan Oliver çalışıyorsa kendisini zorla telefona çağırmayın."

Bayan Oliver'ın bir keresinde tam ilham geldiği sırada kendisini rahatsız ettiği için ona hiddetle çattığını hâlâ unutmamıştı. Bu düşüncesizliği yüzünden dünya, eski tip yünlü iç çamaşırlarıyla ilgili bir polis romanından mahrum kalmıştı.

Fakat santraldaki kız, onun endişelerini takdir edecek durumda değildi. "Eee? Bayan Oliver'ın kendisiyle konuşmak istiyor musunuz? Yoksa istemiyor musunuz?"

Poirot, Bayan Oliver'ın ilham perisini kendi sabırsızlığı uğruna kurban etti. "İstiyorum." Yazarın sesini duyar duymaz, rahat bir nefes aldı. Özür dilemeye başlar başlamaz kadın da onun sözünü kesti.

"Bana telefon etmenize çok memnun oldum... Halbuki gidip 'Romanlarımı Nasıl Yazıyorum?' adlı bir konferans verecektim. Şimdi sekreterime söylerim, onlara telefon eder ve ciddi bir işim çıktığını onun için gelemeyeceğimi bildirir."

"Fakat, madam size engel olmak..."

Bayan Oliver neşeyle, "Bunun engel olmakla olmamakla bir ilgisi yok. Oraya gidip rezil olacaktım. Yani insan kitaplarını nasıl yazdığı hakkında ne söyleyebilir ki?... Şunu demek istiyorum. Öncelikle bir konuyu uydurmaya çalışırsınız. Bunu yaptıktan sonra da kendinizi zorlar ve oturup romanı yazmaya başlarsınız... Hepsi bu kadar. Bunu onlara üç dakikada anlatırdım. Tabi konferans da böylece sona erer, dinleyiciler de bana fena halde kızarlardı. Bilmem neden herkes yazarların kitapları hakkında konuşmalarını ister? Bence bir yazarın işi konuşmak değil, yazmaktır."

"Halbuki ben de size romanlarınızı nasıl yazdığınızı soracaktım." Bayan Oliver içini çekti. "İsterseniz sorun, ama ne cevap vermem gerektiğini bilemeyeceğim. Yani insan oturur ve yazar... Bir dakika bu konferans için acayip bir şapka giymiştim. Onu çıkarmam lazım. Zira alnımın fena halde kaşınmasına sebep oluyor." Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Bayan Oliver tekrar konuşmaya başladı.

Sesinden rahatlamış olduğu anlaşılıyordu. "Artık şapkalar bir nevi sembol yerine geçiyor, değil mi? İnsan artık alelade sebepler yüzünden yani kafasını sıcak tutmak, güneşten korumak veya yüzünü görmek istemediği insanlardan saklamak için şapka giymiyor... Affedersiniz, Mösyö Poirot bir şey mi söylediniz?"

"Hayır. Sadece bağırdım. Ne garip..." Belçikalının sesinde derin bir hürmet ve hayret vardı. "Siz daima bana ipuçları veriyorsunuz. Yıllardır görmediğim dostum. Hastings de öy leydi. Deminki sözlerinizle, meselenin bir kısmını aydınlatmış oldunuz... Neyse... Şimdi bunu bir tarafa bırakalım. Size bir şey sormak istiyorum. Madam tanıdıklarınız arasında bir atom bilgini var mı?"

Bayan Oliver hayretle tekrarladı. "Atom bilgini mi?... Bilmiyorum. Belki vardır. Yani bazı profesörler tanıyorum ama doğrusu onların ne yaptıklarını bilmiyorum."

"Buna rağmen Cinayet Oyunu’ndaki katil adaylarından biri atom bilgini?"

"A, o mu? Bunu zamana uydurmak için yaptım. Yani geçen Noel yeğenlerime hediye almaya gittiğim zaman mağazada uzay romanları, stratosfer ve ses duvarlarıyla ilgili oyuncaklardan başka bir şey yoktu. Bu yüzden Cinayet Oyunu’na başlarken, ‘Bari biz de modernleşelim,’ dedim. ‘Şüphelilerden biri atom bilgini olsun.’ Sonuçta teknik terimler gerektiğinde onları Alec Legge’den öğrenebilirdim."

"Alec Legge mi? Yani Sally Legge’nin kocası... Atomcu mu o?"

"Evet. Harwell'de değil ama, Gal'de bir yerde. Cardiffte sanırım... Veya belki de Bristol'da. Helm'deki küçük yazlık bir villa. Demek ki ben de bir atomcu tanıyormuşum."

"Herhalde Nasse Şatosu'nda Alec Legge'le karşılaştığınız için aklınıza atom bilginleri geldi. Fakat onun karısı Yugoslav değil."

Bayan Oliver, "Tabi değil," diye cevap verdi. "Sally, halis İngiliz. Herhalde bunun farkındasınız."

"O halde Yugoslav kadın fikri nerden aklınıza geldi?"

"Bilmem... Mülteciler mi acaba? Veya öğrenciler? Yurttaki yabancı kızlar habire şatoya ait araziye giriyor ve bozuk bir İngilizceyle konuşuyorlardı."

"Anlıyorum... Evet, artık anlıyorum."

Bayan Oliver mırıldandı. "Eh, zamanıdır."

"Pardon?"

Bayan Oliver, "Zamanıdır, dedim," diye cevap verdi. "Yani durumu anlamanızın vakti geldi ve geçti bile. Bu güne kadar hiçbir şey yapmadınız." Sesi sitem doluydu.

Poirot kendini müdafaaya çalıştı. "İnsan her şeyi bir, iki dakikada öğrenemez ki... Polis hâlâ işin içinden çıkmadı."

Bayan Oliver homurdandı. "Polis mi? Ah! Eğer Scotland Yard'ın başında bir kadın olsaydı..."

Poirot bu meşhur sözü iyi bilirdi. Telaşla atıldı. "Olay çok karışıktı. Fakat bir tek size söylüyorum, ben artık esrarı çözdüm."

Bu sözler Bayan Oliver'ı etkilemedi. "Hercule... Ama iki cinayet işlendi."

Poirot düzeltti. "Üç."

"Üç mü? Sonuncu kim?"

Hercule Poirot, "Merdell adlı bir ihtiyar," dedi.

Bayan Oliver bağırdı. "İşte bundan haberim yoktu. Olayı gazeteler yazacak mı?"

Poirot içini çekti. "Sanmıyorum. Bu güne kadar herkes bunun bir kaza olduğunu sanıyordu." "Fakat aslında kaza değildi, öyle mi?"

Poirot, "Evet," dedi. "Değildi."

"Öyleyse bana cinayeti daha doğrusu cinayetleri kimin işlediğini söyleyin... Yoksa bunu telefonda açıklamayacak mısınız?"

Poirot güldü. "Böyle şeyler telefonda konuşulmaz."

Bayan Oliver tehdit etti. "O halde telefonu kapayayım. Zira meraktan öleceğim."

Poirot, "Bir dakika," diye bağırdı. "Size sormak istediğim bir şey daha vardı... Acaba neydi bu?"

Bayan Oliver, "İşte bu yaşlılığı belirtir," dedi. "Ben de bunu çok yapıyorum. Bazı şeyleri unutuyorum... "

"Bir konu vardı. Beni endişelendiriyordu. Kayıkhaneye girmiştim..." Geçmişte kalan o günü düşündü. O resimli romanlar. Marlene'in kenarlarına karaladığı cümleler. "Alfred Doreen'le geziyor." Ona bir şey eksikmiş geliyordu. Bunu Bayan Oliver'a sorması lazımdı.

Kadın, "Orda mısınız, Mösyö Poirot?" diye sordu. Aynı anda santral memuru, telefona daha para atılmasını istedi. Belçikalı bu işi hallettikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Orda mısınız, madam?"

Bayan Oliver cevap verdi. "Evet hâlâ burdayım. Rica ederim, birbirimize 'orda mısınız?' diye sorarak paraları boş yere harcamayalım. Konu nedir?"

"Çok önemli bir şey bu? Cinayet Oyunu'nuzu hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlamaz olur muyum? Zaten demin de hemen hemen bundan söz ediyorduk."

Poirot içini çekti. "Ben, müthiş bir hata yaptım. Yarışmaya girenler için hazırladığınız özeti okumadım. Cinayeti keşfetmiştik. Bu yüzden özete aldırmadım. Hataydı bu. Özet de çok önemliydi. Siz, hassas bir insansınız, madam. Tanıştığınız insanların kişilikleri, atmosfer sizi etkiliyor. Sonuçta da bu kişileri, eserlerinize aktarıyorsunuz. O kişiler ilk bakışta tanınmıyorlar tabi. Daha doğrusu o kimseler, yaratıcı kafanızın mükemmel tipler yaratmasına yardım eden birer ilham perisi görevi görüyorlardı."

Bayan Oliver güldü. "Pek güzel, pek süslü laflar. Fakat ne demek istediğinizi anlatır mısınız?"

"Yani bu cinayet hakkında sandığınızdan daha çok şey biliyorsunuz... Şimdi gelelim size sormak istediğim soruya. Daha doğrusu iki soru bunlar. Fakat ilki çok önemli. Şimdi Cinayet Oyunu'nuzun planını yapmaya başladığınız sırada, cesedin kayıkhanede bulunmasına karar verdiniz mi?"

"Hayır, vermedim."

"Peki, cesedin nerde bulunmasını istiyordunuz?" "Evin yakınında rodedronların arasında. Bir çardak var ya... Şöyle yazlık bir pavyon gibi bir şey... Orasının tam cinayete göre bir yer olduğunu düşündüm. Ondan sonra biri bunun kim olduğunu hatırlamıyorum, cesedin asıl pavyonda bulunması için ısrar etmeye başladı. Tabi pek saçma bir fikirdi bu. Yani o tarafa giden biri ipucuna filan gerek kalmadan kurbanı buluverirdi. İnsanlar o kadar aptal ki. Tabi bu fikri kabul etmedim."

"Onun yerine kayıkhaneyi kullanmaya razı oldunuz?"

"Evet... Gerçekten öyle oldu. Kayıkhaneye bir itirazım yoktu, ama bence o çardak daha iyi olurdu."

"Evet. Konuyu bana ilk gün anlatmıştınız... Bir şey daha var. Bana, Marlene adlı kızın vakit geçirmesi için verilen resimli romanlardan birine son ipucunun yazılmış olduğunu söylemiştiniz. Bunu hatırlıyor musunuz?"

"Tabi hatırlıyorum."

"O ipucu şöyle bir şey miydi?" Poirot hafızasını zorlayarak, dergilerdeki yazıları okuduğu ana döndü. "Alfred, Doreen'le geziyor. Georgie Porgie koruda yürüyüşe çıkanları öpüyor. Peter sinemada kızları çimdikliyor."

Bayan Oliver'ın sesinden biraz şaşırdığını anlamak mümkündü. "Ne münasebet. Böyle gülünç bir şey değildi o. Aksine! Bariz bir ipucuydu." Bayan Oliver hafif esrarengiz bir sesle ekledi. "Yürüyüşe çıkmış olan kızın sırt çantasına bakın!"

Poirot haykırdı. "Epatant! Epatant! Üzerinde bu cümle yazılı olan resimli romanı alıp götüreceklerdi tabi. Zira biri bu meseleyi anlayabilirdi."

"Tabi sırt çantası yerde, cesedin yanındaydı..."

"Fakat benim düşündüğüm başka bir sırt çantası."

Bayan Oliver şikâyet etti. "Bütün bu çantalarla aklımı karıştırıyorsunuz... Benim hikâyemde bir tek cinayet vardı. Konuyu öğrenmek istemiyor musunuz?"

"Pek de istiyorum sayılmaz." Nazikçe ekledi. "Yani, bunu dinlemeyi çok arzu ederdim ama..."

Bayan Oliver bu "ama"yı duymamazlıktan geldi. Sesinde o yazarlara has derin bir gururla, "Bence bu çok zekice bir şeydi," dedi. "Aslında Yugoslav kadınına ait olan Marlene’in çantasında ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet... Evet..." Poirot bulutların arasında kaybolmuş gibi bir hisse kapıldı.

"İşte onun içinde bir ilaç şişesi vardı. Buna zehir konmuştu. Arazi sahibinin karısını öldürmek için kullandığı zehir. Anlayacağınız, Yugoslav kızı burda hemşire okulundan mezun olmuştu. Albay Blunt ilk karısını parası için zehirlediği zaman o da evdeydi... Hemşire zehir şişesini alıp götürmüş, sonra da adama şantaj yapmak için dönmüştü. Zaten adam da kadını bu yüzden öldürmüştü. Bu uyuyor mu, Mösyö Poirot?"

"Neye uyuyor mu?"

Bayan Oliver, "Sizin fikirlerinize," dedi.

Poirot mırıldandı. "Ne yazık ki uymuyor." Sonra da telaşla ekledi. "Sizi yine tebrik ederim, madam. Cinayet Oyunu’nuz çok. ilginç. Esrarı çözüp ödülü kazanan olmadı herhalde."

Bayan Oliver içini çekti. "Aksine... Akşam saat on dokuza doğru, biri çözmüş bunu. Hem de herkesin bunadığına inandığı gayet yaşlı inatçı bir kadın... Bütün ipuçlarının ne anlama geldiğini anlamış ve gururla kayıkhaneye gitmiş. Tabi polis ordaymış. Kadıncağız cinayeti o zaman öğrenmiş. Panayırda olayı en son duyan o olmuş yani. Her neyse ona hediyesini vermişler." Memnuniyetle ekledi. "Neyse gece-gündüz içtiğimi söyleyen o çilli, iğrenç delikanlı kamelya bahçesinden daha ileriye gidememiş."

Poirot, "İlerde bana bir gün bu cinayet hikâyesini anlatırsınız, değil mi, madam?" dedi.

Bayan Oliver, "Ben bunu bir roman haline getirmeyi düşünüyordum," diye cevap verdi. "Bu güzel konuyu harcamak doğru olmaz."

Hercule Poirot üç yıl sonra Ariadne Oliver’ın Korudaki Kadın adlı romanını okuyacak ve bazı olaylarla kişilerin kendisine neden o kadar aşina geldiğini düşünecekti.

BÖLÜM 18

Poirot kasabalıların Pembe Ev dedikleri Mill Villası'nın önüne geldiği zaman güneş batıyordu. Zili çaldı. Kapı öyle şiddetle açıldı ki, Belçikalı irkilerek geriledi. Eşikte beliren öfkeli genç adam bir an onu tanımayarak dik dik baktı. Sonra da hafifçe güldü. "A, gelen meşhur dedektifmiş. İçeri buyrun Mösyö Poirot eşyalarımı topluyorum."

Poirot bu daveti kabul ederek, villaya girdi. Burası basit eşyalarla, biraz zevksizce döşenmişti. Alec Legge'nin eşyaları da etrafa yayılmıştı. Kitaplar, kâğıtlar, elbiseler... Yerde açık b ir bavul duruyordu.

Alec Legge, "Sonunda bu da oldu," diye mırıldandı. "Sally çıkıp gitti. Herhalde bundan haberiniz var."

"Yok. Neden olsun?"

Alec Legge acı bir kahkaha attı. "Neyse. Bilmediğiniz bir şey varmış demek. Evet, Sally bu evlilikten bıktı. Hayatını o uyuz mimarla birleştirecekmiş."

Poirot mırıldandı. "Buna üzüldüm."

"Üzülmeniz için bir sebep var mı?"

"Bu duruma üzüldüm, çünkü..." Poirot iki kitapla bir gömleği kaldırarak kanepenin ucuna ilişti. "Çünkü Sally'nin onunla mutlu olacağını sanmıyorum. Halbuki sizinle mutluydu."

"Sally şu son altı aydır benimle de mutlu değildi."

Poirot başını salladı. "Altı ay bir ömür boyu demek değildir. Uzun ve mutlu bir evlilik hayatının pek küçük bir kısmını oluşturur bu."

"Tıpkı bir rahip gibi konuşuyorsunuz?"

"Belki. Size bir şey söyleyebilir miyim, Bay Legge? Karınız sizinle mutlu olmadıysa, bunun sebebi o değil, sizdiniz."

"Sally de o fikirde. Bütün kusur bende herhalde."

"Bütün kusur değil... Ama çoğu..."

"Her şeyi bana yükleyin bakalım. Kendimi kaldırıp şu nehre atayım bari."

Poirot düşünceli bakışlarla onu süzdü. "Şu anda dünyanın dertleriyle değil de, kendi ıstıraplarınızla meşgul olduğunuz belli. İşte buna çok memnun oldum."

Bay Legge acı acı, "Dünyayı kim düşünüyor?" dedi. "İşin başından beri budalalık ettiğim anlaşılıyor."

Poirot başını salladı. "Evet. Siz, suçlu değil şanssızsınız."

Alec Legge hayretle ona baktı. "Sizi peşime kim taktı? Sally mi?"

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Resmi makamlar harekete geçmediler de. Onun üzerine sizin bu işi özel olarak çizmeyi kabul ettiğinizi anladım."

Poirot, "Yanılıyorsunuz," dedi. "Ben hiçbir zaman sizin peşinizde değildim. Buraya geldiğim zaman varlığınızdan bile haberim yoktu."

"O halde aptallık ettiğimi, şanssız olduğumu nerden biliyorsunuz?"

Poirot mırıldandı. "Bunu gözlemlerim sonucu anladım. Bir tahminde bulunayım mı? Yanılıp yanılmadığımı bana söylersiniz."

Alec Legge, "İstediğiniz kadar tahminde bulunun," diye omzunu silkti. "Fakat oyun oynaya cak halde değilim."

Poirot ağır ağır konuşmaya başladı. "Bana kalırsa, yıllarca önce siyasi bir parti ilginizi çekti...

Bazı fen adamları gibi. Fakat bu türden ilgiler sizin meslekten olanlar için tehlikelidir. Şüpheyle karşılanır bu. Sizin bu işe ciddi bir şekilde karıştığınızı sanmıyorum. Fakat, o parti sizi zorlamaya başladı. Sempatinizi iyice belirtmenizi istiyorlardı. Halbuki siz bu şekilde hareket etmeyi istemiyordunuz. Tamamıyla çekilmek istediniz. O zaman da sizi tehdit ettiler. Size biriyle buluşmanızı bildirdiler. O delikanlının adını öğrenebileceğimizi hiç sanmıyorum. Fakat onu daima 'Kaplumbağalara meraklı genç,' diye hatırlayacağım."

Alec Legge birdenbire gülmeye başladı. "O gömlek gerçekten acayipti, değil mi? Ama o ara işin gülünç tarafını görecek halde de değildim."

Poirot devam etti. "Dünyanın sonu ve kendi geleceğiniz için endişelene endişelene ne yazık ki dayanılmayacak bir duruma geldiniz. Bir kadının sizinle mutlu bir hayat sürmesi imkansızlaşmıştı. Karınıza açılmadınız. İşte en büyük hatanız da bu oldu. Karınız, çok sadık bir kadındı. Sizin ne kadar mutsuz ve ümitsiz bir durumda olduğunu anlasaydı, hemen yardıma çalışırdı. Onun yerine sizi eski arkadaşlarından Michael Weyman'la karşılaştırmaya başladı. Bu da sizin aleyhinize oldu tabi."

Ayağa kalktı. "Ben sizin yerinizde olsaydım, Bay Legge ondan beni affetmesini ister ve her şeyi kendisine anlatırdım."

Alec Legge homurdandı. "Demek bunu tavsiye ediyorsunuz? Peki ama bu sizin üstünüze vazife mi?"

"Değil..." Poirot kapıya doğru gitti. "Ama ben daima haklıyımdır."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Alec Legge kahkahalarla gülmeye başladı. "Biliyor musunuz, galiba tavsiyenizi yerine getireceğim. Boşanmak çok pahalı. Zaten, sevdiğiniz kadını ele geçirdikten sonra kaçırmak gurur kırıcı bir şey. Sally'nin Chelsea'deki apartmanına gideceğim. Eğer Michael denilen serseri ordaysa, onu takmaya pek

meraklı olduğu el örgüsü kravatla boğacağım. Doğrusu bu çok hoşuma gidecek. Evet. Çok hoşuma gidecek." Tatlı bir tebessüm, bütün yüzünü aydınlattı. "Aksiliğim için özür dilerim... Teşekkürler." Poirot'nun omzuna vurdu. Belçikalı sendeledi. Az kalsın yere yuvarlanıyordu. Anlaşılan Alec Legge'nin dostluğu, düşmanlığından daha tehlikeliydi.

Poirot ağrıyan ayaklarıyla, Mili Villası'ndan çıkarak, kararmakta olan göğe baktı. "Şimdi nereye gideyim?"

BÖLÜM 19

Hercule Poirot içeri girerken polis müdürüyle, Müfettiş Bland kaşlarını kaldırıp büyük bir merakla ona baktılar. Polis müdürünün keyfi hiç de yerinde değildi. Adam, sırf Bland'ın ısrarı yüzünden o geceki ziyafete gitmekten vazgeçmişti.

"Biliyorum, Bland. Biliyorum... Belki bir zamanlar herkes ondan, 'Belçikalı Sihirbaz' diye söz ediyordu. Fakat o günler geçti artık. Şimdi kaç yaşında o?"

Bland büyük bir ustalıkla söze karıştırdı. Bu sorunun cevabını bilmiyordu zaten. Poirot da yaşından bahsedilmesini hiç sevmezdi. "Olay şu, efendim. Cinayet sırasında şatodaydı. Zaten soruşturma bir türlü ilerlemiyor. Çıkmaza girdik."

Polis müdürü hiddetle burnunu sildi. "Malum, malum. Nerdeyse bu y üzden Bayan Masterton'ın cinsi sapık bile olduğuna inanacağım. Eğer civarda av köpeği olsa, onları dahi kullanacağım."

"Av köpekleri suyun üzerinde kokuyu takip edemezler."

"Öyle. Senin ne düşündüğünü biliyorum. Ben de seninle aynı fikirdeyim. Fakat ortada bir sebep yok. Bir tek sebep bile yok."

"Belki o sebebi o adalarda buluruz."

"Yani Hattie Stubbs'un ordayken De Sousa hakkında bazı şeyler öğrenmiş olabileceğini mi kast ediyorsun? Kadının zekâ seviyesini göz önüne alırsak, bu pekâlâ mümkün. H erkes onun biraz aptalca olduğunu söylüyor. Aklına estiği takdirde bildiklerini açıklayıverirdi. Böyle düşünüyorsun değil mi?"

"Evet, hemen hemen."

"Eğer öyleyse adam, Okyanus'u aşıp bu meseleyi halletmek için çok bekledi."

"Belki de kadının ne olduğunu pek bilmiyordu. De Sousa bir sosyete dergisinde Nasse Şatosu'yla, oranın güzel Şatöleni yani ev sahibesi hakkında bir şey okuduğunu iddia etti. Biliyor musunuz, ben 'Şatölen'in büyük annelerimizin kemerlerine iliştirdikleri o zincirli gümüş şey olduğunu sanırdım. Bu zincirlere bazı şeyler takılırdı. Doğrusu bunu şimdi kullansalar iyi ederler. O zaman kadınlar. Neyse... Fakat sosyete dilinde 'Şatölen' ev sahibesi anlamına geliyormuş. Her neyse, De Sousa'nın hikâyesi doğru olabilir. Belki adam kuzeninin nerde olduğunu, kiminle evlendiğini o zamana kadar bilmiyordu."

"Fakat olabilir."

"Peki ama kadın ne biliyordu?"

"Kocasının söylediklerini unutmayın. 'O insanları öldürüyor.'

"Yani kadın bir cinayeti hatırlıyordu. O, henüz on beş yaşındayken işlenmişti bu. Galiba durumu ondan başka bilen de yoktu. Herhalde De Sousa bir, iki sözle durumu idare eder, hatta gülüp geçerdi."

Bland inatla, "Olayın iç yüzünü bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Siz de bir cinayeti kimin işlediğini öğrendikten sonra kanıtların çabucak ve kolaylıkla bulunduğunu bilirsiniz."

"Hım... De Sousa hakkında... Malum kanallardan araştırmalar yaptık. Fakat hiçbir şey öğrenemedik."

"İşte ben de bu yüzden o acayip Belçikalının bir şey keşfetmiş olabileceğini düşünüyorum. Cinayet sırasında o da Nasse Şatosu'ndaydı. Bu da çok önemli. Lady Stubbs, onunla konuştu. Belki adam, kadının sözlerini birleştirmiş ve bunlardan yani bir anlam çıkarmıştır. Herneyse... Poirot bugün Nassecombe'daydı."

"Ve sana telefon edip De Sousa’nın yatının nasıl bir şey olduğunu sordu."

"Evet. İlk telefon ettiği zaman bunu sordu. İkinci sefer ise bur-da buluşmamızı söyledi."

Polis müdürü saatine baktı. "Beş dakika daha beklerim. Eğer gelmezse..."

Aynı anda kapı açıldı, Hercule Poirot içeri girdi. Belçikalının kılığı her zamanki gibi şık ve bakımlı değildi. Rutubetli Devon havası bıyığının sarkmasına neden olmuştu. Rugan ayakkabıları çamur içindeydi. Saçları karışmıştı. Üstelik topallayarak yürüyordu.

"Hoş geldiniz, Mösyö Poirot." Polis müdürü, Belçikalının elini sıktı. "Heyecan içindeyiz.

Merakla bekliyoruz."

Sesinde hafif bir alay vardı. Fakat, üstünün başının ıslak ve çamurlu olmasına rağmen Poirot'nun keyfi yerindeydi. Şimdi, "Bilmem gerçeği daha önce neden göremedim."

Polis müdürü, bu sözleri soğuk bir tavırla karşıladı. "Yani şimdi gerçeği anladığınızı mı iddia ediyorsunuz?... "

"Evet. Bilmediğim bir, iki küçük ayrıntı var ama konu ortada?"

Polis müdürü, alaycı bir ifadeyle cevap verdi. "Bu bize yetişmez, mösyö. Bize kanıt lazım... Elinizde kanıt var mı?"

"Size aradığınız kanıtlan nerde bulacağınızı söyleyebilirim."

Müfettiş Bland söze karıştı. "Örneğin?"

Poirot, ona dönerek bir soru sordu. "Etienne de Sousa İngiltere'den ayrıldı, değil mi?"

Müfettiş acı acı, "Hem de iki hafta önce," diye cevap verdi. "Onu geri getirmek kolay olmayacak."

"Belki kendisini ikna ederiz..."

"İkna mı dediniz? Adamın iadesini talep etmemiz için yeterli kanıt yok ki!"

"Ben, De Sousa'nın iadesinden söz etmiyorum. Eğer adam gerçeği açıklar..."

"Hangi gerçeği Mösyö Poirot?" Polis müdürü sinirlenmişti. "Böyle tatlı tatlı söz ettiğiniz gerçek nedir?"

"Şu efendim. Etienne de Sousa'nın buraya, gayet güzel, lüks bir yatla gelmesi. Bundan ailesinin zengin olduğunun anlaşılması. İhtiyar Merdell'in Marlene Tucker'ın büyükbabası olması. (Ben bunu ancak bugün öğrendim.) Lady Stubbs'un geniş kenarlı Çinli şapkaları giyme merakı. Bayan Oliver'ın hayal gücünün çok geniş olmasına rağmen, insanları çok iyi anlaması. Marlene Tucker'ın çekmecesinin arkasına ruj ve parfüm şişesi saklaması. Miss Brewis'in Marlene'a pasta ve meyve suyu götürmesini istediğini iddia etmesi."

"Gerçek?" Polis müdürü hayretle ona baktı. "Gerçek dediğiniz bu mu? Azizim, bütün bunlar yeni şeyler değil ki."

"Elimizde kesin kanıt delil olmasını mı istiyorsunuz? Lady Stubbs'un cesedi işinize yarar mı?"

Hayretle bakma sırası Bland'a gelmişti. "Lady Stubbs'un cesedini buldunuz mu?"

"Bulamadım. Fakat cesedin nerde olduğunu biliyorum. Oraya gideceksiniz. Cesedi bulduğunuz zaman deliller de istediğiniz bütün deliller de elinize geçmiş olacak. Zira cesedi oraya ancak bir kişi saklayabilirdi."

"Kimmiş o?"

Hercule Poirot güldü. Şimdi onda bir tabak sütü içip bitirmiş, hayatından memnun bir kedi hali vardı. "Böyle durumlarda katil genellikle kocadır. Hattie'yi Sir George Stubbs öldürdü."

"Fakat bu imkânsız, Mösyö Poirot. Bunun imkânsız olduğunu biliyoruz."

Poirot başını salladı. "Hayır, hiç de imkânsız değil, dinleyin. Her şeyi anlatacağım."

BÖLÜM 20

Hercule Poirot bir an büyük demir kapının önünde durdu. İleriye kıvrılarak uzanan yola baktı. Ağaçlardan sarılı kahverengin son yapraklar dökülüyordu. Mor çiçekler solmuştu artık.

Poirot içini çekti. Yana saparak, beyaz boyalı, küçük villanın kapısını usulca çaldı. B ir, iki dakika sonra içeriden ayak sesleri duyuldu. Kapı açılarak eşikte Bayan Folliat belirdi. Kadının o yorgun, bitkin hali bu defa Poirot'yu şaşırtmadı.

Bayan Folliat, "Mösyö Poirot," dedi. "Yine mi siz?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Tabi." Belçikalı, kadının peşi sıra oturma odasına gitti. Onun çay teklifini de reddetti. Bayan Folliat hafif bir sesle, "Neden geldiniz?" diye sordu.

"Bunu tahmin edeceğinizi sanıyorum."

Kadın imalı bir şekilde cevap verdi. "Çok yorgunum."

"Biliyorum." Poirot sözlerine ağır ağır devam etti. "Üç kişi öldü, Bayan Folliat. Hattie Stubbs, Marlene Tucker ve ihtiyar Merdell."

Bayan Folliat çabucak başını kaldırdı. "Merdell mi? Bir kazaydı o. Zavallı rıhtımdan nehre düştü. Çok ihtiyardı. Gözleri görmüyordu. Üstelik o gece bir hayli de içmişti."

"Bu bir kaza değildi. Merdell çok şey biliyordu."

"Neyi örneğin?"

"Adam birinin yüzünü, sesini veya yürüyüşünü tanımıştı. Buraya ilk geldiğim gün Merdell'le konuştum. O zaman bana, Folliat ailesini anlattı. Kayınpederinizi, kocanızı ve savaşta ölen iki oğlunuzu... Fakat her ikisi de savaşta ölmemişti. Değil mi? Oğlunuz Henri, gemisiyle sulara gömülmüştü. Fakat kardeşi James, şehit düşmemişti. Asker kaçağıydı. Herhalde önce, 'Kayıp. Öldüğü sanılıyor,' diye bildirilmişti. Siz de sonradan herkese onun şehit düştüğünü söylediniz. Sizden şüphe etmek kimsenin aklına gelmezdi. Nasıl gelirdi." Poirot bir an durdu, sonra, "Size acımadığımı sanmayın, madam," diye devam etti. "Istırap dolu bir hayat sürdüğünüzün farkındayım. Küçük oğlunuzun nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyordunuz. Fakat ne de olsa o sizin oğlunuzdu. Kendisini seviyordunuz. Onun yeni bir hayata başlayabilmesi için elinizden geleni yaptınız. Yanınızda genç bir kız oturuyordu. Geri zekâlı fakat çok zengin bir kız... Evet, o çok zengindi. Etrafa babasıyla annesinin bütün servetlerini kaybettiklerini yaydınız. Kızın fakir olduğundan ona kendisinden yaşlı, çok zengin bir adamla evlenmesini tavsiye ettiğinizi söylediniz. Hikâyenizden şüphe etmeleri için hiçbir sebep yoktu. Bu kimseyi ilgilendirmezdi. Kızın annesiyle babası ve yakın akrabaları ölmüştü. Paris'teki Fransız avukatlar, San Miguel'deki meslektaşlarının talimatına uygun şekilde hareket ettiler. Kız, evlendikten sonra servetinin idaresi ona verildi. Bana anlattığınız gibi o yumuşak başlı, müşfik ve çocuksuydu. Kocasının istediği her şeyi hemen imzaladı. Herhalde hisse senetleri birkaç defa el değiştirdi. Tekrar tekrar satıldı. Fakat sonunda istenilen servet elde edildi.

Sir George Stubbs adını alan oğlunuz milyonerdi artık. Karısının ise beş parası yoktu. 'Sir' unvanını kullanarak bu sayede de başkalarını dolandırmamışsanız bir suç değildir bu. Böyle bir unvan herkeste güven uyandırır. Bu, kibar değilseniz bile, zengin olduğunuzu gösterir. İşte böylece yılların etkisiyle bir hayli değişmiş ve üstelik sakal da bırakmış olan oğlunuz, yani zengin Sir George

Stubbs, Nasse Şatosu'nu satın aldı. Ve böylece aile yuvasına dönmüş oldu. Halbuki şatoyu çocukluğundan beri görmemişti. Savaş dolayısıyla o civarda kendisini tanıyacak kimse pek kalmamıştı. Fakat Merdell, onu tanıdı. Ama bundan kimseye söz etmedi. Bana, 'Nasse Şatosu'nda daima Folliatlar olacak,' dediği zaman için için gülüyordu. İşte böylece her şey yoluna girmişti. Veya siz öyle sanıyordunuz. Planınızın bu kadar olduğundan eminim. Oğlunuz, atalarının evinde oturuyordu. Zengindi. Karısı geri zekâlı olmakla beraber hem güzel, hem de yumuşak başlıydı. Oğlunuzun ona iyi davranacağını ve zavallı Hattie'nin mutlu olacağını umuyordunuz."

Bayan Folliat usulca mırıldandı. "Öyle olacağını sandım. Hattie'ye bakacak, onu rahat ettirmeye çalışacaktım. İşin iç yüzünü bilmiyordum. Bu aklıma bile gelmezdi."

"Evet. Oğlunuzun Hattie'yi aldığı sırada zaten evli olduğunu bilmiyordunuz. O da bunu sizden gizlemişti. Evet. Böyle bir şeyden emindik. Bu yüzden kâğıtları aradık. Oğlunuz, daha önce Trieste'de evlenmişti. Aldığı kadın, ahlaksızın biriydi. Oğlunuz da askerden kaçtıktan sonra onunla birlikte saklanmıştı zaten. Kadın oğlunuzdan ayrılmak niyetinde değildi. Zaten o da karısını bırakmayı düşünmüyordu. Hattie'yle evlenmeye sırf servete konmak için razı oldu. Ama ta başından beri ne yapacağını biliyordu."

"Hayır, hayır. Buna inanamam... İnanamam. Onu, o ahlaksız kadın, o kötü yaratık kandırdı."

Poirot merhametsizce devam etti. "Oğlunuz ikinci kansını öldürmek niyetindeydi. Hattie'nin yakını yoktu. Arkadaşları ise pek azdı. İngiltere'ye döner dönmez, oğlunuz onu buraya getirdi. Hizmetkârlar ilk gece Hattie'yi pek görmediler. Ertesi sabah karşılarına çıkan kadın ise Hattie değildi. Sir George'un İtalyan karısıydı bu. Hattie'ye benzemek için makyaj yapmıştı. Onun gibi hareket ediyordu. Belki olay burda sona erecekti. İtalyan kadın Hattie rolüne devam edecek ve muhakkak zekâsı, belirsiz bir şekilde 'yani

tedavi’ denilen bir usulle gelişiverecekti. Sekreteri Miss Brewis daha işin başında Lady Stubbs’un hiç de aptal olmadığını anlamıştı. Fakat o sırada beklenilmeyen bir şey oldu. Hattie’nin kuzenlerinden biri, yatıyla İngiltere’ye geleceğini yazdı. Adam, Hattie’yi yıllardan beri görmemişti, ama bir sahtekâra kanması da imkânsızdı." Poirot bir an durakladı. "Biliyor musunuz, De Sousa’nın bir sahtekâr olabileceğini de düşündüm, diğer olasılık aklıma gelmedi. Yani Lady Stubbs’un asıl Hattie olmadığından şüphe bile etmedim." Ağır ağır cinayet hikâyesine devam etti. "Bu konu birkaç şekilde halledilebilirdi. Lady Stubbs hastalandığını bahane ederek De Sousa’yla karşılaşmazdı. Fakat kuzeni uzun süre İngiltere’de kaldığı takdirde, adamdan kaçamazdı. Üstelik, ortaya yeni bir olay daha çıkmıştı. Yaşlandıkça çenesi düşen ihtiyar Merdell, torununa durmadan bir şeyler anlatırdı. Galiba Marlene’den başka onu dinleyen yoktu. Herhalde kız da büyükbabasının bunadığını düşündüğü için onun laflarına pek aldırmazdı. Buna rağmen adamın bazı sözleri onu etkilemişti. Herhalde Merdell, ‘Koruda bir kadın cesedi’ gördüğünden Sir George Stubbs’un aslında Bay Jamen olduğundan söz etmişti. Kız, Sir George’a bazı imalarda bulundu. Ve böylece kendi idam fermanını da imzalamış oldu. Etrafa böyle hikâyelerin yayılması Sir George’la karısının işine gelmezdi. Herhalde adam, dilini tutması için kıza para verdi. Sonra karıkoca plan yapmaya başladılar. Bu konuda gayet titiz davranıyorlardı. De Sousa’nın Helmmouth’a ne zaman geleceğini biliyorlardı. Bu panayıra tesadüf ediyordu. karıkoca, Marlene’nin öldürülmesini ve Lady Stubbs’un da De Sousa’dan şüphelenmelerine sebep olacak şekilde ortadan kaybolmasına karar verdiler. İşte bu yüzden, De Sousa’nın ‘kötü’ bir adam olduğundan, onun ‘insanları öldürdüğünden’ bahsedildi. Lad y Stubbs tamamen ortadan kaybolacaktı. Sir George bir süre sonra tanınmaz hale gelmiş bir cesedin karısı olduğunu iddia edecekti. Kadın da yepyeni bir kişiliğe bürünecekti. Daha doğrusu, eski haline dönecekti. Bütün bu meseleyi halledebilmek için yirmi dört saat kadar bir süre çift kişilik rol yapması gerekiyordu. İşte o kadar. Sir George da kendisine

yardım ettiği için bu işi kolaylıkla başardı. Şatoya geldiğim gün Lady Stubbs güya çay zamanına kadar odasından çıkmadı. Odaya sadece Sir George girdi, onu başka gören olmamıştı. Halbuki, aslında kadın şatodan çıktı, tren veya otobüsle Exeter’e gitti.

Ordan da bir kız öğrenciyle yola çıktı. O mevsimde etraf öğrenci doluydu. İtalyan kadın, öğrenciye bayat yemek yiyen arkadaşından da söz etti. Yurda gidince, kendisine yer ayırttı ve güya etrafı dolaşmaya çıktı. Ve böyle Lady Stubbs çay vakti salona indi. Yemekten sonra erken yatacağını söyleyerek, odasına çekildi. Fakat Miss Brewis, onun bir süre sonra evden çıktığını da gördü. Kadın geceyi yurtta geçirdi. Fakat ertesi sabah Nasse Şatosu’nda Lady Stubbs rolünde kahvaltı masasına oturdu. Yine başının ağrıdığını bahane ederek, odasına gitti. Zira bu sefer de yanlışlıkla şato arazisine giren kız rolünü oynaması lazımdı. Sir George, karısının odasının penceresinden onu azarladı. Sonra da dönüp güya odada olan Hattie’yle konuştu. Kadının kıyafet değiştirmesi de kolaydı. Lady Stubbs’un pek hoşlandığı o ağır elbiselerin altına giyilen ince bir bluzla, kısa bir şort. Lady Stubbs için, uçuk renkli bir köylü mendili, güneşten yanmış gibi durmasına yardım edecek bir makyaj ve sarımsı kahverengi saç... Hiç kimse bu iki kadının da aynı kişi olduğunu aklına bile getiremezdi. İşte böylece son dram da hazırlandı. Saat on altıya doğru Lady Stubbs, Miss Brewis’e Marlene'e pasta veya meyve suyu götürmesini söyledi. Zira sekreterin aklına böyle bir şey gelmesinden korkuyordu. Miss Brewis’in tam cinayet anında gelivermesi felaket olurdu. Herhalde kadın, sekreteri cinayetten bir, iki dakika önce kayıkhaneye göndermekten kindarca bir zevk aldı. Her neyse... Zamanı gelince, boş olan fal çadırına girdi. Arkadaki kapıdan çıkarak, rodedronların arkasındaki çardağa gitti. Oraya sırt çantasını bırakmıştı. Bunun içinde yürüyüş kıyafeti vardı.

Kadın korudan ilerleyerek, kayıkhaneye gitti. Marlene’e seslenerek kendisini içeri almasını söyledi. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen kızı

oracıkta boğuverdi. Büyük Çinli şapkasını nehre attı. Yürüyüş kıyafetini giyerek, makyaj yaptı. Siklamen rengi jorjet elbisesiyle, topuklu ayakkabılarını sırt çantasına tıktı. Birkaç dakika sonra yurtta kalan İtalyan öğrenci, çim sahada Hollandalı arkadaşının yanındaydı. Ve yine onunla birlikte otobüse binerek Nasse'den ayrıldı. Bilmiyorum, kadın şimdi nerde? Herhalde Soho'da. Muhakkak ki orda. Kendi milletinden ahbapları var. Birtakım kirli işlerle meşgul olan bu adamlar ona gerekli belgeleri sağlayacaklar. Her neyse, polis bir İtalyan kadınını değil, basit, geri zekâlı Hattie Stubbs'u arıyordu. Fakat zavallı Hatite Stubbs çoktan öldü. Bunu siz de biliyorsunuz, madam. Gayet iyi biliyorsunuz. Panayır günü sizinle salonda konuştuğumuz zaman bunu da belli ettiniz. Marlene'in ölümü sizi çok şaşırtmıştı. Planın ne olduğundan haberiniz yoktu. Fakat Hattie'den bahsederken, bir değil aynı iki kişiyi anlatıyordunuz. Ama ben kalın kafalılığımdan bunu anlayamadım. Biri, nefret ettiğiniz, ölmesini istediğiniz kadındı. Hatta bana onun hiçbir sözüne inanmamamı da tembihlediniz. Diğeri ise, çok sevdiğiniz, şefkatle korumaya çalıştığınız ve sanki ölmüş gibi söz ettiğiniz bir kız... Madam sanırım zavallı Hattie Stubbs'a çok bağlıydınız... "

Uzun bir sessizlik oldu. Bayan Folliat koltuğunda hiç kımıldamadan oturuyordu. Nihayet başını kaldırarak konuşmaya başladı. Sesi buz gibiydi. "Hikâyeniz akla sığacak gibi değil... Siz iyice çıldırmışsınız, Mösyö Poirot... Anlattıklarınız hayal ürünü şeyler. Elinizde de kanıt yok."

Poirot ilerleyerek, pencerelerden birini açtı. "Dinleyin, madam. Ne duyuyorsunuz?"

"Biraz ağır işitirim ben. Ne duymam lazım?"

"Kazma sesleri, madam... Pavyonun bütün temellerini kazıyorlar... Bir cesedi gömmek için mükemmel bir yer orası. Zaten ordan bir ağaç çıkarılmış, bir çukur açılmıştı. Bir süre sonra da işi sağlama bağlamak için üzerine beton döküldü. Cesedin gömüldüğü çukurun

üzerine... Bunun üstüne de pavyon yapıldı..." Ustaca ekledi. "Sir George'un pavyonu... Nasse Şatosu'nun yeni sahibinin yaptırttığı pavyon... Onun ahlaksızlığının timsali..." Bayan Folliat titreyerek içini çekti. Poirot mırıldandı. "Burası o kadar güzel bir yer ki... İçinde bir tek kötü şey var... O d a sahibi."

"Biliyorum..." Kadının sesi iyice boğuklaşmıştı. "Bunu çoktan anlamıştım. Daha küçücük bir çocukken bile beni korkuturdu. Merhametsizdi... Çok haindi... Vicdan denilen şeyden eser yoktu... Fakat benim oğlumdu... Kendisini çok seviyordum. Hattie'nin ölümünden sonra her şeyi açıklamalıydım. Ama o benim oğlumdu. Onu nasıl ele verirdim?... Fakat sustuğum için o zavallı çocuk öldürüldü. Sonra da biçare Merdellcik... Ne zaman sona erecekti bu?"

Poirot cevap verdi. "Katil için 'sona ermek' diye bir şey yoktur."

Kadın başını eğdi. Bir süre böyle elleri gözlerinde hareketsiz oturdu.

Sonra Nasse Şatosu'nun sahibi ve cesur bir ailenin kızı olan Bayan Folliat birdenbire dikleşti. Dönüp Poirot'ya baktı. Sesi resmi ve ifadesizdi.

"Olayı gelip bana anlattığınız için teşekkür ederim, Mösyö Poirot... Şimdi beni yalnız bırakır mısınız? İnsan, bazı şeyleri tek başına karşılamayı tercih eder..."